SACRIFICIUL VRACIULUI

7

JOSEPH DELANEY

JOSEPH DELANEY

SACRIFICIUL VRACIULUI

Cronicile Wardstone 06

CEL MAI ÎNALT DEAL DIN COMITAT
ESTE ÎNVĂLUIT ÎN MISTER.
SE ZICE CĂ UN OM A MURIT AICI ÎNTR-O
APRIGA BĂTĂLIE, ÎN TIMP CE ÎNCERCA
SĂ SUPUNĂ UN DEMON
CARE AMENINŢA ÎNTREAGA LUME.
APOI GHEȚURILE AU VENIT DIN NOU PESTE PĂMÂNT,
IAR CÂND S-AU RETRAS, PÂNĂ ŞI FORMA DEALURILOR,
PÂNĂ ŞI NUMELE TÂRGURILOR DIN VALE
SE SCHIMBASERĂ.
ASTFEL, PE VÂRFUL CEL MAI ÎNALT
DIN LANŢUL DEALURILOR, N-A RĂMAS NICIUN SEMN
DIN CE S-A ÎNTÂMPLAT ODINIOARĂ.
DOAR NUMELE I S-A PĂSTRAT.
I SE SPUNE
WARDSTONE
LESPEDEA CARE PECETLUIEȘTE RĂUL.

Personajele

Tom

Thomas Ward este al şaptelea fiu al unui al şaptelea fiu. Aceasta înseamnă că s-a născut cu anumite haruri, care îl fac perfect pentru rolul de ucenic al Vraciului. Tom poate să-i vadă şi să-i audă pe cei morţi şi este duşmanul înnăscut al Întunericului. Dar asta nu îl împiedică pe Tom să se teamă, şi va avea nevoie de tot curajul dacă vrea să reuşească acolo unde alţi douăzeci şi nouă de ucenici au eşuat.

Vraciul

Vraciul este o figură inconfundabilă. Este înalt şi are o înfăţişare destul de înspăimântătoare. Poartă o pelerină lungă cu glugă, şi întotdeauna are la el un toiag şi un lanţ de argint. La fel ca şi ucenicul său, Tom, este stângaci şi este al şaptelea fiu al unui al şaptelea fiu. Timp de mai bine de şaizeci de ani ei a apărat Comitatul de toate lucrurile înfricoşătoare.

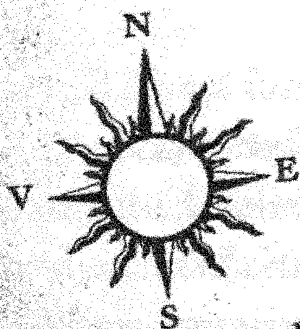
Alice

Tom nu-şi poate da prea bine seama dacă Alice e rea sau bună. Ea îi îngrozeşte pe băieţii din sat, se înrudeşte cu două dintre cele mai malefice clanuri ale vrăjitoarelor (Malkin şi Deane) şi de multe ori a folosit magia neagră. Însă ea a fost învăţată toate aceste lucruri vrăjitoreşti împotriva voinţei sale şi l-a salvat pe Tom din câteva situaţii foarte dificile. Pare să fie o prietenă loială, dar poate Tom să se încreadă pe deplin în ea?

Mama

Mama lui Tom a ştiut dintotdeauna că fiul ei va deveni ucenicul Vraciului. Ea îl numeşte „darul ei pentru Comitat”. Mamă iubitoare, tămăduitoare şi moaşă pricepută, ea a fost întotdeauna puţin diferită. Originea ei grecească rămâne un mister. De fapt, sunt destule lucruri misterioase legate de mama…

VARFUL PARLICK
Clopotul Vraciului
CASTER
Drumeag
Pădure

CHIPENDEN
Drum
PRIESTOWN

Cum se citesc simbolurile Vraciului

Duhuri rele

Beta pentru Duh

B S ← spintecător

X ← rang

Gregory ← nume

B Duh legat natural

B Duh legat cu forța

P — periculos
X — abia observat

Stafii/Spectre

y

P — periculos
X — abia observat

X
Gregory

Vrăjitoare

O

N — nocive
B — benigne
I — inconștiente

N
Gregory

CAPITOLUL 01

ASASINA MENADĂ

M-am trezit dintr-odată cu senzaţia copleşitoare că lucrurile nu erau tocmai în regulă. Un fulger a scânteiat în fereastră, urmat imediat de un bubuit asurzitor de tunet. Mi se mai întâmplase să dorm în timpul unor furtuni cumplite în Comitat, aşa că nu asta mă trezise. Nu, era sentimentul că mă ameninţa un soi de primejdie. Am sărit din pat şi deodată oglinda de pe noptiera mea a devenit mai luminoasă. Am zărit pentru o clipă imaginea cuiva reflectată în ea, apoi a dispărut repede. Dar nu înainte să recunosc chipul. Era Alice.

Deşi se pregătise timp de doi ani să devină vrăjitoare, Alice era prietena mea. Fusese alungată de Vraci şi se întorsese la Pendle. Cu toate că-mi era dor de ea, îmi ţinusem promisiunea făcută magistrului meu şi nesocotisem toate încercările ei de a lua legătura cu mine. Dar de data asta nu o mai puteam ignora. Scrisese un mesaj pentru mine în oglindă şi n-am putut să nu-l citesc înainte să dispară:

! Ănidărg nî ădanem ănisasA! EidjemirP

Ce era o asasină menadă? Nu mai auzisem până acum de aşa ceva. Şi cum putea un asasin, de *orice* fel, să ajungă la mine când trebuia să traverseze grădina Vraciului – o grădină păzită de puternicul lui duh domestic? Dacă cineva îi călca hotarele, duhul acela scotea un urlet care putea să fie auzit la multe mile depărtare, iar apoi îl sfâşia pe nepoftit în bucăţi.

Şi pe urmă, cum putea Alice să ştie de primejdie? Era la multe mile depărtare, în Pendle. Şi totuşi nu aveam de gând să îi ignor avertizarea. Magistrul meu, John Gregory, era plecat să se ocupe de o stafie supărătoare şi eu eram singur în casă. Nu aveam nimic cu care să mă pot apăra. Toiagul şi sacul meu erau în bucătărie, prin urmare, trebuia să mă duc să le iau.

Nu intra în panică, mi-am spus. *Nu te grăbi şi fii calm.*

M-am îmbrăcat repede şi mi-am pus ghetele. Pe când tunetul mai bubuia o dată deasupra capului meu, am deschis încet uşa odăii mele şi am păşit cu grijă pe palierul întunecat. Acolo m-am oprit şi am ascultat. Tăcerea era deplină. Eram sigur că

nimeni nu pătrunsese încă în casă, aşa că am început să cobor scările în vârful picioarelor, ferindu-mă de-a face şi cel mai mic zgomot. M-am strecurat prin coridor şi am intrat în bucătărie.

Mi-am băgat lanţul de argint în buzunarul pantalonilor şi, luându-mi toiagul, am deschis uşa din spate şi am păşit afară. Unde era duhul? De ce nu apăra casa şi grădina de intrus? Ploaia îmi cădea pe faţă pe când aşteptam nemişcat, cercetând cu privirea pajiştea şi copacii de dincolo de ea, atent la cea mai mică mişcare. Am stat acolo până ce ochii mi s-au obişnuit cu întunericul, dar nu vedeam mare lucru. Chiar şi aşa, m-am îndreptat către copacii din grădina de apus.

Nu făcusem mai mult de zece paşi, când am auzit venind din stânga mea un urlet care mi-a îngheţat sângele în vene, urmat de tropăitul unor paşi. Cineva traversa în fugă pajiştea, direct către mine. Mi-am pregătit toiagul, apăsând în scobitura tainică şi, cu un clinchet, la capătul lui apăru lama.

Fulgerul spintecă din nou întunericul şi la lumina lui am văzut ce mă ameninţa. Era o femeie înaltă şi slabă, care flutura în mâna stângă un tăiş lung şi ucigător. Părul îi era legat la spate, faţa ei suptă era schimonosită de ură şi pictată cu o vopsea întunecată. Purta o rochie lungă, muiată de ploaie, iar picioarele ei, în loc de încălţări, erau înfăşurate în fâşii de piele. Deci asta era o menadă, mi-am spus.

Am luat poziţie de apărare, ţinându-mi toiagul pe diagonală, aşa cum fusesem învăţat. Inima îmi bătea cu putere, dar trebuia să-mi păstrez cumpătul şi să profit de prima ocazie pentru a da lovitura.

Tăişul ei se arcui deodată în jos, trecând la câteva degete de umărul meu, şi eu m-am răsucit în spate, încercând să pun o distanţă între mine şi vrăjmaşa mea. Aveam nevoie de spaţiu pentru a-mi învârti toiagul. Iarba era îmbibată de ploaie şi, când menada se repezi din nou către mine, mi-a alunecat piciorul şi mi-am pierdut echilibrul. Am fost cât pe-aci să cad pe spate, dar am reuşit să mă las pe un genunchi, şi am ridicat la timp toiagul pentru a para tăişul care altfel mi-ar fi pătruns adânc în umăr. Am izbit din nou, lovind-o cu putere pe menadă peste încheietura mâinii, şi cuţitul îi căzu învârtindu-se. Fulgerul destrămă iar pentru o clipă întunericul şi i-am văzut mânia de pe chip când, lipsită de armă, atacă din nou. Acum urla, înnebunită de furie – iar în sunetele guturale aspre

am recunoscut cuvinte din greacă. De data aceasta am păşit într-o parte, ferindu-mă de mâinile ei întinse către mine, cu unghiile lor lungi şi ascuţite, şi am lovit-o cu toată puterea la tâmplă. A căzut în genunchi şi în acea clipă nu mi-ar fi fost greu să-mi înfig vârful lamei în pieptul ei.

În schimb, mi-am trecut toiagul în mâna dreaptă, am băgat mâna stângă în buzunar şi mi-am înfăşurat lanţul de argint în jurul încheieturii. Un lanţ de argint e foarte folositor în faţa unui servitor al Întunericului – dar m-am întrebat dacă va putea lega şi o asasină menadă.

M-am concentrat şi, în clipa în care s-a ridicat în picioare, a fost luminată de un fulger strălucitor. Nici că se putea mai bine! Îmi vedeam perfect ţinta, şi am dat drumul lanţului cu o zvâcnire din încheietura pumnului. Lanţul s-a ridicat spre înalturi într-o spirală desăvârşită, apoi s-a încolăcit pe trupul ei, trântind-o în iarbă.

Am ocolit-o cu grijă. Lanţul îi prinsese braţele şi picioarele şi i se strânsese în jurul maxilarelor, dar ea tot mai putea să vorbească, şi revărsă către mine un torent de cuvinte din care nu am înţeles niciunul. Oare erau în greceşte? Aşa credeam – dar era un dialect ciudat.

Se părea că lanţul îşi făcuse datoria, aşa că, fără să mai pierd timpul, am apucat-o de piciorul stâng şi am început să o târăsc prin iarba udă înspre casă. Vraciul o să vrea să îi pună întrebări – asta dacă putea înţelege ce spunea ea. Greaca mea era cel puţin la fel de bună ca a lui, dar vorbăria ei nu avea nicio noimă pentru mine.

Pe o latură a casei se afla lipită o magazie de lemn unde ţineam buştenii pentru foc, aşa că acolo am târât-o din ploaie. Apoi am luat un felinar de pe poliţa din colţ şi l-am aprins, pentru a o vedea mai bine pe cea pe care o capturasem. L-am ridicat deasupra capului şi atunci ea m-a scuipat, şi picătura rozalie vâscoasă ateriză pe pantalonii mei. Acum îi puteam simţi mirosul – un amestec de sudoare stătută şi de vin acrit. Şi mai era ceva, un iz de carne putrezită. Când a deschis din nou gura, am văzut între dinţii ei ceva ce semăna cu fâşii de carne.

Buzele ei erau purpurii, la fel ca şi limba – semn că băuse vin roşu. Faţa îi era brăzdată de un desen complicat de spirale şi vârtejuri. Părea un noroi roşiatic, dar ploaia nu reuşise să i-l

şteargă. Mă scuipă din nou, aşa că m-am dat înapoi şi am agăţat felinarul de unul din cârligele din tavan.

Într-un colţ era un scăunel, pe care l-am tras lângă perete şi m-am aşezat, departe de scuipatul ei. Mai era cel puţin un ceas până să se lumineze de ziuă, aşa că m-am lăsat pe spate şi am închis ochii, ascultând ploaia care răpăia pe acoperişul magaziei. Eram obosit şi îmi puteam îngădui să moţăi. Lanţul de argint o legase bine pe menadă, şi ea nu avea nicio şansă de a se elibera.

Aţipisem doar de câteva minute când m-a trezit un zgomot puternic. M-am ridicat deodată în capul oaselor. Auzeam un vuiet, un şuierat care se apropia fulgerător. Ceva venea către magazie şi brusc mi-am dat seama ce era.

Duhul! Se repezea la atac!

Abia am avut timp să mă ridic în picioare, când felinarul se stinse şi am fost trântit pe spate, iar impactul loviturii mi-a tăiat răsuflarea. În timp ce mă chinuiam să-mi recapăt suflul, am auzit cum buştenii sunt aruncaţi de perete, dar cel mai puternic sunet era ţipătul menadei. Zgomotele continuară mult timp în întuneric; apoi se lăsă tăcerea, şi numai ploaia se mai auzea, răpăind pe acoperiş. Duhul îşi făcuse treaba şi plecase.

Mi-era frică să aprind din nou felinarul. Mi-era frică să mă uit la menadă. Dar am făcut-o până la urmă. Era moartă şi foarte palidă, căci duhul o golise de tot sângele. Pe gât şi umeri carnea era sfâşiată; din rochie rămăseseră doar zdrenţe. Chipul îi era contorsionat într-o expresie îngrozită. Nu se mai putea face nimic. Ceea ce se întâmplase era ceva nemaipomenit. Odată ce era prizoniera mea, legată de mine, duhul n-ar fi trebuit nici măcar să o atingă. Şi unde fusese el atunci când ar fi trebuit să apere grădina?

Zguduit de experienţa prin care trecusem, am lăsat trupul menadei acolo unde era şi m-am întors în casă. M-am gândit să încerc să iau legătura cu Alice cu ajutorul oglinzii. Îi datoram viaţa şi voiam să îi mulţumesc. Am fost cât pe ce să cedez, dar îi făcusem o promisiune magistrului meu, aşa că, după ce m-am luptat o vreme în sinea mea, m-am spălat, mi-am schimbat hainele şi am aşteptat întoarcerea Vraciului.

A revenit chiar înainte de prânz. I-am povestit tot ce se

întâmplase şi apoi am ieşit amândoi afară să ne uităm la asasina moartă.

— Ei bine, băiete, asta naşte câteva întrebări serioase, nu-i aşa? Spuse magistrul meu, scărpinându-se în barbă.

Părea sincer îngrijorat şi nici nu-l puteam condamna pentru asta. Şi eu mă simţeam foarte tulburat de tot ceea ce se întâmplase.

— Casa asta a mea de la Chipenden, întotdeauna am fost convins că era sigură şi ferită de primejdii, continuă el. Dar ceea ce s-a petrecut aici mă pune pe gânduri. Strecoară îndoiala în mintea mea. De acum înainte o să dorm mai puţin liniştit în propriul meu pat. Oare cum a reuşit menada asta să străbată grădina fără să fie simţită de duh? Nimic nu a mai trecut până acum de el.

Am aprobat din cap.

— Şi mai e ceva, băiete, care mă îngrijorează. De ce a atacat-o şi a omorât-o mai târziu, după ce tu o legaseşi cu lanţul tău? Nu e în firea lui să se poarte aşa.

Am dat iarăşi din cap în semn de încuviinţare.

— Şi aş mai vrea să ştiu ceva – cum de ai ştiut *tu* că a intrat în grădină? Tuna puternic şi ploua cu ropote. Nu aveai cum s-o auzi. De drept, ar fi trebuit să între în casă şi să te omoare în pat. Aşadar, ce ţi-a dat de veste? Întrebă Vraciul, ridicându-şi sprâncenele.

Acum nu mai dădeam din cap, ci rămăsesem cu privirea aţintită spre picioare, şi simţeam ochii magistrului meu sfredelindu-mă. Aşa că mi-am dres glasul şi i-am explicat întocmai cum se petrecuseră lucrurile.

— Ştiu că ţi-am promis că n-o să folosesc oglinda pentru a vorbi cu Alice, am încheiat, dar s-a întâmplat mult prea repede pentru a mai face ceva. Ea a mai încercat să ia legătura cu mine şi înainte, dar te-am ascultat întotdeauna şi mi-am întors privirea – până acum. A fost totuşi un lucru bun că de data asta i-am citit mesajul, am adăugat puţin supărat, căci altfel aş fi fost mort acum!

Vraciul rămase foarte liniştit.

— E drept, avertizarea ei ţi-a salvat viaţa, recunoscu el. Dar ştii ce cred eu despre folosirea oglinzii ca să vorbeşti cu vrăjitoarea aia mică.

M-am zbârlit auzindu-i cuvintele. E posibil să fi observat,

pentru că a schimbat vorba.

— Tu ştii ce e o asasină menadă, băiete?

Am clătinat din cap.

— Un singur lucru ştiu – când m-a atacat, era aproape nebună de furie!

Vraciul încuviinţă din cap.

— Menadele rareori îşi părăsesc ţinutul natal, Grecia. Ele sunt un trib de femei care trăiesc în sălbăticia de acolo şi se hrănesc cu roadele pământului, mâncând orice găsesc, de la fructe sălbatice de pădure până la animalele care se rătăcesc în drumul lor. Venerează o zeiţă setoasă de sânge numită Ordeen, şi îşi trag puterea dintr-un amestec de vin şi carne crudă, aprinzându-se şi ajungând singure la o nebunie ucigătoare, când sunt gata să facă noi victime. În general se hrănesc cu leşuri, dar nu se dau înapoi nici de la devorarea celor vii. Menada asta îşi vopsise chipul pentru a părea mai sângeroasă, probabil cu vin şi grăsime de om – şi ceară pentru a le fixa pe cele două. Fără îndoială omorâse de curând pe cineva. E un lucru bun că ai reuşit să o trânteşti la pământ şi să o înlănţui, băiete. Menadele au o putere nemaipomenită. Se ştie că îşi pot rupe victimele în bucăţi chiar şi cu mâinile goale! Multe generaţii de menade au trăit aşa, şi până la urmă au degenerat şi acum cu greu le mai poţi numi fiinţe umane. Sunt mai apropiate de fiarele sălbatice, dar tot şi-au mai păstrat o urmă de viclenie.

— Dar de ce să vină tocmai până aici, în Comitat?

— Ca să te omoare, băiete – asta e limpede. Dar de ce să fii tu o ameninţare pentru ele în Grecia, asta nu-mi pot da seama. Şi totuşi, mama ta e acolo, luptându-se cu forţele întunecate, aşa că fără nicio îndoială, atacul acesta are de-a face cu ea…

Apoi Vraciul m-a ajutat să-mi desfac lanţul de argint de pe trupul menadei, pe care l-am târât în grădina de răsărit. Am săpat împreună o groapă îngustă pentru ea, mai degrabă adâncă decât lungă şi lată, şi eu am făcut cea mai mare parte din treabă, ca de obicei. Apoi am băgat-o în puţul întunecat pe verticală, cu capul în jos. Nu era o vrăjitoare, dar Vraciul niciodată nu risca în vreun fel cu servitorii Întunericului – mai ales cu cei despre care nu ştiam prea multe. Într-o noapte cu lună plină, moartă sau nu, ea ar putea încerca să-şi sape cu

ghearele drumul către suprafaţa pământului. Aşa, nu şi-ar da seama că merge în direcţia opusă.

După ce-am isprăvit, Vraciul m-a trimis în sat, la pietrar şi fierar. Seara târziu aşezaseră deja lespezile şi drugii de fier peste mormântul ei. Nu îi luase mult timp magistrului meu să afle răspunsurile la celelalte două întrebări ale sale. Găsise două troace mici de lemn pătate de sânge, chiar la capătul grădinii. Probabil că fuseseră pline de sânge înainte ca duhul să bea pe săturate.

— Bănuiala mea, băiete, e că a fost ceva amestecat în sânge. Poate că asta l-a adormit pe duh sau l-a zăpăcit. De aceea n-a simţit-o pe menadă când a intrat în grădină, iar mai târziu a omorât-o deşi nu ar fi trebuit s-o facă. Păcat că a murit. Am fi putut să-i punem întrebări şi să aflăm de ce a venit şi cine a trimis-o.

— Ar putea fi Necuratul în spatele acestei întâmplări? Am întrebat. Ar fi putut el s-o trimită ca să mă omoare?

Necuratul, cunoscut şi ca Cel Rău, sau Diavolul, era liber în lume din augustul trecut. Fusese chemat de cele trei clanuri ale vrăjitoarelor din Pendle – Malkin, Deane şi Mouldheel. Acum clanurile se războiau între ele – unele vrăjitoare erau supuse Celui Rău, altele erau vrăjmaşele lui înverşunate. Eu îl întâlnisem de trei ori de atunci, dar, deşi fiecare întâlnire mă lăsase tremurând până în măduva oaselor, ştiam că era prea puţin probabil ca Diavolul să încerce să mă omoare cu mâna lui, pentru că fusese priponit.

La fel cum poate un cal să fie priponit, cu picioarele legate ca să nu se îndepărteze prea mult, tot aşa şi Cel Rău fusese priponit în trecut de către cineva, iar puterea îi fusese limitată. Dacă hotăra să mă omoare cu mâna lui, atunci urma să stăpânească lumea timp de o sută de ani doar, o perioadă pe care ar considera-o mult prea scurtă. Aşadar, conform regulilor priponitului, nu avea decât o singură posibilitate: să pună pe unul dintre copiii lui să mă omoare, sau să încerce să mă atragă de partea lui. Dacă reuşea să mă convertească la Întuneric, atunci avea să stăpânească lumea până la sfârşitul ei. Asta încercase să facă ultima dată când ne întâlnisem.

Desigur, dacă muream de altă mână – cea a menadei, de pildă – atunci Diavolul ajungea încet-încet să ia lumea în stăpânire. Şi atunci, oare el o trimisese?

Vraciul părea gânditor.

— Necuratul? E posibil, băiete. Trebuie să fim cu ochii în patru. Ai avut mare noroc să rămâi în viaţă după atacul menadei.

Am vrut să-i amintesc că fusese mai degrabă vorba de intervenţia lui Alice decât de noroc, dar m-am gândit că e mai bine să nu spun nimic. Fusese o noapte grea şi nu câştigam nimic dacă îl necăjeam.

În noaptea care a urmat nu mi-am găsit somnul şi, după o vreme, m-am dat jos din pat, am aprins lumânarea şi am început să citesc din nou scrisoarea mamei.

Dragă Tom,

Lupta împotriva Întunericului în ţara mea a fost lungă şi grea, şi se apropie de un moment de cumpănă. Oricum, noi doi avem multe de vorbit, şi am şi alte lucruri să-ți dezvălui, şi să îţi fac o rugăminte. Am nevoie de ceva de la tine. Şi de ajutorul tău. Dacă ar exista vreo cale prin care să ocolesc asta, nu ți-aș cere-o. Dar acestea sunt cuvinte care trebuie spuse faţă în faţă, nu într-o scrisoare, i de aceea am de gând să mă întorc acasă pentru o scurtă vizită în ajunul solstiţiului de vară.

I-am scris lui Jack ca să-l anunţ de sosirea mea, aşa că abia aştept să te văd la fermă în ziua stabilită. Munceşte cu sârguinţă la lecţiile tale, fiule, şi fii încrezător, oricât de întunecat ar putea părea viitorul. Puterea ta e mai mare decât crezi.

cu dragoste,
mama

În mai puţin de o săptămână era solstiţiul, iar Vraciul şi cu mine o vom porni către sud, să mergem la ferma fratelui meu Jack şi să o vedem pe mama. Îmi fusese dor de ea şi abia aşteptam să o revăd. Dar eram la fel de nerăbdător să aflu ce dorea de la mine.

CAPITOLUL 02

BESTIARUL VRACIULUI

În dimineaţa următoare, am făcut lecţii, ca de obicei. Eram în al treilea an de ucenicie la magistrul meu şi studiam lupta împotriva Întunericului: în primul an învăţasem despre duhuri, în al doilea despre vrăjitoare, iar acum subiectul lecţiilor mele era „Istoria Întunericului”.

— Haide, băiete, pregăteşte-te să iei notiţe, îmi ordonă Vraciul, scărpinându-se în barbă.

Mi-am deschis carneţelul, mi-am înmuiat peniţa tocului în sticluţa cu cerneală şi am aşteptat să-şi înceapă lecţia. Stătea pe o bancă din grădina de apus. Era o dimineaţă însorită de vară şi pe cerul albastru nu se vedea nici urmă de nor. Chiar în faţa noastră se aflau dealurile punctate cu oi, în timp ce în jurul nostru răsunau cântecele păsărelelor şi bâzâitul adormitor dar plăcut al insectelor.

— Aşa cum ţi-am mai spus, băiete, Întunericul se manifestă sub forme diferite, în momente diferite şi locuri diferite, spuse Vraciul, începând să se plimbe de colo-colo prin faţa băncii mele. Dar, aşa cum o ştim pe pielea noastră, cel mai teribil aspect al Întunericului în Comitat – şi în lumea largă de dincolo de hotarele lui – este Necuratul.

Auzindu-l numele rostit, mi-am adus aminte de ultima noastră întâlnire, şi inima mi s-a strâns şi am simţit un nod în gât. Atunci Necuratul îmi dezvăluise un secret cumplit – susţinuse că Alice era fiica lui – fiica Diavolului. Era greu să-mi închipui asta, dar dacă era adevărat? Alice era cea mai apropiată prietenă a mea şi îmi salvase viaţa de mai multe ori. Dacă ceea ce Diavolul îmi spusese chiar *era* adevărat, atunci Vraciul făcuse bine să o alunge: nu mai puteam fi niciodată împreună – şi totuşi gândul acesta era aproape de nesuportat.

— Dar deşi Necuratul este cea mai mare grijă a noastră, continuă Vraciul, există şi alţi locuitori ai Întunericului care, cu ajutor din partea vrăjitoarelor, magilor sau a altor fiinţe umane băgăcioase, pot să treacă prin portaluri în lumea noastră. Printre ele se numără Vechii Zei precum Golgoth, cu care cred că îţi aminteşti că am avut de-a face în Mlaştina Anglezarke.

Am încuviinţat din cap. Fusese o luptă strânsă, care aproape că mă costase viaţa.

— Trebuie să fim fericiţi că doarme din nou, spuse magistrul meu, dar alţii sunt perfect treji. Uită-te la ţinutul natal al mamei tale, Grecia. Aşa cum ţi-am spus şi ieri, o zeiţă aprigă numită Ordeen, care este venerată de menade, a provocat acolo mari vărsări de sânge, încă din vremurile de demult. Mai mult ca sigur, ea se află în miezul lucrurilor. Cu ea încearcă să se lupte mama ta. Nu ştiu prea multe despre Ordeen, dar se pare că este însoţită de servitorii ei, care omoară tot ceea ce mişcă pe multe mile împrejur. Iar menadele, care sunt de obicei răspândite pe tot teritoriul Greciei, se adună în număr mare pentru a-i aştepta sosirea. Sunt ca nişte vulturi gata să se ospăteze cu carnea celor morţi sau pe moarte. Pentru ele e o sărbătoare a recoltei, un moment al belşugului, răsplata pe care o primesc pentru că au venerat-o pe Ordeen şi pe servitorii ei. Fără îndoială, mama ta va avea multe lucruri să ne spună – există pagini albe în Bestiarul meu care trebuie umplute.

Bestiarul Vraciului, una dintre cele mai mari şi mai interesante cărţi din biblioteca lui, era plin de tot felul de creaturi cumplite. Dar existau spaţii goale unde lipseau informaţiile şi pe care el încerca să le umple ori de câte ori putea.

— Cu toate acestea, ştiu că, spre deosebire de ceilalţi Vechi Zei, Ordeen nu are nevoie de ajutor omenesc pentru a trece printr-un portal în lumea noastră. Până şi Necuratul a avut nevoie de ajutorul vrăjitoarelor din Pendle. Dar se pare că ea poate trece prin portalul ei când vrea – şi să se întoarcă tot când are chef.

— Dar „servitorii” care sosesc odată cu ea prin portal, ei cum sunt? Am întrebat.

— Sunt locuitori ai Întunericului – demoni şi elementarii. În general, demonii au înfăţişări de bărbaţi sau femei, dar puterea lor este uriaşă şi sunt nemiloşi. Mai există şi vaengirele – vrăjitoarele lamia zburătoare. Atât de multe i s-au alăturat, încât prea puţine au mai rămas prin alte locuri, care trăiesc singure sau în perechi, ca surorile mamei tale. Închipuie-ţi cum trebuie să fie atunci când soseşte Ordeen – o armie de asemenea creaturi care coboară din cer pentru a rupe şi a sfâşia carnea victimelor lor! E cumplit şi să te gândeşti doar la asta, băiete!

Cu siguranţă era. Cele două surori ale mamei erau lamii zburătoare. Luptaseră alături de noi în bătălia de pe dealul Pendle, făcând prăpăd în rândul celor trei clanuri de vrăjitoare care erau împotriva noastră.

— Da, da, Grecia e un loc primejdios. Mama ta are mulţi duşmani… există şi vrăjitoare lamia sălbatice, cele care umblă în patru labe. Sunt multe în Grecia, mai ales în munţi. După ce lecţia asta a noastră se încheie, îţi sugerez să te duci în bibliotecă şi să le cauţi în Bestiar. Iar după ce citeşti tot ceea ce găseşti despre ele, notează-ţi în carneţel lucrurile aflate.

— Ai pomenit şi de „elementariile” care trăiesc împreună cu Ordeen. Ce fel sunt ele?

— Sunt elementarii de foc – ceva ce nu avem în Comitat, băiete. Dar o să-ţi spun într-altă zi tot ceea ce ştiu despre ele. Căci acum ar fi mai bine să continuăm cu studiul Graiului Vechi, care este mult mai greu de învăţat decât latina sau greaca.

Vraciul avea dreptate. Restul lecţiei a fost atât de greu încât m-a luat cu durere de cap. Cu toate acestea, era foarte important să învăţ Graiul Vechi: acesta era folosit în mod obişnuit de Vechii Zei şi de discipolii lor, şi era graiul în care erau scrise grimoarele, cărţile de magie întunecată folosite de necromanţi.

M-am simţit uşurat când lecţia s-a încheiat şi am putut să urc în biblioteca magistrului meu. Vizitele acolo îmi făceau mare plăcere. Biblioteca era mândria Vraciului, care o moştenise, dimpreună cu casa, de la fostul lui magistru, Henry Horrocks. Unele dintre cărţi aparţinuseră altor vraci de demult, cu multe generaţii în urmă; altele fuseseră scrise chiar de către John Gregory. Erau adevărate cronici ale unor învăţături de-o viaţă, dobândite prin practicarea meşteşugului său şi prin lupta împotriva Întunericului.

Vraciul era întotdeauna îngrijorat că s-ar putea întâmpla ceva cu biblioteca lui; când Alice locuise cu noi, sarcina ei fusese să facă mai multe copii ale unor cărţi, scriindu-le de mână. Domnul Gregory credea că una dintre principalele sale datorii era să păstreze biblioteca pentru viitorii vraci, adăugând, pe cât posibil, la rezerva ei de învăţăminte şi cunoştinţe.

Pe nenumăratele poliţe se aflau mii de cărţi, dar eu m-am dus

direct la Bestiar. Acesta era o înşiruire de tot felul de creaturi, de la duhuri şi demoni la elementarii şi vrăjitoare, alături de care se găseau relatări personale şi desene în care Vraciul descria cum avusese de-a face cu Întunericul. Am răsfoit paginile până când am ajuns la ”vrăjitoarele lamia”.

Prima Lamia a fost o vrăjitoare puternică, deosebit de frumoasă. Ea îl iubea pe Zeus, conducătorul Vechilor Zei, care era deja însurat cu zeiţa Hera. În mod nechibzuit, Lamia i-a făcut copii lui Zeus. Când a aflat Hera, furioasă de gelozie, i-a omorât pe toţi aceşti nefericiţi copii, în afară de unul. Înnebunită de durere, Lamia a început să omoare copii oriunde îi găsea, aşa că pâraiele şi râurile s-au înroşit de sângele lor, iar aerul tremura de strigătele de jale ale părinţilor distruşi. În cele din urmă Zeii au pedepsit-o şi i-au preschimbat trupul, astfel încât de la mijloc în jos a devenit sinuos şi solzos asemenea unui şarpe.

Astfel schimbată, Lamia şi-a îndreptat acum atenţia către bărbaţii tineri. Începu să îi cheme într-o poiană din pădure, unde doar capul ei frumos şi umerii rotunzi se vedeau din iarba înaltă şi verde. Şi după ce îşi ademenea victima cât mai aproape, îşi încolăcea în jurul ei partea de jos a trupului, strângând-o până când o lăsa fără suflare, în vreme ce gura ei, lipită de gâtul tânărului lipsit de putere, se ospăta cu sângele lui, până la ultima picătură.

Mai târziu, Lamia a avut un iubit numit Chaemog, o făptură asemănătoare unui păianjen care locuia în cele mai adânci peşteri ale Pământului. Ea i-a născut trei fete gemene, şi acestea au fost primele vrăjitoare lamia. La cea de-a treisprezecea lor aniversare s-au certat cu mama lor şi, după o luptă teribilă, i-au smuls membrele şi i-au sfâşiat trupul în bucăţi, şi toate bucăţile, chiar şi inima, le-au dat unei turme de mistreţi sălbatici.

Cartea continua cu descrierea diferitelor tipuri de vrăjitoare lamia – cum arătau, cum se comportau – şi, lucrul cel mai important pentru un vraci, cum să te porţi cu ele. Eu ştiam deja destule lucruri despre vrăjitoarele lamia. Vraciul trăise mulţi ani cu o vrăjitoare lamia domestică numită Meg, iar pe sora ei sălbatică, Marcia, o ţinuse încuiată într-un puţ în

pivniţa casei lui din Anglezarke. Amândouă se întorseseră în Grecia, dar în perioada în care am stat în Anglezarke am aflat multe despre ele.

Am continuat să citesc, luând chiar şi notiţe. Era o recapitulare foarte folositoare. Se vorbea acolo de lamiile zburătoare, numite vaengire, de care pomenise mai devreme Vraciul. Gândurile mi s-au îndreptat atunci către mama. Chiar şi când eram doar un copil ştiam că era altfel decât ceilalţi. Avea un accent uşor, care arăta că nu se născuse în Comitat. Se ferea de lumina directă a soarelui şi în timpul zilei ţinea de cele mai multe ori perdelele bucătăriei trase.

În timp, am ajuns să ştiu tot mai multe lucruri despre mama. Am aflat cum o salvase tata în Grecia. Şi apoi, mai târziu, mi-a spus că eu eram deosebit, al şaptelea fiu al unui al şaptelea fiu, şi darul ei pentru Comitat, o armă care să fie folosită împotriva Întunericului. Dar tot nu aveam toate piesele puzzle-ului. *Ce* era de fapt mama?

Surorile mamei erau vaengire – lamii sălbatice zburătoare care, aşa cum tocmai îmi explicase Vraciul, rareori treceau dincolo de portalul lui Ordeen. Acum se aflau în Turnul Malkin, păzind cuferele mamei, care conţineau bani, poţiuni şi cărţi. Eu socoteam că şi mama trebuia să fie o lamia. Poate că tot vaengiră. Asta mi se părea cel mai probabil.

Era un alt mister pe care trebuia să îl dezleg – deşi nu puteam să o întreb de-a dreptul. Consideram că mama era cea care trebuia să-mi spună. Şi era posibil să găsesc răspunsul cât de curând.

Târziu după-amiază, având câteva ore de petrecut departe de Vraci, m-am dus să mă plimb pe câmp. Am urcat pe Vârful Parlick, am stat şi am privit umbrele norilor care alunecau repede pe deasupra văii de jos şi am ascultat ţipetele nagâţilor.

Cât de mult îmi lipsea Alice! Petrecusem multe ceasuri împreună urcând până aici, cu tot Comitatul întinzându-se la picioarele noastre. Să mă plimb de unul singur nu era acelaşi lucru. Eram nerăbdător acum să treacă mai repede săptămâna pentru ca eu şi Vraciul să o pornim spre ferma lui Jack. De-abia aşteptam să o văd pe mama şi să aflu ce voia de la mine.

CAPITOLUL 03

SCHIMBATĂ DE SPIRIDUȘI?

În dimineaţa în care trebuia să o pornim la drum, am coborât în satul Chipenden după proviziile săptămânale ale Vraciului de la brutar, băcan şi măcelar – în definitiv, aveam să fim plecaţi doar câteva zile. La ultima prăvălie i-am spus proprietarului, un bărbat solid cu barbă roşcată, că dacă cineva îl caută pe Vraci pentru treburile lui şi sună clopotul la copăceii de nuieluşe, treburile vor mai trebui să aştepte.

Pe când străbăteam satul întorcându-mă către casă, simţeam desaga mai uşoară decât de obicei, din cauza puţinătăţii alimentelor. În sudul Comitatului războiul nu se stinsese încă şi veştile erau proaste. Forţele noastre se retrăgeau, şi atâta hrană fusese luată pentru îndestularea oştilor încât oamenii cei mai săraci erau pe cale să moară de foame. Am observat că în Chipenden lucrurile se înrăutăţiseră şi mai mult. Vedeam şi mai multe chipuri înfometate, iar câteva case fuseseră părăsite, căci familiile lor se îndreptaseră către nord, în speranţa unei vieţi mai bune.

Am pornit-o la drum împreună cu Vraciul, în pas vioi, şi deşi eu îmi purtam toiagul şi amândouă desagile noastre, ca de obicei, lucrul acesta nu mă supăra deloc. De-abia aşteptam să o văd pe mama. Dar după un timp, în vreme ce aerul dimineţii începea să se încălzească, Vraciul încetini pasul. Eu o tot luam înainte şi trebuia să-l aştept mereu, ca să mă ajungă din urmă. Începu să se enerveze pe mine.

— Mai domol, băiete! Mai domol! Spuse el pe un ton nemulţumit. Oasele mele bătrâne se chinuiesc să ţină pasul. Am plecat la drum cu o zi mai devreme – mama ta oricum n-o să ajungă înainte de solstiţiu!

A doua zi, seara târziu, chiar înainte să ajungem pe coama Dealului Spânzuraţilor, am văzut fuioare de fum ridicându-se spre cer din direcţia fermei. Pentru o clipă, inima mi se strânse de spaimă. Mi-am adus aminte de raidul vrăjitoarelor din Pendle de anul trecut; dăduseră foc la hambar, care arsese în întregime, înainte să scotocească prin casă şi să îi răpească pe Ellie, Jack şi micuţa Mary. Cine erau oamenii aceştia care poposiseră pe câmpurile lui Jack? Ştiam că el n-ar fi îngăduit

străini pe pământurile lui, aşa că m-am întrebat dacă asta nu avea cumva legătură cu mama.

Dar n-am avut prea mult timp să mă gândesc la lucrurile astea, pentru că am simţit imediat că ea era deja acasă. O urmă de fum maroniu se înălţa din horn către albastrul cerului şi am simţit căldura prezenţei sale. Cumva, ştiam cu siguranţă că se întorsese!

— Mama e acolo deja, sunt sigur de asta! I-am spus Vraciului, cu ochii strălucind de lacrimi.

Îmi fusese atât de dor de ea şi de-abia aşteptam să o revăd.

— Da, băiete, poate că nu te înşeli. Coboară şi salut-o. Aveţi multe de vorbit, şi o să vreţi să fiţi singuri. Eu o să aştept aici sus.

Am zâmbit, am încuviinţat din cap şi am luat-o la fugă în jos, pe panta împădurită, către noul hambar. Dar înainte să ajung în curtea fermei, fratele meu Jack ieşi de după un colţ, tăindu-mi calea. Ultima dată când îl văzusem pe Jack era foarte bolnav, după ce fusese cât pe ce să moară din cauza bătăii primite de la vrăjitoarele care prădaseră ferma şi furaseră cuferele mamei. Acum era ars de soare şi părea din nou sănătos şi puternic, cu sprâncenele mai stufoase ca niciodată. Mă cuprinse în braţe într-o strânsoare de urs şi aproape că mă lăsă fără răsuflare.

— Mă bucur să te văd, Tom, exclamă el, depărtându-mă puţin ca să mă vadă mai bine şi zâmbindu-mi cu gura până la urechi.

— E grozav să te văd din nou bine şi în putere, Jack, i-am spus eu.

— Şi asta datorită ţie. Ellie mi-a povestit totul. M-aş fi aflat acum la şase picioare sub pământ dacă n-ai fi fost tu.

Împreună cu Alice reuşisem să-l salvez pe Jack şi pe familia sa din Turnul Malkin.

— Mama s-a întors deja, nu-i aşa? Am întrebat nerăbdător.

Jack încuviinţă din cap, dar zâmbetul îi dispăru de pe chip, înlocuit de o anume stânjeneală, o urmă de nesiguranţă şi o tristeţe în privire.

— Da, s-a întors, Tom, şi de-abia aşteaptă să te vadă iar, dar trebuie să te avertizez că e schimbată...

— Schimbată? Cum adică schimbată?

— La început de-abia am recunoscut-o. Are în ea ceva

sălbatic – mai ales în ochi. Şi pare mai tânără, ca şi cum ar fi scuturat nişte ani de pe ea. Ştiu că nu e posibil, dar ăsta-i adevărul…

Deşi nu i-am spus nimic lui Jack, ştiam prea bine că era posibil. Regulile omeneşti de îmbătrânire nu se aplicau şi vrăjitoarelor lamia. Aşa cum explica Bestiarul Vraciului, există două forme pentru o lamia, şi ele se schimbă încet dintr-una în cealaltă. Probabil că mama revenea încet la starea sălbatică. Era o posibilitate tulburătoare, care mă speria. Nu era ceva la care voiam să mă gândesc prea mult.

— Tom… tu ştii totul despre lucrurile astea datorită învăţăturilor pe care le primeşti în ucenicia ta… e posibil să fi fost schimbată de spiriduşi? Întrebă Jack îngrijorat, şi pe faţa lui se puteau vedea teama şi îndoiala. Orice se putea întâmpla cât timp a fost în Grecia. Poate că a fost capturată de spiriduşi şi înlocuită cu unul dintre ei?

— Nu, Jack, sigur că nu, l-am liniştit eu. Nu există spiriduşi, poveştile astea nu-s decât nişte superstiţii. Aşa că nu-ţi mai bate capul cu asta. Sunt convins că e vorba doar de vremea caldă din Grecia care i-a făcut foarte bine. Acum mă duc s-o văd şi o să vorbim mai târziu. Unde e James?

— James are treabă. Pe timpurile astea face mai mulţi bani cu fierăria decât fac eu cu ferma. Dar sunt convins că o să-şi găsească ceva timp şi pentru frăţiorul lui mai mic.

Acum James locuia şi el aici şi îl ajuta pe Jack la treburile fermei, dar meşteşugul lui era de fierar. Se părea că noua lui afacere se dovedea un adevărat succes.

— Cine sunt toţi oamenii aceia care s-au instalat pe pajiştile dinspre miazăzi? Am întrebat, amintindu-mi de focurile pe care le zărisem pe când coboram împreună cu Vraciul de pe Dealul Spânzuraţilor.

Jack se încruntă şi clătină furios din cap.

— Mamei trebuie să-i pui întrebarea asta! Răspunse el. Dar îţi spun eu că nu au niciun drept să fie aici. Absolut niciun drept! Vrăjitoare din Pendle, asta sunt. Şi când te gândeşti că s-au instalat în câmpul *meu* după tot ce s-a întâmplat cinul trecut!

Vrăjitoare? Dacă asta erau, atunci nici nu puteam să-l condamn pe Jack pentru supărarea lui. Vrăjitoarele din Pendle i-au făcut lui Jack şi familiei lui viaţa un calvar anul trecut. Ştiind lucrurile astea, de ce le îngăduise mama să se instaleze

atât de aproape de fermă?

Am ridicat din umeri către Jack şi am pornit-o prin curtea fermei. Chiar în spatele hambarului, cu faţa spre partea din spate a casei, am văzut o clădire nouă – iar înăuntru pe James, lucrând la forja lui, cu spatele la mine. Afară, un fermier ţinea de căpăstru un cal care aştepta să fie potcovit. Am dat să-l strig pe James, dar m-am abţinut, de-abia aşteptam să o văd pe mama.

Apropiindu-mă de casă, am fost uimit să văd tufişul de trandafiri căţărători ai mamei în floare. Ultima dată când fusesem aici păruse mort – tulpinile înnegrite şi uscate fuseseră smulse de pe perete când Diavolul a atacat casa în încercarea lui de a mă omorî. Acum erau lăstari verzi care urcau pe zidul de piatră şi câţiva trandafiri erau înfloriţi, strălucind în soare într-un roşu aprins.

M-am oprit în faţa uşii din spate şi am ciocănit uşor. Mă născusem şi crescusem în această casă, dar acum nu mai era căminul meu şi era politicos să bat la uşă.

— Intră, fiule, strigă mama, şi la auzul vocii ei ochii mi s-au umplut de lacrimi şi am simţit cum mi se pune un nod în gât.

Ce dor îmi fusese de ea! Am intrat în bucătărie şi m-am trezit deodată în faţa ei.

Era aşezată pe un scăunaş fără spetează, amestecând într-un ceaun mare cu tocană de miel care clocotea pe foc. Ca de obicei, perdelele erau trase pentru a nu lăsa să pătrundă lumina soarelui, dar chiar şi în întuneric, atunci când s-a ridicat în picioare şi a făcut un pas către mine, am înţeles ce voise să spună Jack, pomenind de înfăţişarea ei schimbată.

Zâmbetul îi era tot cald, dar chipul era puţin tras, cu pometii mai proeminenţi. Părul negru nu mai era vârstat cu fire albe şi chiar arăta mai tânără decât în urmă cu optsprezece luni, când o văzusem ultima oară. Doar că în ochii ei era ceva sălbatic, privirea ei era neliniştită, chinuită.

— Ah, fiule… spuse ea şi mă cuprinse în braţe şi mă strânse la pieptul ei.

Căldura ei mă învălui şi am început să suspin.

Ea mă dădu puţin înapoi, pentru a mă privi mai bine, şi clătină din cap.

— Aşază-te, fiule, şi adună-te. E bine să fim din nou împreună, dar avem multe lucruri să ne spunem şi trebuie să

fim cu mintea limpede.

Am încuviinţat din cap şi m-am aşezat lângă vatră, cu faţa la ea, aşteptând să aud ce are să-mi spună. Voiam din tot sufletul să o întreb de Alice şi dacă ar putea fi fiica Diavolului, dar mai întâi aveam de rezolvat problemele mamei. Trebuia să fie ceva important, de vreme ce asta o adusese atâta drum înapoi până în Comitat pentru întâlnirea noastră.

— Cum îţi mai este, Tom? Şi ce mai face magistrul tău?

— Bine, mamă. Bine. Suntem amândoi sănătoşi. Şi tu? Cum a fost în Grecia?

— A fost greu, fiule…

I se tăie răsuflarea şi chipul i se tulbură. Pentru o clipă m-am gândit că e prea supărată ca să vorbească, dar apoi trase aer adânc în piept şi tonul ei deveni detaşat şi precis.

— O să trec direct la subiect. Am fost deja la Turnul Malkin din Pendle şi am luat pungile cu bani care se găseau în cuferele pe care ţi le încredinţasem. Iniţial voisem să fie ale tale, să te ajute în cauza ta aici în Comitat, dar lucrurile au luat o întorsătură proastă în ţara mea. Situaţia e critică… acum am nevoie disperată de banii aceia ca să finanţez toate acţiunile necesare pentru evitarea unui dezastru cumplit. Eşti dispus să mi-i dai înapoi?

— Sigur că da, mamă! Oricum, sunt banii tăi. Fă ce crezi că e mai bine. Ai de gând să-i foloseşti în lupta împotriva lui Ordeen?

— Da, fiule. Da. Ţi-a spus magistrul tău cu ce ne confruntăm în Grecia?

— Nu ştie prea multe despre Ordeen. Spera că o să umpli tu golurile în cunoştinţele noastre. El aşteaptă sus pe Dealul Spânzuraţilor, pentru a ne îngădui să fim ceva timp singuri, dar vrea să stea de vorbă cu tine mai târziu.

— Sigur, măcar asta pot să fac pentru el – deşi mă tem că, după ce vom vorbi, lucrurile nu vor fi prea plăcute între noi doi. Magistrul tău e un om bun, cu principii înalte; nu va putea să accepte ceea ce am de gând să fac. Dar vom vedea. Poate că va înţelege că aşa e cu adevărat cel mai bine. Ceea ce mă aduce la cel de-ai doilea lucru pe care vreau să-l discut cu tine. Am nevoie de *tine,* fiule. Am nevoie să vii cu mine în Grecia şi să mă ajuţi să lupt împotriva forţelor întunecate de acolo. Şi alţii mă vor ajuta, dar tu ai o putere specială care ar

putea să se dovedească într-adevăr importantă şi să întoarcă lucrurile în favoarea noastră. Dacă aş putea, aş evita asta, dar nu pot, aşa că trebuie să te rog. Vrei să vii în ţara mea natală cu mine?

Eram uluit. Datoria mea era faţă de Comitat, şi mama dintotdeauna dorise să devin ucenicul unui vraci. Dar dacă ea avea nevoie de ajutor în altă parte, cum puteam s-o refuz?

— Sigur că o să vin, mamă. Dar va veni şi domnul Gregory? Sau o să încetez un timp să-i mai fiu ucenic?

— Sper din tot sufletul că ne va însoţi în călătorie, fiule. Dar asta rămâne să o hotărască el. Eu chiar nu pot prevedea cum o să reacţioneze.

— Ce planuri ai? Am întrebat. Pentru ce ai nevoie de bani?

— Toate la timpul lor, îmi spuse mama, şi am înţeles că acum nu era momentul să mai stărui.

— Mamă, mai am ceva să te întreb, am spus eu. E vorba de Alice.

Am văzut cum expresia de pe faţa mamei se schimbă. Până acum fusese severă şi preocupată. Acum chipul ei se îmblânzi deodată şi ochii i se umplură de tristeţe. Chiar înainte să pun întrebarea m-am temut de ce-i mai rău.

— Necuratul mi-a spus că Alice e fiica lui. M-a minţit, nu-i aşa, mamă? Nu poate fi adevărat, nu?

Mama s-a uitat la mine şi i-am văzut ochii plini de lacrimi.

— De data asta nu te-a minţit, fiule. Mă doare sufletul să o spun, pentru că ştiu cât de mult ţii la Alice. Dar e adevărat. Ea *este* una dintre fiicele Necuratului.

Mi s-a strâns inima.

— Asta nu înseamnă că e condamnată să aparţină Întunericului, fiule. Există pentru fiecare dintre noi o şansă de izbăvire. O şansă de salvare. Şi pentru Alice există această posibilitate…

— De când ştii asta? Am întrebat-o calm.

Confirmarea ei nu mă şocase. Cred că în adâncul sufletului ştiusem că acesta era adevărul.

— Din prima clipă în care am văzut-o, fiule, când ai adus-o aici la fermă.

— Cum, ai ştiut de-atunci, mamă? Şi totuşi nu mi-ai spus nimic?

Ea încuviinţă din cap.

— Dar ai spus unele lucruri, lucruri care acum nu mai au sens – că Alice şi cu mine eram viitorul şi speranţa comitatului şi că magistrul meu va avea nevoie de amândoi alături de el. De ce ai spus toate astea?

Mama s-a ridicat din nou în picioare, şi-a aşezat mâinile pe umerii mei şi şi-a aţintit privirea în ochii mei, cu o expresie hotărâtă, dar plină de blândeţe.

— Ce am spus atunci, gândesc şi acum. Alice ţine mult la tine, şi această afecţiune a ferit-o până acum de ghearele Întunericului.

— Alice a luat legătura cu mine chiar acum câteva zile. M-a avertizat că o asasină menadă se afla în grădina Vraciului. Dacă nu era ea, acum aş fi fost mort.

Am văzut panica pe faţa mamei, spaima din ochii ei.

— O menadă? Ştiam că înţeleseseră că reprezint o nouă ameninţare… murmură ea, îndreptându-şi spatele. Dar nu mă aşteptam să ştie despre tine şi să trimită pe una de-a lor peste mare, în Comitat. Întunericul îmi umbreşte putinţa de prevestire. Lucruri pe care altădată le-aş fi ştiut devin necunoscute, şi asta se întâmplă în cel mai prost moment posibil…

Părea cu adevărat îngrijorată.

— Deşi menada a venit din Grecia, mamă, n-am înţeles niciun cuvânt din ce spunea.

— Există multe dialecte în acea ţară. Oricum, nebunia ucigătoare care o cuprinsese era prea mare pentru ca tu să poţi desluşi ceva din vorbele ei. E foarte greu să vorbeşti cu o menadă, fiindcă ele sunt creaturi ale simţămintelor mai degrabă decât ale raţiunii. Ele ascultă doar de glasul lor interior. Dar să nu le subestimezi niciodată. Sunt un grup puternic, datorită numărului lor foarte mare. În orice caz, trebuie să-i fim recunoscători lui Alice pentru că ţi-a salvat viaţa. Odată ce acceptă că naşterea ei nu înseamnă neapărat că este menită să devină o vrăjitoare rea, Alice se poate dovedi o adversară redutabilă pentru propriul ei tată. Împreună, voi doi aţi putea reuşi în final să-l înfrângeţi.

— Împreună? Domnul Gregory nu va accepta niciodată asta…

— Mă tem că ai putea avea dreptate, fiule. Şi nici nu va accepta cu uşurinţă ceea ce am de gând să fac…

Din nou se opri şi nu-mi dezvălui nimic din intenţiile ei. De ce

şovăia să-mi spună?

— Am văzut nişte focuri pe pajiştea dinspre miazăzi, am spus, Uitându-mă cu atenţie la chipul mamei. Jack spune că sunt vrăjitoare din Pendle. Asta nu-i adevărat, nu-i aşa, mamă?

— Ba da, Tom. E adevărat. Avem nevoie de ele, fiule. Avem nevoie de ajutorul lor.

— Vrăjitoare, mamă? Ai făcut înţelegere cu *vrăjitoarele*?

Începeam încet-încet să realizez enormitatea a ceea ce făcuse mama. Mi-era şi frică să mă gândesc care va fi reacţia Vraciului.

— Ştiu că o să ţi se pară greu de înţeles din cauza a ceea ce te-a învăţat magistrul tău, spuse mama, Punându-mi o mână pe umăr, dar nu putem învinge fără ele. Asta e situaţia. Şi trebuie să învingem, chiar trebuie.

Trebuie să o înfrângem pe Ordeen. Nu ne putem permite să pierdem. Căci dacă pierdem, nu numai Comitatul, ci şi întreaga lumea se va afla în primejdie. Acum du-te şi adu-l pe magistrul tău aici, să vorbesc cu el. Apoi stai deoparte în vreme ce eu încerc să îl conving.

Am făcut aşa cum mi-a cerut mama – am urcat pe Dealul Spânzuraţilor şi i-am spus Vraciului că ea voia să-i vorbească. Nu i-am dezvăluit mai mult de atât, dar poate că magistrul a citit ceva pe chipul meu, căci nu părea deloc bucuros pe când cobora către fermă.

L-am lăsat în bucătărie cu mama şi m-am îndreptat spre o mică ridicătură de pământ de unde puteam privi în jos către focurile vrăjitoarelor din pajiştea de miazăzi. Vântul îmi aduse pe la nas mirosul mâncării pe care o pregăteau – tocană de iepure. Oamenii din Comitat nu prea mai găseau de mâncare şi vânaseră atâţia iepuri încât numărul lor se micşorase mult şi acum erau greu de găsit. Dar, fără îndoială, vizitatoarele noastre din Pendle aveau metodele lor întunecate…

M-am gândit la întâlnirile mele cu vrăjitoarele şi m-am înfiorat, îngrozit. Mi-am adus aminte cum am fost închis într-un puţ, în vreme ce Osoasa Lizzie îşi ascuţea cuţitele şi se pregătea să-mi taie oasele din trupul meu viu. Apoi a fost momentul acela îngrozitor când Mab Mouldheel a stat cu cuţitul la gâtul micuţei Mary, pregătită să o omoare dacă nu-i dădeam cheile de la cuferele mamei.

Vrăjitoarele nocive erau creaturi nemiloase ale Întunericului care omorau făpturi nevinovate pentru a le folosi sângele sau oasele în ritualurile lor magice. Prin urmare, Ordeen trebuie să fie cu adevărat cumplită dacă mama era gata să încheie o alianţă cu asemenea făpturi malefice. Dar puteam s-o învinuiesc? Şi eu fusesem obligat să fac un compromis şi să lupt alături de Grimalkin ca s-o înfrâng pe Morwena şi oastea ei de vrăjitoare de apă.

Gândurile mi-au fost întrerupte de zgomotul uşii din spate a casei, trântită cu putere, apoi l-am văzut pe Vraci traversând cu paşi mari curtea, înnegurat la faţă. Am alergat într-un suflet la el, dar s-a încruntat şi s-a întors spre miazănoapte înainte să-l ajung.

— Urmează-mă, băiete – trebuie să stăm de vorbă! Îmi spuse tăios peste umăr, pe când se îndrepta către Dealul Spânzuraţilor.

După ce traversă pajiştea de miazănoapte, se opri la hotarele fermei lui Jack şi se întoarse cu faţa la mine.

— E ceva în neregulă? L-am întrebat, acum deja foarte alarmat.

Eram sigur că discuţia cu mama nu mersese deloc bine.

— Ceva? Totul, băiete. Chiar totul! Ştii ce cred eu despre folosirea forţelor Întunericului. Pur şi simplu nu se face aşa ceva. Nu faci alianţe cu vrăjitoarele şi alte făpturi de felul lor, sperând că n-o să fii contaminat şi atras chiar tu către Întuneric. Şi, mai presus de orice, *tu* nu poţi să rişti aşa ceva. Asta este exact ce aşteaptă Diavolul, aşa cum ţi-am spus de atâtea ori. Aşa că ai o hotărâre importantă de luat. Chibzuieşte cu mare grijă…

— La ce să chibzuiesc?

— La ce-ţi cere mama ta. Să mergeţi în Grecia, să vă uniţi forţele cu vrăjitoarele şi… ei, o s-o las să-ţi spună singură. Eu nu pot s-o fac – mi-ar rămâne cuvintele în gât. Acum mă duc direct la Chipenden. Dacă nu te întorci în trei zile, o să ştiu că ai urmat dorinţele mamei tale. În acest caz, ucenicia ta la mine s-a încheiat!

— Te rog! Am strigat, pornind după el peste hotar. Nu pleca! Nu putem să vorbim despre asta?

— Să vorbim? Ce mai e de vorbit? Mama ta a încheiat o alianţă cu vrăjitoarele din Pendle. E limpede ca bună ziua. Aşa

că acum chibzuieşte, băiete, şi hotărăşte. Eu am făcut-o deja!

Spunând acestea, se întoarse, sări pârleazul şi începu să urce pe deal fără să arunce nici măcar o privire înapoi. L-am privit cum dispare printre copaci, şi tot nu-mi venea să cred ce-mi spusese. Îmi încheia ucenicia? Cum putea să facă asta după ce trecusem prin atâtea împreună? Mă simţeam şocat, jignit şi furios. Nu meritam aşa ceva.

Am coborât dealul şi am străbătut curtea, îndreptându-mă iarăşi către bucătărie. Trebuia să vorbesc cu mama şi să lămuresc lucrurile.

CAPITOLUL 04

HOTĂRÂRI

— Magistrul tău a primit foarte prost vestea, spuse mama când am intrat în bucătărie. Chiar mai prost decât mă aşteptam.

— S-a întors la Chipenden, mamă. A spus că dacă nu vin şi eu acolo în trei zile, atunci ucenicia mea va lua sfârşit.

Mama oftă.

— Mă temeam de asta. Dar cred că tu te înţelegi destul de bine cu Bill Arkwright, nu?

— Cine ţi-a spus asta, mamă?

— Oamenii îmi spun mereu tot soiul de lucruri, fiule. Iar dacă nu-mi spun, le aflu eu singură. Hai să zicem doar că ştiu ce s-a întâmplat. Aţi început-o prost, dar pe urmă lucrurile s-au rezolvat de la sine şi te-a învăţat multe. Dacă John Gregory n-o să mai vrea să-ţi fie magistru, continuă mama, atunci va trebui să te mulţumeşti cu Bill Arkwright. Şi eu am nevoie de el. Am trimis deja după el. Sper că va accepta să vină împreună cu noi în Grecia. Ar trebui să ajungă aici mâine, ca să stăm de vorbă.

— Ce vrei să facă *el* în Grecia, mamă?

— E un vraci bun, dar în primul rând a fost soldat în armată. Ne aşteaptă o bătălie înverşunată şi o să am nevoie de forţa, curajul şi tacticile militare ale lui Arkwright. I-am spus că e vital să vină cu noi – va putea să dea o lovitură mai puternică Întunericului acolo decât a reuşit s-o facă în şaizeci de ani în serviciul Comitatului.

Va fi plăcut să lucrez din nou cu Bill Arkwright, m-am gândit.

Mă întărise mult în lunile pe care le petrecusem cu el la nord de Caster; poate că mi-aş putea continua pregătirea fizică. Dacă nu m-ar fi învăţat anumite lucruri, probabil că acea asasină menadă m-ar fi omorât. Pe de altă parte, o să-mi lipsească mult lucrul cu John Gregory. El era adevăratul meu magistru şi în acelaşi timp şi prietenul meu. Mă întrista gândul că n-o să mai fiu niciodată ucenicul lui. Casa din Chipenden devenise căminul meu şi, cu toate calităţile lui, Bill Arkwright nu putea înlocui asta.

— Nu poţi să-mi spui mai multe lucruri despre vrăjmaşa ta, Ordeen, mamă? Ce o face atât de primejdioasă încât trebuie să o înfrângi în luptă? Am întrebat. Cu ce ameninţare ne confruntăm, într-atât de mare încât avem nevoie de ajutor de la atâţia oameni?

Mama îşi lăsă pentru o clipă capul în jos, ca şi cum n-ar fi vrut să vorbească, dar apoi ridică privirea şi se uită direct în ochii mei şi păru să-şi găsească acolo curajul de a vorbi.

— Ordeen are o sete cumplită de sânge, fiule. Şi când vizitează lumea noastră, cei care o însoţesc prin portalul marii ei citadele, Ord – demoni, elementarii de foc şi vaengire – sunt la fel de înseta ţi. Mii de fiinţe nevinovate sunt măcelărite – bărbaţi, femei şi chiar copii. Puterea ei creşte tot mai mult şi fiecare nouă vizită pe care o face în lumea noastră e mai devastatoare.

— Pare mai cumplită chiar decât Diavolul.

— Nu, fiule, Diavolul este mult mai puternic, dar el nu-şi arată puterea. Scopul lui e să adune încet forţă, mărind treptat răul care face lumea un loc tot mai întunecat şi mai primejdios, în vreme ce el îşi întinde şi mai mult dominaţia asupra ei. Planurile lui sunt cu bătaie lungă – pentru a obţine în cele din urmă o stăpânire deplină. Spre deosebire de el, Ordeen nu are planuri pentru viitorul îndepărtat, ci vrea doar să bea sânge pe săturate şi să insufle groază în oricine are de-a face cu ea. Multe victime pur şi simplu mor de frică şi sunt prăzi uşoare pentru menadele care viermuiesc în urma ei. E o slujitoare puternică a Întunericului – sigur, nimic în comparaţie cu Necuratul, dar deocamdată nu ne putem gândi la o confruntare cu el. Căci acum trebuie să ne concentrăm asupra primejdiei imediate care se află în faţa noastră, şi s-o nimicim pe Ordeen, înainte să-şi mărească raza portalului.

— Ce vrei să zici, mamă?
— Ordeen vizitează Grecia de mii de ani; se materializează doar pe câmpia din faţa Meteorei, unde îşi au sălaşul sute de călugări. Vizitele ei au loc la fiecare şapte ani, şi fiecare este mai distrugătoare decât a fost precedenta. Călugării se folosesc de rugăciuni pentru a-şi apăra mănăstirea şi încearcă să o ţină pe Ordeen între hotarele câmpiei. Dar încet-încet forţa ei a crescut, iar putinţa lor de a o ţine în frâu a scăzut. Iar acum, că Cel Rău se află liber în lume, îl poate socoti aliatul ei, şi astfel Întunericul este mult mai puternic. Sub conducerea Diavolului, tot mai multe lamii zburătoare s-au alăturat alaiului ei. De data aceasta, pare sigur că Ordeen le va folosi pentru a-i omorî pe călugării lipsiţi de apărare în mănăstirile lor de pe stânci. După aceea, rugăciunile care ajutaseră să o ţină în frâu şi să-i stăvilească distrugerile nu vor mai fi. Iar ea va putea să înainteze şi să devasteze şi alte ţinuturi.
— Au reuşit să o oprească doar cu rugăciuni? Aşadar, rugăciunile chiar au efect, mamă?
— Sigur, dacă cel care le rosteşte o face lipsit de interes şi cu o inimă curată, Lumina se întăreşte. De aceea, chiar dacă încep să devină mai slabi odată cu mărirea puterii Întunericului, călugării de la Meteora vor fi întotdeauna o mare forţă. De aceea trebuie să atacăm acum, înainte să fie copleşiţi cu totul. Doar rugăciunile nu se mai pot împotrivi lui Ordeen şi Celui Rău dacă se unesc.
— Aşadar, într-acolo ne vom îndrepta – către citadela ei de lângă Meteora?
— Da – Ordul, citadela ei, întotdeauna se materializează printr-un portal de foc la sud de Meteora, lângă un orăşel înconjurat de ziduri de piatră şi numit Kalambaka. Din şapte în şapte ani – plus minus o săptămână. De data asta trebuie să o oprim, odată pentru totdeauna. Dacă nu reuşim, data viitoare puterea ei va fi atât de mare încât nimeni nu se va mai afla în siguranţă. Dar, mai ales, Comitatul va fi în cea mai mare primejdie. Eu sunt vrăjmaşa dintotdeauna a lui Ordeen. Dacă nu reuşesc să o distrug, atunci, drept răzbunare, va şterge Comitatul de pe faţa pământului. Diavolul îi va spune că cei şapte fii ai mei – tot ce mi-e mai drag pe lume – se află în Comitat, şi ea îl va nimici. Alaiul ei setos de sânge va vâna şi

va omorî orice fiinţă în viaţă. De aceea trebuie să o înfrângem cu orice preţ.

La cină, mama s-a aşezat în capul mesei. Am înfulecat delicioasa ei tocană de miel, şi ea părea mai veselă, mai puţin tulburată, în ciuda a ceea ce ne aştepta în Grecia. Îmi aduc bine aminte, pentru că a fost ultima dată când am stat împreună – mama, Jack, James, Ellie, micuţa Mary şi cu mine – la aceeaşi masă.

Vorbisem mai devreme cu Ellie şi James. Fratele meu păruse destul de mulţumit, dar Ellie era puţin rezervată, fără îndoială din cauza vrăjitoarelor care-şi făcuseră tabăra pe pajiştea de miazăzi. Acum, la cină, simţeam tensiunea în aer – şi cea mai multă părea să radieze dinspre Jack.

Jack spuse rugăciunea înainte de masă, şi am răspuns cu toţii, în afară de mama, „Amin”. Ea doar a aşteptat răbdătoare, cu ochii în jos, la faţa de masă.

— E minunat să fiu din nou cu voi toţi, spuse ea după ce ne-am terminat rugăciunea. E trist că nu poate fi cu noi şi bietul vostru tată, dar trebuie să ne aducem aminte de vremurile fericite.

Tata murise în iarna primului meu an de ucenicie. Făcuse aprindere la plămâni şi nici măcar priceperea mamei de vindecătoare nu reuşise să îl salveze. Ea suferise mult.

— Aş fi vrut să fie aici şi ceilalţi fii ai mei, continuă mama cu tristeţe, dar acum ei au viaţa lor, cu problemele lor. Sunt însă mereu în gândurile noastre şi sunt convinsă că şi noi suntem în gândurile lor.

Deşi eram cu toţii trişti din cauza absenţei lor, mama continuă să vorbească veselă, dar tensiunea din cameră devenea tot mai mare şi vedeam că Jack şi Ellie erau stânjeniţi. La un moment dat, prin fereastra deschisă, am auzit dinspre pajiştea de miazănoapte ceva ce suna ca un cântec monoton. Erau vrăjitoarele din Pendle. Mama le ignoră şi continuă să vorbească, dar biata Ellie se înfioră şi păru gata să izbucnească în lacrimi. Jack îi puse o mână pe umăr şi se ridică să închidă fereastra.

James încercă să înveselească atmosfera povestindu-mi despre planurile pe care le avea pentru berăria pe care spera să o pună pe picioare anul următor. Dar cina rămase o masă

încordată şi stânjenitoare. Până la urmă am terminat de mâncat şi ne-am dus cu toţii la culcare.

Mă simţeam ciudat să petrec din nou o noapte în fosta mea odaie. M-am dus şi m-am aşezat pe scaunul de răchită şi m-am uitat afară pe fereastră, peste fermă şi fâneţe, dincolo de pajiştea de miazănoapte, către Dealul Spânzuraţilor. Luna era strălucitoare, poleind totul cu o lumină argintie, şi eu am încercat să mă prefac că mă întorsesem în zilele de dinainte să devin ucenicul Vraciului. Mi-am sforţat amintirile şi imaginaţia, şi pentru câteva clipe am reuşit să mă conving că tata era încă în viaţă şi mama nu plecase niciodată în Grecia, că ea continua să dea o mână de ajutor la treburile fermei şi să fie în acelaşi timp vindecătoarea şi moaşa locului.

Dar nu puteam să înăbuş adevărul. Ce s-a făcut nu mai poate fi desfăcut, şi lucrurile nu vor mai fi niciodată la fel. M-am urcat în pat cu un sentiment puternic de pierdere şi durere care mi-a pus un nod în gât. A durat mult până să reuşesc să adorm.

Bill Arkwright a sosit a doua zi, dimineaţa târziu. Câinele lui lup uriaş, Gheară, se năpusti bucuroasă către mine; puii ei, destul de mărişori, Oase şi Sânge, ţopăiau în urma ei.

Am mângâiat-o, în timp ce puii se învârteau entuziasmaţi în jurul nostru. Arkwright avea cu el toiagul lui mare cu lama ascuţită. Mergea ţanţoş, şi capul lui ras strălucea în soare. Părea mult mai prietenos decât prima dată când îl văzusem şi faţa lui se lumină într-un surâs cald.

— Hei, tinere Ward, mă bucur să te văd din nou, spuse el, dar ceva în expresia mea îi şterse zâmbetul de pe chip. Citesc pe faţa ta că s-a întâmplat ceva rău, continuă el, clătinând din cap. Am dreptate?

— Da, domnule Arkwright. Mama mea a făcut o înţelegere cu vrăjitoarele din Pendle. A trebuit să o facă pentru că are nevoie de ajutorul lor ca să lupte împotriva Întunericului în ţara ei de baştină. Ea vrea ca eu, dumneata şi domnul Gregory să o-nsoţim în Grecia pentru a lupta împotriva lui Ordeen. Magistrul meu s-a înfuriat când a aflat despre alianţa asta şi s-a întors supărat nevoie mare la Chipenden. A zis că dacă nu mă duc după el, nu mai pot să fiu ucenicul lui. Acum, în sufletul meu se dă o luptă, domnule Arkwright, căci nu ştiu alături de cine să fiu.

— Nici nu mă mir, tinere Ward. Dar înţeleg reacţia domnului Gregory. Ceea ce vrea mama ta e împotriva tuturor lucrurilor în care crede el.

— Aşadar, am avut de ales între ce vrea mama şi ce vrea domnul Gregory, i-am spus lui Arkwright. Nu a fost uşor, dar loialitatea mea trebuie să se îndrepte întotdeauna în primul rând către mama. Ea mi-a dat viaţă şi eu sunt cel de-ai şaptelea fiu al ei. Aşa că ea trebuie să decidă ce e mai bine pentru mine.

— Ai avut o alegere destul de grea de făcut, dar cred că ai dreptate, tinere Ward. Cât despre mine, se pare că şi eu am de luat o hotărâre. Am de gând să ascult cu mintea deschisă tot ce are mama ta de zis. Trebuie să recunosc că este o provocare – cu siguranţă ar fi ceva incitant să călătoresc către un ţinut atât de îndepărtat. Aşa că deocamdată n-o să spun nici nu şi nici da. O să aştept să aud mai multe din gura mamei tale. O înţelegere cu servitoarele Întunericului, zici? Păi, uneori trebuie să facem compromisuri pentru a supravieţui. Niciunul dintre noi nu ar mai fi aici dacă nu era vrăjitoarea asasină, Grimalkin.

Aici avea dreptate. Grimalkin luptase alături de mine în mlaştini, şi împreună o învinsesem pe Morwena şi armata ei de vrăjitoare de apă. Fără ea, acum aş fi fost mort. Servitoare a Întunericului sau nu, alianţa cu Grimalkin meritase. Era limpede că Bill Arkwright nu avea scrupulele magistrului meu.

Am găsit-o pe mama stând de vorbă cu James în spatele hambarului. Când ne-a văzut, şi-a luat la revedere de la fratele meu şi a venit să îl salute pe musafirul nostru.

— Acesta este Bill Arkwright, mamă, i-am zis. A venit să asculte ce ai de spus.

— Mă bucur să te cunosc, doamnă Ward, a salutat-o Arkwright, înclinându-se uşor. Ceea ce mi-a spus fiul dumitale m-a făcut curios, şi aş vrea să aflu mai multe.

Mama s-a întors către mine şi mi-a zâmbit cald.

— Aş vrea să vorbesc între patru ochi cu domnul Arkwright, fiule. Ce-ar fi să faci o plimbare către pajiştea dinspre miazăzi, unde sunt focurile. E cineva acolo care ar vrea să stea de vorbă cu tine.

— Cum? Una dintre vrăjitoare? Am întrebat, nedumerit.

— De ce nu te duci să afli singur?

M-am întrebat de ce nu putea să discute cu Arkwright în prezenţa mea, dar am încuviinţat din cap şi i-am lăsat să vorbească.

Focurile erau răspândite pe marele câmp de lângă pământul vecinului nostru, domnul Wilkinson – vreo cinci-şase, cu câteva vrăjitoare în jurul fiecăruia. Cine să vrea să stea de vorbă cu mine? Mă întrebam eu. Pe când străbăteam câmpul, am văzut mâncarea fierbând pe foc, şi din nou am simţit aroma îmbietoare a tocanei de iepure.

Chiar atunci am auzit paşi în urma mea şi m-am întors repede, cu gura căscată de uimire. Căci în faţa mea se afla o fată cam de statura mea. Purta pantofi cu vârfuri ascuţite şi rochia ei neagră era legată la mijloc cu o bucată de sfoară.

Alice.

CAPITOLUL 05

ALICE DEANE

— Ţi-am dus dorul, Tom Ward, spuse Alice, cu ochii plini de lacrimi. N-a fost la fel fără tine.

A venit către mine şi ne-am îmbrăţişat strâns. Am auzit-o suspinând şi am simţit cum îi tremurau umerii. Pe când ne desfăceam din îmbrăţişare, m-am simţit brusc cuprins de un sentiment de vinovăţie. Deşi acum eram foarte bucuros să o văd, timp de multe săptămâni m-am supus dorinţei Vraciului şi am ignorat-o de fiecare dată când încercase să ia legătura cu mine.

— Mulţumesc pentru că ai folosit oglinda ca să mă avertizezi de venirea menadei, Alice. Dacă nu erai tu m-ar fi omorât.

— Mi-era atât de teamă că n-o să mă asculţi, Tom. Am mai încercat şi până atunci să iau legătura cu tine, dar de fiecare dată mi-ai întors spatele.

— Am făcut doar ce mi-a spus Vraciul să fac.

— Dar nu puteai s-o mai foloseşti o dată după ce te-am avertizat? Doar ca să-mi spui că eşti bine? Am fost grozav de îngrijorată. Mama ta mi-a spus că vii aici, atunci când a luat legătura cu mine printr-o oglindă şi mi-a cerut să vin să o întâlnesc. Aşa că am presupus că eşti bine.

M-am simţit puţin ruşinat, dar am încercat să-i explic:

— Nu pot să folosesc oglinda, Alice. I-am promis Vraciului că n-o s-o fac.

— Dar acum totul s-a schimbat, nu? Nu trebuie să-ţi mai baţi capul pentru Moşul Gregory, nu-i aşa? Fiindcă eu merg în Grecia, cu tine şi mama ta. În sfârşit o să fim din nou împreună. Şi mă bucur că a hotărât să nu vină cu noi. N-o să mai stea cu ochii pe noi, nu?

— Nu vorbi aşa despre Vraci! M-am răstit tăios la ea. Îşi face griji pentru mine. Griji că o să fiu întinat şi atras către Întuneric. Că Cel Rău mă va câştiga de partea lui. De aceea nu vrea să mă lase să mai am de-a face cu tine, Alice. Încearcă să mă protejeze. Oricum, am continuat eu, de unde ştii că nu vine? Ne spionai?

— Of, Tom, când o să înţelegi că nu sunt prea multe lucruri pe care să nu le ştiu?

— Aşadar, *chiar* ne spionai!

— De fapt, nu. Nu aveam nevoie de asta. Nici nu era greu de înţeles ce se petrecea – l-am văzut cu toţii plecând supărat înapoi la Chipenden.

Pentru o clipă, în ciuda cuvintelor mele aprinse, mi-a trecut prin cap că dacă Vraciul rămânea acasă în Chipenden, atunci chiar nimic nu mă putea împiedica să fiu împreună cu Alice. Dar pe urmă am simţit din nou o strângere de inimă, de vinovăţie, şi am alungat imediat gândul.

— Ascultă, va fi bine în călătoria asta, Tom. Mama ta gândeşte cu totul altfel decât Moşul Gregory. Pe ea nu o deranjează să ne vadă împreună şi continuă să creadă ceea ce a spus şi anul trecut, că împreună îl putem înfrânge pe Diavol...

— Pe propriul tău tată, Alice! Am întrerupt-o. Ţi-am descoperit secretul întunecat. Diavolul este tatăl tău, nu-i aşa?

Alice făcu ochii mari de uimire şi i se tăie răsuflarea.

— Cum de ştii asta?

— Mi-a spus-o el însuşi.

Ea păru şocată.

— Ei bine, nu are niciun rost să neg. Dar nu era secretul meu, Tom. N-am ştiut nimic până când nu m-a vizitat în seara dinaintea zilei în care Moş Gregory m-a alungat. Am fost îngrozită când m-am aflat faţă în faţă cu Scaraoţchi, şi a fost şi mai rău când mi-a spus că sunt fiica lui! Poţi să-ţi închipui cum

m-am simţit? M-am gândit că îi aparţin. Că sunt în drum spre Iad. Că o să ard acolo pe vecie. Mă simţeam atât de lipsită de voinţă în prezenţa lui că trebuia să fac tot ce-mi spunea el. Dar cum m-am întors în Pendle, mama ta a luat legătura cu mine cu ajutorul unei oglinzi. Mi-a spus că eram mult mai puternică decât îmi închipuiam. Mi-a dat multă încredere în mine, asta a făcut. M-am împăcat cu gândul ăsta, Tom. Aşa că am de gând să lupt împotriva lui. Ce altceva pot face decât să încerc?

Un vârtej de gânduri şi emoţii îmi umplu mintea. Mama şi Alice păstraseră legătura în trecut folosindu-se de oglinzi. Era limpede că şi acum comunicau. Şi asta mă făcea să nu mă simt deloc în largul meu.

— Tot nu pot să cred că mama a făcut o alianţă cu vrăjitoarele! Am spus, arătând spre focurile din jurul nostru.

— Dar toate vrăjitoarele sunt duşmance de moarte ale Celui Rău. Douăzeci sau chiar mai multe dintre ele vin cu noi. Ele ştiu că a fost o mare greşeală să-l aducă prin portal, căci acum el încearcă să le facă să se supună poruncilor lui. Iar, drept răspuns, ele luptă împotriva lui. Dacă o distrug pe Ordeen, asta va fi o lovitură serioasă împotriva Necuratului. Din fiecare clan vin câteva cu noi. Mama ta organizează totul. Este exact aşa cum vrea ea. Mă bucur că sunt din nou aici, Tom, departe de Pendle.

Nu mai departe de anul trecut vrăjitoarele din clanul Malkin îl răpiseră pe Jack şi familia lui, sânge din sângele mamei; iar acum ea era aici, în fruntea vrăjitoarelor Malkin şi a altora din Pendle, făcând o înţelegere cu ele pentru a obţine victoria. Era greu de înţeles. Şi apoi era Alice – ce făcuse în Pendle? Oare se apropiase din nou de Întuneric?

— Cum a fost acolo? Am întrebat. Unde ai stat?

— Cea mai mare parte a timpului cu Agnes Sowerbutts. Am încercat să mă ţin departe de ceilalţi, dar n-a fost uşor.

Agnes era mătuşa ei – una din neamul Deane care locuia în capătul îndepărtat al satului clanului şi trăia retrasă, ocolind lumea. Se folosea de o oglindă ca să ştie ce se petrecea în lumea mare, dar era o vindecătoare şi cu siguranţă nu o vrăjitoare nocivă. Oricât de rău ar fi fost Pendle, Alice stătuse în cel mai bun loc posibil. Dar ce voia să spună cu „ceilalţi”?

— Cu cine te-ai mai văzut?

— Cu Mab Mouldheel şi cele două surori ale ei.
— *Ele* ce mai voiau?
Mab, deşi nu avea mai mult de cincisprezece ani, era conducătoarea clanului Mouldheel. Era una dintre cele mai puternice ghicitoare din întregul district Pendle, care putea să vadă într-o oglindă imagini limpezi din viitor. Era şi foarte rea şi adeseori se folosea de sânge omenesc.
— Ele au ştiut despre călătoria în Grecia şi ce aveam de gând să facem pentru că Mab a văzut totul în oglindă. Au vrut să vină şi ele.
— Dar Mab a jucat un rol important în aducerea Celui Rău prin portal, Alice. De ce ar vrea acum să o distrugă pe una dintre servitoarele lui?
— Îşi dau seama că au făcut o greşeală şi vor să îndrepte lucrurile. Nu-ţi aduci aminte cât a şovăit Mab să se alăture celorlalte două clanuri? Era îndrăgostită de tine, şi a făcut-o doar pentru că tu ai trădat-o şi ai alungat-o din Turnul Malkin.
Asta era foarte adevărat. O păcălisem ca să le elibereze pe cele două surori ale mamei, lamiile sălbatice, din cufere. Drept răzbunare, îşi convinsese clanul să încheie o alianţă cu clanurile Deane şi Malkin pentru a-l chema pe Diavol.
— Aşadar, ce s-a întâmplat, Alice? Sunt aici şi ele? Au de gând să ne însoţească în călătorie?
— Mama ta mi-a spus să iau din nou legătura cu Mab şi să îi cer să vină. Nu a venit încă, dar o să ajungă curând.
— În afară de mama, ştie vreo vrăjitoare cine e tatăl tău?
Alice clătină din cap şi se uită în jur pe furiş.
— Nu am spus nimănui, şopti ea. Tot ce ştiu ele e că tatăl meu a fost Arthur Deane, şi aşa vreau să rămână. Dacă ar şti cine sunt eu cu adevărat, niciuna n-ar mai avea încredere în mine. Apoi ridică din nou glasul şi mă întrebă: Ţi-e foame, Tom? Am nişte iepuraşi pe foc. Exact aşa cum îţi plac ţie.
— Nu, mulţumesc, Alice, i-am răspuns.
Oricât de mult aş fi vrut să fiu cu ea, aveam nevoie de timp să-mi adun gândurile. Erau o mulţime de lucruri de înţeles şi acceptat.
Ea păru dezamăgită şi puţin jignită.
— Mama ta ne-a spus să stăm departe de casă, pentru ca nu cumva să-i supărăm pe Jack şi Ellie. Nu vor ca vrăjitoarele să se apropie prea mult, nu? Singurul fel în care putem să ne

vedem noi doi e să vii tu aici.

— N-ai grijă, Alice, o s-o fac. O să vin mâine seară.

— Promiţi? Mă întrebă ea, cu îndoială.

— Da, promit.

— Atunci o să te aştept cu nerăbdare. Vrei să mănânci cu mine mâine-seară?

— Sigur. Ne vedem atunci.

— Încă ceva, înainte să te întorci la fermă, Tom. Grimalkin e aici. Vine şi ea cu noi în Grecia. Vrea să stea de vorbă cu tine. Uite, acolo e, spuse Alice, arătând către stejarul cel mare de dincolo de pajişte. Ar fi mai bine dacă te-ai duce acum la ea.

Ne-am îmbrăţişat iarăşi înainte să plec – era plăcut să o strâng din nou în braţe. Apoi a venit momentul să stau din nou faţă în faţă cu Grimalkin. M-am uitat către stejar şi inima a început să-mi bată mai tare. Grimalkin era vrăjitoarea asasină a clanului Malkin. La un moment dat mă vânase şi pe mine, gata să mă ucidă, dar ultima dată când fusesem împreună luptasem umăr lângă umăr.

Ar fi mai bine să termin odată cu asta, mi-am spus, şi, după ce i-am zâmbit lui Alice şi am dat din cap către ea, m-am îndreptat spre colţul pajiştii. Am găsit o deschizătură în gardul viu care mărginea pajiştea, aşa că m-am strecurat prin ea şi am văzut-o pe vrăjitoarea asasină aşteptând acolo, cu spatele rezemat de bătrânul stejar.

Braţele îi atârnau pe lângă trup, dar ca de obicei trupul ei mlădios era acoperit cu cingători şi teci de piele în care se aflau armele ei mortale: tăişuri, cârlige şi foarfecile înspăimântătoare cu care obişnuia să taie carnea şi oasele duşmanilor ei.

Buzele ei vopsite cu negru se desfăcură într-un rânjet, scoţându-i la iveală dinţii ascuţiţi, care fuseseră piliţi pentru a fi cât mai ucigători. Dar cu toate astea, Grimalkin avea un fel de frumuseţe sălbatică, graţia şi aura unui prădător înnăscut.

— Ei bine, copile, ne întâlnim din nou, spuse ea. Când am vorbit ultima oară, ţi-am promis un dar care să-ţi însemne vârsta.

În Pendle, îmi spusese ea, un băiat dintr-un clan de vrăjitoare devine bărbat în sabatul Nopţii Valpurgiei de după cea de-a paisprezecea aniversare a sa. Eu împlinisem paisprezece ani în a treia zi a lui august anul trecut, şi Noaptea Valpurgiei

fusese deja. Grimalkin îmi promisese ceva special pentru a marca evenimentul, şi îmi spusese să mă duc în Pendle ca să-mi iau darul. Nu avusesem cum. Eram convins că Vraciul nu îmi va îngădui să accept un dar din partea unei vrăjitoare!

— Eşti gata să-l primeşti acum, copile? Mă întrebă Grimalkin.

— Depinde ce este, am spus, încercând să-mi păstrez vocea cât puteam de prietenoasă şi politicoasă, în pofida a ceea ce simţeam în inima mea.

Ea aprobă din cap, se desprinse de copac şi se apropie de mine. Ochii ei se aţintiră într-ai mei şi m-am simţit deodată agitat şi vulnerabil.

Ea a zâmbit.

— S-ar putea să ajute dacă îţi spun că mama ta e de acord să fac asta. Dacă nu mă crezi, poţi s-o întrebi.

Grimalkin nu minţea – ea se conducea după un cod de onoare foarte strict. Dar era oare mama în legătură cu toate vrăjitoarele din Pendle? M-am întrebat. Mi se părea că, încetul cu încetul, toate lucrurile în care credeam, toate lucrurile pe care le învăţasem de la magistrul meu deveneau foarte limpezi. Ceea ce voia mama de la mine părea să fie în permanenţă în conflict cu dorinţele Vraciului. Mai aveam de luat o hotărâre, şi indiferent ce hotăram, unul dintre cei doi va fi nemulţumit. Dar şi de data asta am decis că nevoile mamei erau mai importante pentru mine decât cele ale magistrului meu, aşa că am încuviinţat scurt din cap către Grimalkin şi am acceptat să primesc darul.

— Uite, copile. E un tăiş… spuse ea, întinzându-mi o pungă de piele. Ia-l!

Sub privirea ei atentă, am desfăcut punga şi am văzut că în ea se afla un pumnal mic, şi mi-am dat seama că ceea ce crezusem că era o pungă erau de fapt teaca şi chinga.

— Trebuie să-ţi prinzi chinga pe diagonală peste umăr şi spate, îmi explică ea. Teaca trebuie să ţi-o aşezi la ceafă, ca să poţi ajunge la ea peste umărul drept. Lama este foarte puternică şi poate face rău chiar şi celor mai de temut servitori ai Întunericului.

— Poate să-l nimicească şi pe Cel Rău? Am întrebat.

Grimalkin clătină din cap.

— Nu, copile. Aş fi vrut să poată – atunci aş fi folosit-o cu mult timp în urmă. Dar am şi un al doilea dar pentru tine. Vino mai

aproape, nu te muşc!
Am făcut un pas şovăitor înainte. Grimalkin a scuipat în palma ei dreaptă şi şi-a înmuiat repede arătătorul stâng în scuipat. Apoi s-a întins în faţă, a desenat pe fruntea mea un cerc ud, murmurând ceva în şoaptă. Pentru o clipă am avut o senzaţie de frig în cap, apoi am simţit o furnicătură de-a lungul şirei spinării.
— Aşa, gata, copile. Acum e a ta şi o poţi folosi.
— Ce? Am întrebat.
— Al doilea dar al meu este *o dorinţă întunecată.* Magistrul tău nu ţi-a vorbit niciodată despre asemenea lucruri?
Am clătinat din cap; eram convins că ar fi furios dacă ar afla că am primit aşa un dar de la o vrăjitoare.
— Ce e?
— Se numeşte „întunecată” pentru că nimeni, nici măcar cei pricepuţi la citirea în oglinzi, nu poate spune când şi cum va fi folosită şi ce se va întâmpla după aceea. Mi-a trebuit mult ca să o făuresc, ani de adunat o putere pe care acum tu o poţi dezlănţui cu doar câteva cuvinte. Aşa că foloseşte-o doar atunci când ai mare nevoie de ceva şi toate celelalte căi pe care le-ai încercat au dat greş. Începe cu cuvântul „Doresc” şi spune limpede ceea ce vrei. Pe urmă repetă-ţi dorinţa pentru a doua oară. Şi apoi se va împlini.
Numai gândul că aş putea folosi o asemenea putere întunecată m-a făcut să nu mă simt în largul meu.
Grimalkin se întoarse, pregătindu-se să plece.
— Nu uita, foloseşte dorinţa întunecată cu mare grijă. Nu o irosi. Nu o folosi nesocotit.
Spunând acestea, îşi făcu loc prin şirul de tufişuri şi se îndreptă către cel mai apropiat foc, fără să arunce nici o singură privire înapoi.
M-am întors spre casă şi l-am găsit pe Arkwright legându-şi cu lanţul cei trei câini în hambar.
— Nu-mi place să fac asta, tinere Ward, dar aşa e mai bine. Gheară îşi apără întotdeauna teritoriul. Câinii tăi n-ar rezista prea mult dacă o las să umble liberă.
— Te-ai hotărât? Vii cu noi în Grecia? L-am întrebat.
— Da, vin. Singurul lucru care mă îngrijorează e că las nordul Comitatului nepăzit. Fără îndoială, la întoarcerea mea o să am de-a face cu mai multe vrăjitoare de apă, dar mama ta m-a

înduplecat. E o femeie foarte convingătoare. Prin urmare, Comitatul va trebui să se descurce; deocamdată, treaba noastră cu adevărat importantă se află dincolo de mare.

— A spus mama când plecăm? Am întrebat, dându-mi seama că de fapt ea nu-mi spunea aproape nimic.

— Cel mai târziu în două zile, tinere Ward. O să mergem până la Capul Sunderland, de unde o să ne îmbarcăm. Şi nu-ţi face griji pentru bătrânul tău magistru, domnul Gregory. Îşi schimbă greu părerile, dar uneori există şi alte căi de a împlini ceea ce îţi doreşti. Dacă nu se răzgândeşte, atunci îţi poţi termina ucenicia cu mine. Te voi primi bucuros încă o dată ca ucenic.

I-am mulţumit pentru oferta generoasă, dar în adâncul sufletului mă simţeam foarte dezamăgit. Oricât de mult l-aş fi plăcut pe Arkwright, el nu era John Gregory, şi mă durea gândul că n-o să-mi termin ucenicia cu el ca magistru.

M-am întors către casă şi l-am văzut pe Jack aducând vacile pentru muls.

— Cine era ăla? După cum arăta, părea un alt vraci.

— Da, i-am spus. Era Bill Arkwright, din nordul Comitatului. Mama i-a trimis vorbă să vină.

— Oh, spuse el, deloc mulţumit. Se pare că zilele astea sunt ultimul care află cine vine în vizită la propria mea fermă.

Chiar în acea clipă, am auzit, purtat de vântul dinspre miazăzi, un sunet ciudat, ceva între cântec şi bocet. Erau vrăjitoarele, probabil într-un fel de ritual de-ai lor.

— Mama spune că vrăjitoarele alea sunt de partea noastră, continuă Jack încruntat, făcând un semn cu capul către pajiştea de miazăzi. Şi cele din Pendle, cele care nu sunt? Nu vor veni din nou la fermă după ce voi o să plecaţi? Când sunt singur, doar cu James şi familia mea? De asta se teme Ellie. În ultimii doi ani a îndurat atât de multe, încât e pe punctul de a ceda nervos.

Îl înţelegeam. Ellie se temuse întotdeauna că dacă eu ajung ucenicul unui vraci, asta o să-i pună familia în primejdie, la cheremul forţelor Întunericului. Şi temerile ei se dovediseră întemeiate, iar cu un an în urmă îşi pierduse pruncul nenăscut pe când era prizoniera vrăjitoarelor Malkin. Nu aveam ce să-i spun lui Jack pentru a-l linişti, aşa că am rămas tăcut.

CAPITOLUL 06

O PROFEŢIE ÎNGROZITOARE

În seara aceea, la cină, în jurul mesei nu am fost decât eu, mama şi James. Se părea că pe micuţa Mary o supărase stomacul, aşa că Jack şi Ellie o duseseră la culcare mai devreme, dar bănuiam că fratele meu mai mare nu era deloc încântat de tot ce se petrecea la fermă, şi se ţinea departe.

Mama era veselă şi ea a fost cea care a menţinut conversaţia, dar de fapt numai James îi răspundea mai mult. În cele din urmă se duse şi el la culcare, lăsându-mă singur cu mama.

— Ce te frământă, fiule? Mă întrebă ea.

— Sunt nedumerit, mamă.

— Nedumerit?

— Da. Păi, uite, să luăm vrăjitoarele... Chiar avem nevoie de ele? Este limpede că îi tulbură pe Jack şi pe Ellie, şi dacă nu erau ele mai mult ca sigur că Vraciul ar fi venit cu noi în Grecia.

— Îmi pare rău, fiule, dar avem nevoie de ele. În primul rând, sunt nişte luptătoare grozave, mai ales Grimalkin, şi în bătălia care ne aşteaptă o să avem nevoie de toate forțele pe care le putem aduna. Ordul este un loc înspăimântător, şi vrăjitoarele din Pendle sunt singurele creaturi pe care le ştiu eu care nu se vor teme prea mult să între acolo. Toată lumea are rolul său bine stabilit.

— Şi darurile lui Grimalkin, tăişul şi dorinţa întunecată? A spus că tu ai fost de acord să mi le dea. Cum poate fi bine sau sigur să folosim ceva care vine din Întuneric? Tu m-ai trimis să fiu ucenicul domnului Gregory şi acum mă faci să mă ridic împotriva a tot ceea ce m-a învăţat el.

Am văzut cum ochii mamei se umplu de tristeţe.

— Numai tu poţi hotărî dacă vei folosi sau nu aceste două daruri, fiule. Şi eu fac lucruri pe care aş prefera să nu le fac. Dar le fac pentru a câştiga o mare victorie.

Poate că la un moment dat şi tu va trebui să le faci. Asta e tot ce pot să-ţi spun. Porţi pumnalul?

— Nu, mamă, e în sacul meu.

— Poartă-l, fiule. Pentru mine. O s-o faci?

— Da, mamă. Dacă asta vrei tu, atunci va trebui să o fac.

Mama mi-a cuprins faţa între palmele ei şi şi-a aţintit privirea în ochii mei, vrând să înţeleg adevărul a ceea ce-mi spunea.

— Dacă dăm greş, Comitatul va suferi cumplit. Apoi va urma restul lumii. Ordeen va fi liberă, şi susţinută de puterea Diavolului. Avem nevoie de tot ce putem găsi pentru a opri acest rău. Nu e momentul acum să ne întrebăm de unde vine ajutorul. Trebuie să-l apucăm cu amândouă mâinile, pentru binele suprem. Tot ce-mi doresc e să îl conving pe magistrul tău să vadă lucrurile la fel ca mine. Nu, fiule, trebuie să mergem în Grecia şi să luăm cu noi vrăjitoarele din Pendle. Nu avem de ales.

Din acea zi, am făcut aşa cum îmi ceruse mama, am purtat pumnalul sub cămaşă, fixat la ceafă. Cum puteam să o refuz? Dar simţeam că intru într-o perioadă a vieţii mele mult mai întunecată decât fusese cea de ucenic al lui John Gregory.

* * *

În ziua următoare, cu vreo două ceasuri înainte de apusul soarelui, m-am îndreptat către pajiştea dinspre miazăzi pentru a-mi ţine promisiunea făcută lui Alice.

Am văzut-o, aplecată deasupra unui foc de lângă şirurile de tufişuri care mărgineau pajiştea, la ceva distanţă de ceilalţi. Se părea că stătea mai retrasă, evitând prezenţa celorlalte vrăjitoare. Asta m-a făcut să mă simt mai bine. Nu voiam să fie sub influenţa lor.

Iepurii erau pe proţap, şi grăsimea picura din ei în foc.

— Ţi-e foame, Tom?

— Sunt mort de foame, Alice. Iar iepurii ăştia miros delicios!

Am mâncat amândoi în tăcere, dar zâmbindu-ne din când în când. După ce am terminat, i-am mulţumit lui Alice şi am lăudat-o pentru masă. Un timp, n-a spus nimic, şi eu am început să nu mă mai simt în largul meu. Înainte, găsisem întotdeauna o mulţime de lucruri să ne spunem, dar acum, pentru că ne împărtăşisem toate veştile cu o zi în urmă, conversaţia noastră lâncezea. Simţeam o distanţă stânjenitoare între noi.

— Ţi-a mâncat pisica limba? Zise în cele din urmă Alice.

— Păi dacă e aşa, a mâncat-o şi pe-a ta! Am replicat eu.

Îmi zâmbi tristă.

— Nimic nu mai e la fel ca mai înainte, nu-i aşa, Tom?

Am ridicat din umeri. Ce spusese ea era perfect adevărat.

Cum mai putea fi ceva ca înainte?
— S-au întâmplat foarte multe, Alice. Totul pare să se fi schimbat.
— Schimbat?
— Ucenicia mea la domnul Gregory s-a încheiat, mama a încheiat o alianţă cu unele dintre vrăjitoarele din Pendle; cât despre tine, cea mai bună prietenă a mea, se dovedeşte că eşti fiica duşmanului meu.
— Nu, zise ea, nu spune asta.
— Iartă-mă.
— Ascultă, dacă mergem în Grecia şi biruim, atunci înseamnă că totul s-a terminat cu bine, nu-i aşa? Eu o să-ţi dovedesc ţie şi domnului Gregory că nu sunt deloc asemenea tatălui meu. Şi poate că atunci când Moşul Gregory va înţelege în cele din urmă că mama ta a încheiat înţelegerea cu vrăjitoarele pentru binele Comitatului, te va primi înapoi şi îţi vei putea continua studiile.
— E posibil, am spus. Dar nu mă simt bine. Sunt neliniştit. Sunt multe lucruri de înţeles.
— A fost rău pentru amândoi, Tom. Dar o să trecem noi şi de asta, nu-i aşa? Întotdeauna am făcut-o, până acum.
— Sigur că o să trecem, i-am spus, cu afecţiune.
Ne-am despărţit prieteneşte, dar mi se părea ciudat să o las pe Alice pe pajişte, alături de vrăjitoare. Era ca şi cum noi doi aparţineam unor lumi diferite. Simţeam nevoia să-mi mai dezmorţesc picioarele, aşa că am urmat hotarele fermei, către miazănoapte. Soarele tocmai cobora sub linia orizontului, şi când am ajuns la hotarul dinspre Dealul Spânzuraţilor, am văzut trei siluete aşteptând în umbră, dincolo de gard. Când m-am apropiat, le-am recunoscut: erau Mab şi surorile ei, trei vrăjitoare din clanul Mouldheel.
Mab stătea rezemată de un copac, cu privirea aţintită asupra mea. Îmi aduceam aminte de ea ca o fată destul de drăguţă, dar cea care mă privea acum era de-a dreptul minunată, cu un zâmbet orbitor, ochi verzi strălucitori şi părul auriu.
Noroc că mi-am amintit la timp cele două vrăji întunecate - *farmecul* şi *seducţia.* Prima făcea ca o vrăjitoare să pară mult mai atrăgătoare decât era ea în realitate; cea de-a doua înrobea un bărbat la fel cum o hermină subjugă cu privirea un iepure, şi astfel putea fi uşor manipulat să creadă orice îi

spunea vrăjitoarea vicleană. Fără îndoială că Mab folosea aceste două magii asupra mea, aşa că am rezistat, am tras adânc aer în piept şi m-am concentrat asupra elementelor mai puţin atrăgătoare din înfăţişarea ei – veşmântul maroniu ponosit şi picioarele goale, murdare.

Când am ridicat din nou privirea, părul ei deja părea mai degrabă spălăcit decât auriu, iar zâmbetul i se stingea. Surorile ei, Beth şi Jennet, stăteau aşezate lângă ea, cu picioarele încrucişate. Erau gemene şi, cu sau fără farmec şi seducţie, nu erau nici pe departe la fel de atrăgătoare ca sora lor mai mare. Aveau nasuri coroiate, feţe ascuţite şi ochi reci şi pătrunzători.

— N-ar trebui să fiţi aici, Mab, i-am spus, încruntat. Mama vrea să rămâneţi în pajiştea dinspre miazăzi până plecăm.

— Nu pari prea prietenos, Tom, spuse Mab, bosumflată. N-am venit decât să te salutăm. În definitiv, suntem de aceeaşi parte acum, nu? Şi n-ai de gând să-mi mulţumeşti pentru că ţi-am salvat viaţa?

M-am uitat la ea nedumerit. Despre ce vorbea?

— Menada aia te-ar fi omorât dacă nu eram eu, spuse ea. Am văzut-o în oglindă şi i-am zis lui Alice să te avertizeze. Ştiam că nu te-ai fi uitat la mine într-o oglindă. Sper doar că acum putem fi din nou prieteni, asta-i tot.

Nu fusesem niciodată prieteni, şi mi-am adus aminte că Mab putea să fie nemiloasă şi primejdioasă. Când eram în Pendle, nu numai că o ameninţase pe micuţa Mary, dar avusese de gând să o omoare pe Alice. Asta mă scârbea când era vorba să am de-a face cu vrăjitoare nocive. Cele mai multe foloseau magia cu sânge sau oase. Se puteau descurca şi cu animale, dar preferau să folosească oameni.

— Spune-i lui Tom ce-ai mai văzut în oglindă, Mab! Spuse Beth, ridicându-se în picioare şi rămânând lângă sora ei mai mare.

— Oh, da, spune-i. Vreau să-i vad faţa când află! Spuse şi geamăna ei, Jennet, sărind în picioare de cealaltă parte a lui Mab.

— Nu sunt prea sigură că ar trebui să-i spun, zise Mab. Asta doar o să-l întristeze pe bietul Tom. Dar poate că nu atât cât l-ar fi întristat în trecut – în definitiv, nu mai e atât de apropiat de Alice. Acum nu mai sunt aşa buni prieteni, nu? Dar *eu* aş

putea să-ţi fiu prietenă, Tom. Mai apropiată de tine decât a fost vreodată cineva până acum. Aş fi…

— Ce-ai văzut în oglindă? Am întrerupt-o.

Mab îmi dovedise deja că putea să se folosească de o oglindă pentru a citi viitorul. Eram îngrijorat. Ce văzuse în legătură cu Alice?

— Am văzut-o pe Alice Deane murind! Spuse Mab, şi ochii îi sclipiră încântaţi. O vrăjitoare lamia sălbatică o ţinea în gură. O târa în bârlogul ei întunecat, apoi îi sugea tot sângele, până când inima i se oprea.

— Minţi, m-am răstit la ea, simţind cum o gheară puternică îmi strânge inima şi mă sufocă.

Profeţiile lui Mab se adeveriseră până acum. Gândul că aşa ceva i se putea întâmpla lui Alice era de nesuportat.

— N-am de ce să mint, Tom. Ăsta e adevărul – aşa cum vei descoperi şi tu destul de curând. Am văzut-o acum două săptămâni. Am folosit sânge proaspăt – şi era şi sânge tânăr. Rareori mă înşel când e aşa sângele. O să se întâmple în Grecia, în călătoria către Ord. Dacă vrei, poţi să-i spui. Nu va conta câtuşi de puţin.

— Tu nu mergi cu noi în Grecia! M-am răstit la ea, furios. O să-i spun mamei despre tine. Nu vreau să te văd lângă mine sau Alice!

— Poţi să-i spui ce vrei, dar ea n-o să mă alunge. Mama ta are nevoie de mine. Putinţa ei de a citi viitorul e tot mai slabă, dar a mea e încă mare. E nevoie de mine ca să descopăr ce gânduri au menadele. Nu, n-ai să te descotoroseşti de mine aşa uşor!

Fără niciun cuvânt i-am întors spatele lui Mab şi surorilor ei şi am pornit-o înapoi către fermă, spumegând de furie.

Ea strigă în urma mea, cu o voce ascuţită şi răutăcioasă:

— O să fie o vară proastă pentru tine, Tom Ward! Or să se întâmple o mulţime de lucruri urâte. Iar tu o să fii mult mai nefericit decât ai fost vreodată până acum!

CAPITOLUL 07

ÎNCEPE CĂLĂTORIA

În cele din urmă veni vremea să o pornim către Capul Sunderland şi să ne începem lunga călătorie pe mare spre

Grecia. Tocmisem cinci căruţe mari ca să ne ducă, împreună cu uneltele şi proviziile noastre, până la ţărm – una dintre ele cu un coviltir din pânză închisă la culoare pentru a o apăra pe mama de lumina soarelui.

Vrăjitoarele din Pendle o porniseră pe jos în ajun. Mab şi cele două surori ale ei făceau parte dintr-un grup de şapte membre ale clanului Mouldheel. Mai erau şi nouă vrăjitoare Deane şi unsprezece Malkin, printre care se număra şi Grimalkin. Alice plecase cu ele. Nici măcar n-am avut posibilitatea să ne luăm la revedere.

Despărţirea de Jack, Ellie şi James a fost scurtă şi tristă. Jack a strâns-o în braţe pe mama, şi când i-a dat drumul avea ochii plini de lacrimi. Apoi mama a urcat în căruţă, şi am văzut că şi obrajii ei erau uzi. Am încercat din răsputeri să alung imaginea aceasta din mintea mea, dar despărţirea părea finală; era posibil să nu se mai vadă niciodată.

M-am gândit şi la ultima mea întâlnire cu Vraciul. Acum plecam către un ţinut străin, pentru a înfrunta mari primejdii. Era posibil să nu-l mai văd nici pe *el* niciodată. Şi m-a năpădit părerea de rău că nu îmi luasem rămas bun de la el aşa cum se cuvenea, ca să-i mulţumesc pentru tot ce mă învăţase şi pentru sfaturile lui.

Ziua a trecut fără niciun incident şi am ajuns la Capul Sunderland, pe care l-am găsit plin de agitaţie. Adâncimea canalului nu îngăduia vaselor mari să se apropie de ţărm, dar în largul estuarului se afla ancorată o corabie mare, cu trei vele. Era *Celeste,* care fusese angajată să ne ducă peste mare în Grecia. Se părea că era şi foarte rapidă – unul dintre cele mai iuţi vase comerciale care operau în porturile Comitatului.

— Acum înţelegi de ce aveam nevoie de bani? Spuse mama. Nu e deloc ieftin să angajezi asemenea vase. Şi nici să găseşti un echipaj dispus să ia ca pasageri nişte vrăjitoare.

Vase mici circulau între ţărm şi corabie, cărând proviziile noastre. Soarele spre amurg mai strălucea încă, dar se pornise o briză puternică şi eu mă uitam agitat la valurile stârnite de vânt.

Am auzit în spate un lătrat de bun venit şi Gheară s-a repezit din nou veselă la mine împreună cu cei doi pui ai ei. Bill Arkwright venea chiar în urma lor.

— Gata pentru călătorie, tinere Ward? Nu e o zi prea proastă,

remarcă el. Dar sunt ceva valuri, iar mai în larg o să fie mult mai rău. Ei, dar odată ce te obişnuieşti o să fie în regulă.

Eu n-am spus nimic şi am aruncat o privire către Alice, care stătea lângă grupul de vrăjitoare. Se vedea bine că era la fel de agitată ca şi mine, dar mi-a prins privirea şi mi-a făcut un semn mic cu mâna. I-am răspuns, şi m-am uitat la vrăjitoare, care rămăseseră cu ochii aţintiţi la valurile clocotitoare.

Marea nu reprezenta pentru vrăjitoare o barieră, precum o apă curgătoare, un râu de pildă, dar sarea era o ameninţare serioasă. Dacă se cufundau în mare mureau. Chiar şi stropii de apă erau periculoşi pentru ele, aşa că purtau cu toatele mănuşi şi jambiere, iar vrăjitoarele Mouldheel, care de obicei umblau desculţe, îşi trăseseră ciorapi de lână. Îşi puseseră şi nişte glugi de piele, destul de strâmte, cu deschizături pentru ochi, nas şi gură. Şi totuşi, în ciuda tuturor acestor obiecte de îmbrăcăminte pe care le adăugaseră, eram convins că vrăjitoarele îşi vor petrece tot drumul înghesuite în cala lui *Celeste.* Mama mi-a spus că echipajul fusese avertizat cine aveau să fie pasagerii, însă pe ţărm vrăjitoarele atrăgeau destul priviri temătoare, şi cei mai mulţi oameni se ţineau la distanţă de ele.

Pentru transportul nostru erau folosite două bărci mari cu vâsle, care ne-au dus în grupuri de câte şase. Mama a plecat prima, condusă de căpitanul de pe *Celeste.* Apoi au urmat vrăjitoarele, iar ţipetele şi urletele lor atunci când stropii de apă le udau se pierdură încet în depărtare. Dar Alice nu a plecat cu ele. A venit şi a rămas lângă mine.

— Te superi dacă merg cu tine, Tom? M-a întrebat, aproape cu timiditate.

— Sigur că nu, i-am răspuns.

Aşa că am împărţit ultima cursă cu Bill Arkwright şi cei trei câini. Animalele erau agitate şi greu de stăpânit, şi a fost nevoie de mai multe cuvinte aspre din partea stăpânului ei pentru a o convinge pe Gheară să se liniştească. Barca se legăna şi sălta pe valuri într-un fel îngrijorător, dar din fericire traversarea nu dură prea mult. Urcarea pe scara de frânghie sus pe punte se dovedi destul de uşoară, iar pentru câini a fost coborât un coş.

Mama şi căpitanul – un bărbat solid, roşu la faţă şi cu nişte favoriţi stufoşi – stăteau lângă arborele mare. Ea îmi făcu

semn să mă duc la ei.

— Acesta este căpitanul Baines, spuse ea cu un zâmbet, cel mai bun navigator al Comitatului.

— Păi, cu siguranţă m-am născut şi am crescut în Comitat, şi m-am obişnuit cu marea când eram mai tânăr ca tine, băiete, replică el, dar dacă e vorba să fiu cel mai bun, fără îndoială că unii vor avea ceva de spus împotrivă. Ţinutul ăsta al nostru se poate mândri cu mulţi marinari destoinici.

— Eşti foarte modest, căpitane, spuse mama. Şi nu e politicos să contrazici o doamnă!

— Atunci trebuie să vă cer iertare, spuse căpitanul, făcând o plecăciune. Într-adevăr, îi datorez mult mamei tale, spuse el întorcându-se către mine. Am doi băieţi gemeni – tocmai au împlinit cinci ani săptămâna trecută. Dacă nu era mama ta, acum ar fi fost morţi. Poate şi soţia mea. E cea mai bună moaşă din Comitat.

Era adevărat. Înainte să se întoarcă în Grecia, mama ajutase o mulţime de femei din Comitat care întâmpinaseră greutăţi la naştere şi salvase multe vieţi.

— Ei bine, cu siguranţă aş fi lipsit de politeţe dacă nu v-aş conduce pe amândoi să-mi vizitaţi corabia, continuă el. Va fi casa voastră în următoarele săptămâni, aşa că ar fi bine să descoperiţi ce vă aşteaptă.

Ne arătă diferitele compartimente ale calei, inclusiv cambuza şi magazia intendentului, şi curând am înţeles ce voise să spună căpitanul. Deşi de pe mal *Celeste* păruse uriaşă, ea era de fapt foarte mică faţă de numărul mare de pasageri. Cabinele echipajului, aflate la prova, păreau minuscule, dar căpitanul ne spuse că nu vor dormi cu toţii în acelaşi timp: existau trei carturi, aşa că în orice moment o treime din oameni se vor afla la treabă. Vrăjitoarele urmau să stea la pupa, în partea din spate a lui *Celeste,* şi exista o cabină separată pe care eu aveam s-o împart cu Bill Arkwright. Mai erau două cabine: prima aparţinea căpitanului, cea de-a doua îi fusese rezervată mamei.

Cabina ei era mică, dar prevăzută cu toate cele necesare. În afară de pat, se aflau acolo un fotoliu şi o masă cu două scaune de lemn cu spătarul drept. Toată mobila era prinsă de podea pentru a nu se mişca în timpul furtunilor. Prin hublou nu intra prea multă lumină, şi căpitanul aprinse un felinar.

— Sper că vă veţi simţi bine aici, doamnă Ward, spuse el. Iar acum trebuie să mă întorc la îndatoririle mele. Într-un ceas ridicăm ancora.

— Sunt convinsă că mă voi simţi foarte bine, căpitane, spuse mama, mulţumindu-i cu un zâmbet.

L-am urmat pe căpitanul Baines pe punte şi am văzut că nivelul apei se ridica repede, vântul se înteţea şi aerul mirosea a sare şi catran. Curând, marile vele erau desfăcute, ancora se ridica şi, scârţâind, gemând din încheieturi, Scuturându-se şi fluturându-şi pânzele, *Celeste* începu să se îndepărteze de Capul Sunderland. La început nu se legănă prea tare. Era o seară senină şi soarele încă se mai afla deasupra liniei orizontului, aşa că erau multe de văzut. Către miazănoapte, Arkwright îmi arătă Cartmelul şi Bătrânul din Coniston, muntele pe care fusesem împreună anul trecut.

— Au fost nişte momente cumplite acolo! Exclamă Alice.

Şi Arkwright şi eu am încuviinţat din cap. El fusese cât pe-aci să-şi piardă viaţa, iar Dinte, tovarăşul lui Gheară, fusese omorât de vrăjitoarea de apă Morwena.

Călătoria pe o corabie nu era atât de rea pe cât îmi imaginasem, dar ne aflam încă în Golful Morecambe, care era la adăpost de vânturile puternice. În faţă se întindea largul mării şi, pe când treceam pe lângă estuarul râului Wyre, am văzut înaintea noastră o dungă de valuri albe de spumă. Când am ajuns la ea, vasul începu să se legene şi să salte îngrijorător. Curând şi stomacul meu începu să salte, şi nu trecură nici zece minute că îl goleam de conţinut peste copastie.

— Cât durează până te obişnuieşti cu marea? L-am întrebat pe Arkwright, care mă privea rânjind.

— Câteva ore, sau poate câteva zile, răspunse el, în vreme ce eu gâfâiam cu răsuflarea tăiată. Unii amărâţi nu se obişnuiesc niciodată. Să sperăm că tu te numeri printre cei norocoşi, tinere Ward!

— Acum o să cobor în cală, Tom, spuse Alice. Marinarilor nu le place să vadă femei pe punte, nici măcar când totul merge bine. Zic că aduce ghinion. Ar fi mai bine să nu mă mai vadă.

— Nu, rămâi aici, Alice. Mama a închiriat vasul ăsta, aşa că vor trebui să accepte şi asta!

Dar Alice stărui. Am încercat să mă duc cu ea sub punte, dar

vrăjitoarele nu se împăcau prea bine cu ruliul vasului. În obscuritatea de jos, duhoarea de vomă era atât de puternică încât am fugit repede înapoi la aer curat. În noaptea aceea am ascultat sfatul lui Arkwright şi am dormit într-un hamac sub cerul înstelat, în vreme ce ne îndreptam spre miazăzi de-a lungul coastei. Către ziuă nu mă obişnuisem de tot cu marea, dar mă simţeam mult mai bine şi am putut să stau şi să privesc marinarii care se cocoţau curajoşi pe catarge şi aranjau velele. Nu ne dădeau nicio atenţie – ca şi cum nici nu am fi fost acolo – dar nu mă deranja; ei aveau întotdeauna câte ceva de făcut, iar când vasul se legăna sau sălta pe valuri foarte tare, era foarte periculos pentru cei cocoţaţi sus în vârful catargului.

Arkwright ştia o mulţime de lucruri despre navigaţie, căci făcuse multe călătorii de-a lungul coastei în vremurile când fusese soldat. Îmi spuse numele diferitelor părţi ale navei: că latura stângă se numeşte babord, iar cea dreaptă tribord; că prova era partea din faţă a vasului, iar pupa cea din spate. Tata fusese marinar, aşa că ştiam deja multe dintre lucrurile pe care mi le spunea el acum, dar tata mă învăţase şi cum să mă port, aşa că am ascultat politicos tot ceea ce avea de zis Arkwright.

— Corăbiile Comitatului primesc întotdeauna nume de femei, îmi explică el mai departe. Uite, de pildă *Celeste,* numele vasului pe care ne aflăm. Aşa cum fără îndoială ştii din studiile tale de latină, tinere Ward, înseamnă *divină* şi, crede-mă, unele femei aşa şi sunt. Dar într-o furtună grozavă, o corabie poate fi necruţătoare dacă nu este mânuită aşa cum trebuie şi tratată cu respect. Unele valuri pot să fie înalte cât o catedrală; pot să răstoarne un vas ca ăsta şi să-l înghită. Multe corăbii se pierd pe mare, împreună cu echipajele lor. Se întâmplă tot timpul. Viaţa de marinar e foarte grea – la fel de grea, în felul ei, cum e cea de vraci.

Ajunsesem acum la gura unui mare râu numit Mersey, şi acolo am coborât ancora şi am aşteptat fluxul. Încă nu lăsasem în urmă Comitatul, după câte se părea. Urma să ne oprim pentru scurt timp la Liverpool, să mai luăm nişte provizii.

Spre deosebire de Capul Sunderland, la Liverpool exista un chei mare de lemn unde *Celeste* a putut ancora. Cei mai mulţi

dintre noi am profitat de ocazie pentru a ne dezmorţi picioarele, dar vrăjitoarele rămaseră în cală. Când am pus piciorul pe chei, am avut o senzaţie ciudată – deşi simţeam pământul tare, acesta părea să se mişte sub picioarele mele.

Am aşteptat până ce docherii ne-au încărcat proviziile ca să putem pleca tot cu acelaşi flux. Altfel trebuia să întârziem până către lăsarea întunericului.

M-am întors pe punte şi am rămas lângă mama, în timp ce echipajul desfăcea parâmele de ancorare. Mama stătea în umbra arborelui mare, cu mâna streaşină la ochi pentru a-i feri de soare, şi privea în depărtare, de parcă s-ar fi aşteptat să vadă ceva. I-am urmărit privirea şi cu colţul ochilor am văzut cum faţa i se luminează brusc şi începe să zâmbească.

Cineva fugea către noi. Şi, spre marea mea uimire, am văzut că era magistrul meu! Avea cu el sacul şi toiagul său, iar pelerina îi flutura, umflată de vânt. Dar *Celeste* deja se depărta de chei, şi distanţa între ea şi uscat se mărea în fiecare clipă. Vraciul îşi aruncă sacul şi toiagul către noi. Aterizară pe punte şi eu le-am adunat repede la un loc, în vreme ce el privea nehotărât spaţiul dintre chei şi corabie. Atunci mama păşi înainte şi îi făcu semn să vină.

El se întoarse imediat, alergă puţin înapoi, apoi o porni în fugă şi îşi luă avânt chiar de pe marginea cheiului. Inima mi se opri. Părea imposibil să facă o săritură atât de mare. Dar el sări. Ghetele lui aterizară chiar pe marginea punţii, unde se clătină şi începu să cadă pe spate.

Mama făcu repede un pas înainte şi îl apucă de încheietura mâinii, îl ajută să-şi recapete echilibrul, apoi îl trase în faţă, în siguranţă. El păru să-i cadă în braţe, ca într-o îmbrăţişare, dar fusese doar mişcarea vasului. Se dădu înapoi şi făcu o uşoară plecăciune, înainte să se apropie de mine. Am crezut că vrea să-mi spună ceva, dar el şi-a ridicat de jos sacul şi toiagul şi s-a îndreptat către scările care coborau în cală, fără să-mi arunce o privire.

— Mă bucur că vii cu noi! Am strigat în urma lui.

Nici măcar nu s-a întors.

— E supărat pe mine, mamă? Am întrebat-o.

— Mai degrabă supărat pe el însuşi, răspunse ea. Dă-i timp. Dar deocamdată mă îndoiesc că o să vrea să-ţi fie magistru.

— *Deocamdată?* Vrei să spui că într-o bună zi o să fiu din nou

ucenicul lui?

— E posibil să se întâmple, dar nu e deloc sigur.

Între noi se lăsă tăcerea, şi am auzit strigătele marinarilor care o scoteau pe *Celeste* prin gura estuarului, în largul mării. Corabia începu să se legene din nou, urmată de pescăruşi care ţipau ascuţit.

— De ce crezi că s-a răzgândit, mamă?

— John Gregory e un bărbat neînfricat, care pune întotdeauna datoria deasupra nevoilor şi dorinţelor personale. Şi asta este exact ce a făcut şi acum. A înţeles care este datoria lui şi a pus-o mai presus de propriile-i convingeri. Dar a fost silit să-şi sacrifice unele principii şi, pentru un om ca el, asta e foarte greu.

În ciuda a ceea ce a spus mama, nu eram pe deplin convins că era vorba doar de asta. Vraciul susţinuse întotdeauna că nu poţi să închei o alianţă cu servitorii Întunericului. Altceva trebuie că-l făcuse să se răzgândească – eram sigur de asta.

CAPITOLUL 08

DOAMNELE DIN CALĂ

Zilele trecură, în timp ce noi ne continuam drumul către miazăzi, fără să ne depărtăm prea mult de ţărm. La un moment dat, sub ameninţarea unei furtuni, ne-am adăpostit într-un port, dar în cea mai mare parte a timpului vremea a fost însorită, cu un vânt numai bun pentru pânzele noastre. Apoi, pe când lăsam în urmă ţărmul stâncos al pământului nostru natal şi ne pregăteam să pătrundem în Canalul Mânecii, am auzit în depărtare ceva ce semăna cu un tunet.

— O altă furtună? Am întrebat.

Bill Arkwright scutură din cap şi se încruntă.

— Nu, tinere Ward, alea sunt tunuri. De optsprezece pfunzi, dacă nu mă înşel. Se dă o bătălie grozavă undeva aproape de ţărm. Să sperăm că ne vom putea vedea de drum.

Ţările aflate la est şi sud-est de insula noastră se aflaseră şi acum ne invadaseră hotarele. Era ciudat să te afli atât de aproape de câmpul de luptă şi totuşi să treci pe lângă el, navigând în largul mării.

După ce ne-am încheiat traversarea Canalului, am intrat direct într-o furtună în Golful Biscaia. Tunetele pocneau şi

bubuiau deasupra noastră la fel ca tunurile pe care le auzisem mai devreme, fulgerele furcate spintecau cerul, iar corabia noastră sălta şi se rotea pe marea care spumega furioasă. Nu eram singurul care se temea că aveam să ne înecăm, dar marinarii erau obişnuiţi cu asemenea dezlănţuiri, şi am mers mai departe, ajungând în ape mai liniştite, iar aerul se mai încălzi.

În cele din urmă, trecând printr-o strâmtoare pe care mama a numit-o Coloanele lui Hercule, am intrat în Mediterană, o întinsă mare interioară.

— Cine a fost Hercule? Am întrebat-o pe mama. A fost un grec?

— Da, fiule, pe numele lui grecesc Heracle – un erou şi un bărbat cu o mare putere, răspunse ea. Cel mai puternic om din întreaga lume. Vezi stânca aia uriaşă dinspre miazănoapte? Se numeşte Gibraltar, şi este una dintre cele două coloane. Hercule a ridicat-o şi a aruncat-o acolo!

Am râs. Era caraghios! Cât de mare trebuia să fie ca să poată face aşa ceva?

— Poţi să râzi, fiule, mă mustră mama, dar Grecia este un pământ cu multe poveşti ciudate – iar adevărate sunt mai multe decât ai crede.

— Dar nu şi asta cu aruncarea stâncii!

Mama nu răspunse, zâmbi doar cu un aer misterios şi îmi întoarse spatele. Dar înainte să se îndepărteze prea mult, îmi făcu semn să o urmez, aşa că am coborât împreună în cabina ei. Nu mă mai invitase acolo până atunci, aşa că m-am întrebat ce dorea. Probabil că voia să-mi spună ceva între patru ochi.

Mama intră prima în obscuritatea cabinei, aprinse un felinar şi îl aşeză în mijlocul mesei, făcându-mi semn să mă aşez în faţa ei.

— Acum, cred că a venit timpul să-ţi spun ceva mai multe despre ceea ce ne aşteaptă în Grecia, spuse mama.

— Mulţumesc, am replicat eu. Chiar mă îngrijora faptul că nu am aflat mai nimic.

— Ştiu, fiule, dar mă tem că sunt multe lucruri pe care nici eu nu le ştiu. Mă îngrijorează foarte tare că Ordeen ar putea să treacă prin portal înainte să ajungem noi acolo. Aşa cum am spus, ea vine din şapte în şapte ani, dar nu chiar în aceeaşi zi.

— Aşadar, nu avem cum să aflăm cu siguranţă când va veni?
— Nu, dar atunci când se apropie momentul vor exista anumite semne clare. Mai întâi, păsările şi animalele sălbatice vor fugi din acea regiune. Apoi cerul se va face galben şi se vor porni vârtejuri chiar din locul în care se va deschide portalul. Întotdeauna a fost aşa. Trei zile şi trei ceasuri mai târziu, vom fi cu toţii morţi, sau Ordeen va fi nimicită.
— Chiar avem vreo şansă să reuşim, mamă? Am întrebat eu.
Era înspăimântător. Atât de multe depindeau de ceea ce ne pregăteam să facem.
— Da, fiule, avem. Dar va fi o luptă strânsă şi grea. Când Ordeen apare în câmpia aflată la sud de Kalambaka, intenţia ei va fi să distrugă acel oraş, să-i ucidă pe locuitorii lui şi să le bea sângele. Cei care scapă de servitorii ei vor fi omorâţi şi devoraţi de menade. Nimeni nu va fi cruţat.
— Şi oamenii din oraş, mamă? De ce mai stau acolo dacă asta se întâmplă la fiecare şapte ani?
— Acolo sunt căminele lor, fiule, şi ei sunt oameni săraci. Peste tot în lume există oameni care trăiesc lângă vulcani activi sau în regiuni unde sunt în permanenţă cutremure sau inundaţii. Nu au ce face. Cel puţin în Kalambaka, ei ştiu cu aproximaţie cam când o să vină primejdia, ca să poată fugi de acolo. Drumurile vor fi pline de cei care se refugiază. Sigur, unii pleacă mult prea târziu ca să mai scape; alţii, cei bătrâni şi bolnavi, nici nu pot călători. Şi de această dată, pentru că puterea lui Ordeen a crescut atât de mult, mulţumită Diavolului, nici măcar mănăstirile nu vor fi în siguranţă. Atacul vine atât de pe pământ cât şi din aer. Pentru vrăjitoarele lamia zburătoare, aşa-numitele vaengire, înălţimile Meteorei nu vor reprezenta deloc un obstacol. Necuratul a tot trimis din ce în ce mai multe alături de Ordeen, dar cel puţin surorile mele nu se vor afla printre ele. Căci el e şi duşmanul lor.
— Şi ce se întâmplă când se deschide portalul? Am întrebat, foarte curios. Ai văzut vreodată cum e?
— O dată, fiule. Doar o dată, cu mulţi ani în urmă, înainte să-l cunosc pe tatăl tău. Dar n-o să uit cât oi trăi. Mai întâi, un stâlp de foc se înalţă din pământ către norul întunecat de furtună din înalturi. De obicei, stâlpul se destramă, şi din el apare Ordul. Apoi începe o ploaie torenţială, care răcoreşte pietrele citadelei. Atunci este momentul în care trebuie să

intrăm. Toate entităţile care trec din Întuneric printr-un portal au nevoie de ceva timp ca să se obişnuiască şi să-şi adune puterea, explică mama. Asta s-a întâmplat şi cu Necuratul în vara trecută, adu-ţi aminte. Ţi-a dat timp să fugi din Pendle în siguranţa odăii mele speciale din fermă. Aşa că trebuie să profităm şi noi aici de acelaşi răstimp. Înainte ca Ordeen şi servitorii ei să-şi recapete întreaga putere, trebuie să pătrundem în Ord şi să îl distrugem atât pe el cât şi pe locuitorii lui. Este singura noastră speranţă.

Pe măsură ce înaintam în călătoria noastră, indiferenţa echipajului faţă de neobişnuiţii pasageri ai corăbiei se transformă în ostilitate făţişă. Căpitanul ne spuse că marinarii începuseră să se teamă de vrăjitoarele din Pendle şi să nu aibă încredere în ele. Unul dintre marinari a dispărut în timpul cartului de noapte. Se întâmplase în timpul unei furtuni şi probabil că fusese luat de valurile care măturaseră puntea, dar ei bănuiau că vrăjitoarele îi luaseră bietului om viaţa pentru a-şi satisface nevoia de sânge. Astfel încât atmosfera devenea din ce în ce mai încordată şi toată lumea dorea să ajungă cât mai repede la destinaţie.

Vraciul îşi ţinu făgăduiala şi nu-mi mai dădea lecţii, de-abia îmi adresa vreun cuvânt. La Alice nici nu suporta să se uite. Odată, când vorbeam pe punte, îşi ridică privirea, ţâţâi şi coborî la loc în cală.

Astfel că Arkwright îşi asumă sarcina de a continua pregătirea mea, concentrându-se asupra abilităţilor fizice, aşa cum făcuse şi la moară. Dar era o experienţă cu totul nouă să te lupţi cu toiegele pe puntea unui vas care se legăna şi sălta pe valuri.

Pe când ne apropiam de Grecia şi aerul devenea tot mai cald, Vraciul începu să doarmă pe punte, departe de căldura apăsătoare din cală. Şi în cele din urmă ajunse să-mi vorbească din nou. Începu cu un salut din cap şi o umbră de zâmbet, dar curând îmi dădea din nou lecţii, aşa că acum beneficiam de pregătirea a doi vraci.

— Scoate-ți carnetul de notiţe, băiete, îmi spuse într-o seară cu un cer limpede şi cu un vânt care adia uşor.

Tocmai treceam prin Strâmtoarea Otranto, apropiindu-ne în sfârşit de pământul grecesc.

— Ei bine, continuă el, ţi-am pomenit de elementariile de foc atunci când eram în Comitat şi ţi-am promis că într-o bună zi o să-ţi spun mai multe despre ele. La noi acasă, în Comitat, nu există, probabil pentru că vremea e atât de umedă. Chiar şi vara rareori trece mai mult de o săptămână fără să avem o ploaie torenţială! Dar în Grecia este uscat şi foarte cald, şi în aceste condiţii elementariilor de foc le merge foarte bine. După cum spuneam, sunt foarte periculoase, şi uneori iau forma unor globuri strălucitoare, unele transparente, altele opace. Fii foarte atent şi ţine minte tot ce-ţi spun, pentru că le vom întâlni cu siguranţă în Grecia; vor veni prin portal odată cu Ordeen.

Mi-am înmuiat peniţa în călimară şi am început să scriu cât de repede am putut. Curând, aceste cunoştinţe aveau să se dovedească foarte importante.

— De obicei, cele opace sunt mai fierbinţi şi mai periculoase, continuă Vraciul. Într-un spaţiu închis, adeseori plutesc aproape de tavan, dar se pot mişca şi foarte repede şi e aproape imposibil să te fereşti de ele. Dacă intri în contact cu ele te poţi alege cu arsuri serioase – adeseori pot aduce şi o moarte dureroasă. În cazuri extreme, astfel de elementarii îşi pot transforma într-o clipă victimele în cenuşă. Şi asta nu-i tot, băiete. Altele, numite *asterii,* au forma unor stele-de-mare, cu cinci braţe învăpăiate dispuse radial. Aceste elementarii se agaţă de pereţi şi tavane şi cad pe capetele victimelor lor neştiutoare. Iar în clipa în care te ating, eşti ca şi mort. Dar există şi veşti bune. Se ştie bine că elementariile de foc sunt greu de învins, dar un tăiş făcut dintr-un aliaj de metal cu un procentaj corect de argint le poate face să explodeze înăuntrul lor. Toiagul unui vraci este deosebit de folositor în aceste cazuri. Dacă nu îl ai, apa poate slăbi considerabil o elementarie de foc şi să o împingă la hibernare, până când condiţiile devin mai uscate. Apa constituie un refugiu bun atunci când eşti atacat de elementarii.

Vraciul se opri, pentru a-mi da timp să scriu totul în caietul meu de însemnări, dar în vremea asta curiozitatea nu-mi dădea pace. De ce îşi încălcase magistrul meu principiile pentru a ni se alătura în călătoria spre Grecia? Ştiam că n-o să vrea să vorbească despre asta, dar trebuia totuşi să întreb.

— Domnule Gregory, am spus eu, de ce ai venit până la urmă

cu noi? Ce te-a făcut să te răzgândeşti?
El se uită la mine, furios. Apoi chipul îi deveni trist şi resemnat.
— Mama ta mi-a scris şi mi-a spus lucruri pe care aş fi preferat să nu le aud. Lucruri pe care nu voiam să le cred. După ce scrisoarea ei a sosit la Chipenden, m-am luptat mult timp cu conştiinţa mea, şi am tot amânat să iau o hotărâre, până ce a fost aproape prea târziu.
Voiam să ştiu mai multe, dar, înainte să deschid gura să mai întreb ceva, se auzi deodată un strigăt de deasupra noastră, din cuibul corbului. Ne-am ridicat amândoi în picioare şi ne-am uitat peste copastie, către tribord. Cum eram destul de aproape de coasta Greciei, m-am gândit că marinarul de cart dădea de veste că se zărea pământul.
Numai că mă înşelam. Marinarii începură să se caţăre pe catarge, coborând fiecare centimetru pătrat de velă. Către vest fusese zărit un vas mare care se îndrepta către noi dinspre soarele ce stătea să apună. Avea pânze negre şi se apropia din ce în ce mai mult. Deşi *Celeste* era o corabie rapidă, se părea că vasul acela era şi mai iute. Marinarii erau agitaţi şi se mişcau nervoşi, dar distanţa dintre noi şi corabia cu pânze negre continua să se micşoreze.
Căpitanul o privi un timp cu ocheanul lui.
— E o corabie de piraţi, nu avem nicio şansă să ne menţinem avansul până la căderea nopţii, spuse el, scărpinându-şi favoriţii. Şi nici nu cred că avem şanse prea mari dacă se ajunge la o luptă. Au mult mai multe tunuri ca noi.
Vasul piraţilor era înţesat cu tunuri, pe când noi aveam doar patru, câte două la fiecare bord. De-abia rosti căpitanul aceste cuvinte, că am auzit bubuitura unui tun. O ghiulea lovi apa chiar lângă proră, ridicând un jet înalt de spumă. Era limpede că piraţii aveau armamentul cu care să ne scufunde uşor corabia.
Bill Arkwright clătină din cap şi zâmbi feroce.
— Nu-i chiar atât de rău pe cât pare, căpitane. Nu răspunde cu foc. Cu siguranţă nu putem câştiga o luptă care implică un schimb de ghiulele, dar nu se va ajunge la asta. Ultimul lucru pe care îl vor ei e să ne scufunde. Or să vrea corabia asta ca pradă. Fără îndoială, au de gând să ne taie gâturile şi să ne arunce în apă, ca hrană pentru peşti, dar când or să ne

abordeze or să aibă parte de o surpriză neplăcută. Se întoarse către mine cu un zâmbet sinistru. Coboară în cală, tinere Ward, şi Spune-le doamnelor de acolo care e situaţia.

Fără să mai pierd vremea, am coborât să le spun vrăjitoarelor din Pendle ce se petrecea. Grimalkin stătea pe trepte şi îşi ascuţea unul dintre cuţitele pe care le folosea la aruncat.

— Am început deja să ne pregătim, copile, îmi spuse ea. Mab a văzut în oglindă ameninţarea, cu multe ceasuri în urmă. Ca să fiu sinceră, aşteptăm cu nerăbdare lupta. Am stat prea multă vreme închise aici în cală şi surorile mele sunt însetate de sânge.

Am văzut mai jos câteva dintre celelalte vrăjitoare, şi ochii le sclipeau cu cruzime în vreme ce se lingeau pe buze, încântate la gândul sângelui proaspăt care va fi curând al lor. Unghiile lor păreau la fel de tăioase ca şi lamele pe care le ascuţeau – toate, arme pregătite pentru a sfâşia şi străpunge carnea umană.

M-am întors pe punte şi l-am văzut pe Vraci lângă Bill Arkwright, amândoi pregătindu-se pentru lupta care îi aştepta. Arkwright întotdeauna părea nerăbdător să spargă nişte căpăţâni. Chiar zâmbea la gândul a ceea ce urma. Am deschis lama din toiagul meu şi m-am apropiat de ei. Vraciul a dat aprobator din cap către mine, iar Arkwright m-a bătut încurajator pe spate.

Căpitanul şi cei mai mulţi dintre marinari erau aliniaţi între catarge, strângând în mâini bâte, dar nu păreau să aibă prea multă tragere de inimă pentru luptă. Cu siguranţă ne vom bucura pentru ajutorul vrăjitoarelor din Pendle. Îmi simţeam gura uscată de teamă şi de emoţie, dar eram hotărât să lupt cât puteam mai bine. În acea clipă, o mână hotărâtă mi s-a aşezat pe umăr. Era mama.

— Nu, fiule, spuse ea, trăgându-mă de lângă ceilalţi. Tu o să stai departe de lupta asta. Nu putem risca să fii rănit. Ai lucruri mai importante de făcut în Grecia.

Am încercat să mă împotrivesc, dar n-am reuşit să o conving pe mama. Era frustrant că ceilalţi erau liberi să rişte, iar eu nu. Mă irita că eram răsfăţat de mama, dar trebuia să o ascult. Aşa că am rămas lângă ea, furios că nu pot să iau şi eu parte la lupta care urma. Nu am avut mult de aşteptat până la începerea atacului. Corabia piraţilor s-a apropiat mult de a

noastră şi apoi echipajul ei a aruncat ghearele de abordaj peste apă şi a lipit cele două vase, bordul lor stâng lovindu-se cu putere şi scârţâit de lemn de tribordul nostru. Unii dintre piraţi se plimbau pe puntea corăbiei lor cu paşi făloşi; înarmaţi cu cuţite, săbii şi bâte mari ghintuite, păreau fioroşi şi fără milă. Alţii aşteptau sus pe catarg, uitându-se în jos la noi ca nişte vulturi care privesc nişte stârvuri.

Dar înainte ca primul dintre piraţi să sară pe puntea noastră, vrăjitoarele urcară din cală, conduse de Grimalkin. Cu glugile lor pe cap şi încărcate de cuţite, arătau ca o forţă redutabilă. Unele dintre ele salivau, şi firişoarele de salivă picurau din adâncul glugilor de piele, pe când anticipau ospăţul de sânge ce va urma. Altele mârâiau ca nişte câini de vânătoare, şi trupurile le tremurau de nerăbdare. Păreau crunte şi ucigătoare, dar nu o egalau pe Grimalkin, care, cu un cuţit în fiecare mână, le conduse lângă balustradă pentru a alcătui prima linie de apărare. Şi Alice stătea acolo, arătând la fel de hotărâtă ca şi celelalte.

Căpitanul piraţilor, un uriaş care flutura prin aer un hanger, a fost primul care a sărit pe puntea lui *Celeste.* A fost şi primul care a murit. Grimalkin a tras un pumnal dintr-o teacă prinsă pe un umăr şi l-a azvârlit direct în gâtul omului. Amărâtul nici n-a mai avut timp să se arate surprins înainte ca hangerul să-i cadă din mână şi trupul lui fără suflare să se prăbuşească pe punte cu o bufnitură puternică.

Restul piraţilor au coborât pe nava noastră şi lupta a început. Vraciul şi Arkwright au fost rugaţi să nu se implice prea mult în desfăşurarea luptei; rămaseră să aştepte la pupă, cu armele pregătite. Nici căpitanul şi nici marinarii lui nu prea aveau ce căuta acolo, şi erau fără îndoială uşuraţi că nu era nevoie de serviciile lor.

Prea puţin din luptă avu loc pe puntea noastră. După o scurtă încăierare cu vrăjitoarele, piraţii care se mai ţineau pe picioare se retraseră repede pe propria lor navă. Văzând cu ce aveau de-a face şi după ce fuseseră martori la moartea căpitanului lor, fără îndoială ar fi preferat să se retragă la distanţă de noi şi să ne spulbere cu tunurile, dar acum ghearele de abordaj nu îi mai ajutau deloc. Înainte să le poată desface pentru a separa cele două corăbii, vrăjitoarele porniră în ofensivă. Ţipând ascuţit, urlând însetate de sânge, urcară pe puntea

navei piraţilor şi măcelul începu. Iar Alice se duse cu ele.

Îi fugăriră pe piraţi sus pe catarge, în jurul punţii sau jos în cală. Cei care rămaseră în picioare ca să lupte, rezistară doar câteva secunde înainte ca sângele lor, şi viaţa, să li se scurgă şi să umple puntea. Am mijit ochii, încercând să văd ce rol juca Alice în toată povestea asta, simţind cum gheara neliniştii îmi strânge stomacul la gândul primejdiei în care se afla. Soarele apusese de-acum şi lumina dispărea repede, aşa că n-o puteam distinge în învălmăşeala aceea.

Am fost scutiţi să vedem cea mai mare parte a ororilor, dar am auzit ţipetele piraţilor care mureau şi strigătele prin care cereau îndurare, deşi în zadar.

Împreună cu mama m-am apropiat de ceilalţi.

— Mi-e greu să stau deoparte şi să îngădui să se petreacă asemenea lucruri, băiete, se plânse Vraciul, uitându-se cu asprime la mine.

Bănuiam că aceste vorbe erau de fapt îndreptate către mama, cea care le alesese pe aliatele noastre vrăjitoarele, dar dacă aşa era, ea nu răspunse nimic.

— E o treabă urâtă, trebuie să recunosc, l-am auzit zicând pe Arkwright, dar câţi marinari amărâţi şi-au pierdut viaţa sub tăişurile acelor piraţi? Câte corăbii s-au scufundat în adâncul mării?

Asta cu siguranţă era adevărat, şi Vraciul nu se mai obosi să mai comenteze. În cele din urmă strigătele deveniră din ce în ce mai slabe, apoi se stinseră. Şi am ştiut atunci că, la adăpostul întunericului, vrăjitoarele adunau sângele şi oasele de care aveau nevoie pentru ritualurile lor. O cunoşteam destul de bine pe Alice pentru a fi convins că nu va participa la asta.

Am rămas ancoraţi până la ivirea zorilor, când vrăjitoarele au revenit pe *Celeste* cu hainele pline de sânge şi s-au retras din nou în refugiul lor din cală. Am remarcat diferenţa dintre Mab şi Alice. În vreme ce prima avea un aer triumfător, în mod limpede bucurându-se de ceea ce tocmai se petrecuse, Alice stătea cu braţele încrucişate la piept şi părea grozav de deprimată.

CAPITOLUL 09

CE SUNT EU

Am mers mai departe spre nord, cu vântul în pânze, cu coasta Greciei în permanenţă vizibilă în dreapta noastră. Îmi dădeam acum seama că acest pământ era cu totul diferit de cel cu care eram obişnuit. Desigur, exista ceva verdeaţă, pâlcuri de pini şi stejari, şi din loc în loc câte un chiparos care împungea cerul, dar nu erau întinderile ierboase din Comitat, scăldate de ploi bogate şi mângâiate de vânturile umede dinspre apus. Ţara asta era aridă şi fierbinte, o sălbăticie uscată, în care soarele ne pârjolea capetele, iar dealurile scorojite erau cafenii.

Ne aflam la mai puţin de o oră depărtare de portul Igumenitsa, dar marea şi locuitorii ei nu îşi încheiaseră încă socotelile cu noi. Prima veste despre pericol mi-a dat-o un sunet depărtat, înalt şi ascuţit, care se auzea chiar peste zgomotul valurilor ce se izbeau de ţărmul pietros. Vraciul şi Arkwright se uitară lung unul la altul, cu ochii mari. În acel moment *Celeste* se clătină, aruncându-ne pe punte când prova începu să se rotească spre dreapta. Ne-am chinuit să ne ridicăm în picioare când, spre uimirea mea, am văzut că ne îndreptam direct către coastă, spre un perete de stânci zimţuite.

— Sirenele! Strigă Arkwright.

Citisem despre sirene în Bestiarul Vraciului. Erau nişte creaturi ale mării, femei care se foloseau de strigătele lor melodioase, ciudate, ca să-i ademenească pe marinari pe stânci şi să le distrugă corăbiile. Apoi îi trăgeau în adâncurile mării pe marinarii care se înecau şi se hrăneau în voie cu carnea lor. Un al şaptelea fiu al unui al şaptelea fiu avea o oarecare imunitate la strigătele lor, dar un marinar obişnuit putea fi uşor fermecat de vocile lor hipnotice.

I-am urmat pe cei doi vraci către cârmă. Strigătele sirenelor se auzeau mai tare acum, şi aveau o intensitate ascuţită care mă făcea să scrâşnesc din dinţi. Am simţit nevoia să răspund strigătului lor, dar am luptat din răsputeri împotriva impulsului, şi treptat dorinţa mi-a dispărut. Cei mai mulţi marinari erau acum la provă, căutând cu privirea de unde venea acel cântec puternic. Căpitanul era la cârmă, cu ochii

ieşiţi din orbite, cu muşchii braţelor goale încordaţi, pe când îndrepta corabia direct către stâncile întunecate care ne pândeau precum colţii uriaşi ai unei fiare înfometate. Strângea timona ca un nebun, cu ochii pironiţi pe ţărmul care ne aştepta.

Acum desluşeam sirenele, întinse pe stânci. Femei frumoase, cu ochi luminoşi, cu părul şi pielea aurii, cu trupul puternic – dar, pe măsură ce mă concentram, încercând să respir mai rar, înfăţişarea lor începu să se schimbe şi le-am văzut aşa cum erau în realitate. Trupurile lor erau tot trupuri de femei, dar aveau părul lung şi verde ca nişte alge încâlcite, iar feţele lor erau monstruoase, cu colţi imenşi care ieşeau dintre buze umflate în chip grotesc. Mi-am dat seama însă că marinarii şi căpitanul erau de multe săptămâni departe de nevestele lor; şi, neavând, asemenea vracilor, puterea de a nu fi atinşi de vrajă, nu vedeau decât iluzia.

Arkwright îl apucă pe căpitan de umeri şi încercă să-l tragă deoparte de timonă. În timpul uceniciei mele la Arkwright mă luptasem cu el cu toiegele şi ştiam pe pielea mea că era extrem de puternic – dar nici măcar el nu reuşi să-l dezlipească pe om de timonă. Când Vraciul veni în ajutorul lui, câţiva marinari părăsiră prova şi o porniră înspre noi, învârtind în mâini măciuci şi arătându-şi în mod clar intenţiile. Erau disperaţi să răspundă chemărilor sirenelor, şi vedeau că noi încercam să îi împiedicăm.

— Înapoi! Strigă Vraciul, făcând un pas înainte şi rotindu-şi în arc toiagul.

Dar marinarii continuau să se adune, şi ochii lor aveau luciri de nebuni. Erau subjugaţi de cântecul sirenelor şi ar fi făcut orice pentru a putea să răspundă chemării. Vraciul îl lovi pe cel mai apropiat marinar peste încheietură, şi bâta îi zbură din mână. Omul scoase un urlet de durere şi făcu un pas înapoi.

Am înaintat şi am rămas alături de John Gregory, ţinându-mi toiagul pe diagonală, în poziţie de apărare. Nici Vraciul şi nici eu nu ne scosesem tăişul retractabil. Aveam, în definitiv, în faţa noastră echipajul de pe *Celeste* şi nu voiam să facem nimănui niciun rău. Din acelaşi motiv Arkwright continua să se lupte cu căpitanul, în loc să-i tragă una peste scăfârlie şi să-l trântească la pământ.

Deodată, lângă Arkwright apăru mama; m-am uitat într-acolo

şi am văzut-o rulând ceva în palmă şi introducând respectivul obiect în urechea stângă a căpitanului Baines. Arkwright răsuci capul căpitanului şi ea făcu acelaşi lucru şi cu cealaltă ureche.

— Acum dă-i drumul! Strigă ea, acoperind mugetul valurilor care se loveau de stânci, deja periculos de aproape.

Nu ştiam ce făcuse mama, dar schimbarea suferită de căpitan a fost bruscă şi dramatică. Scoase un strigăt de spaimă, şi ochii i se umplură de scârbă când sirenele de pe stânci îi apărură sub adevărata lor înfăţişare, şi se repezi să rotească timona. Atunci corabia se răsuci încet şi începu să se îndepărteze de sirene. În acel moment, marinarii năvăliră asupra noastră, dar Vraciul şi cu mine ne-am folosit toiegele în mod eficient, trântindu-i pe doi dintre ei pe punte. În clipa următoare Arkwright era lângă noi, cu toiagul îndreptat către ei, pregătit să-l folosească la nevoie. Dar strigătele sirenelor deja începeau să se piardă în depărtare, în vreme ce noi ne îndreptam de-a lungul coastei în direcţie opusă, cu vântul bătând acum din spate şi împingând-o pe *Celeste* repede prin valuri.

Am privit chipurile marinarilor pe când vraja sirenelor începea să piară şi ei le puteau vedea aşa cum erau cu adevărat. Acum, hidoasele creaturi şuierau de furie, arătându-şi colţii, şi începeau să coboare în mare de pe stâncile zimţuite.

— Am pus ceară în urechile căpitanului, explică mama. Dacă nu-l auzi, cântecul sirenelor nu are nicio putere asupra ta. E o metodă simplă dar eficientă şi a fost folosită de mulţi oameni. Sirenele sunt întotdeauna un risc pe ţărmurile noastre, însă am crezut că porţiunea asta de coastă era sigură. E limpede că puterea Întunericului e din ce în ce mai mare.

Câteva minute mai târziu strigătele sirenelor nu se mai auzeau deloc. După ce căpitanul îşi scoase dopurile de ceară din urechi, mama le explică marinarilor uimiţi ce se întâmplase. Apoi ne-am continuat călătoria spre nord, de data aceasta păstrând o distanţă considerabilă între *Celeste* şi ţărmul acela primejdios. Nici nu pusesem piciorul pe uscatul Greciei, şi deja piraţii şi sirenele ne ameninţaseră viaţa.

Am acostat în portul Igumenitsa către prânz.

În vreme ce proviziile ne erau descărcate, noi rămăsesem cu

toţii pe punte, fără nicio tragere de inimă să părăsim siguranţa corăbiei. Ştiam că ne aştepta un pământ străin, iar în aerul fierbinte, încărcat de aromele mirodeniilor, se simţea ameninţarea unor pericole necunoscute.

Apoi, după-amiaza târziu, am văzut un nor de praf pe drumul care ducea către port, urmat curând de o duzină de călăreţi cu figuri sălbatice care se apropiau în galop de chei. Toţi purtau robe maronii şi aveau săbii la şold; toţi aveau bărbi, iar feţele lor erau brăzdate de cicatrice. În spatele lor venea un furgon acoperit cu o pânză neagră.

Călăreţii se opriră şi alcătuiră o linie, cu faţa către corabia noastră, şi aşteptară în tăcere. Mama urcă pe punte din cabina ei, purtând o glugă şi un văl, şi rămase privindu-i. După o vreme se întoarse către mine.

— Ei sunt prietenii mei, fiule. Pământul acesta e un tărâm primejdios, şi duşmanii pot încerca oricând să ne ia prin surprindere. Vom avea nevoie de oamenii aceştia dacă menadele ne atacă. Vino să îi cunoşti…

Spunând asta, mă conduse pe pasarelă către oamenii care aşteptau pe chei. Văzându-ne coborând de pe corabie, săriră din şa şi alergară în întâmpinarea noastră, zâmbind larg şi făcând un cerc în jurul mamei.

Mama se întoarse cu spatele la soare şi îşi ridică vălul într-o parte, apoi vorbi repede, cu o voce prietenoasă. Am încercat să-mi dau seama ce spunea. Semăna cu greaca, dar nu înţelegeam decât ici şi acolo câte un cuvânt. Apoi mama îşi puse mâna stângă pe umărul meu drept şi spuse: „O *yios”,* care înseamnă „fiu”. Apoi, o clipă mai târziu, *„Epta”,* pe care îl repetă. Cred că tocmai le spusese că eram cel de-ai şaptelea fiu al unui al şaptelea fiu şi că eram al ei.

Orice ar fi spus, acum toţi ochii erau aţintiţi asupra mea şi feţele lor se luminară din nou într-un zâmbet.

— El este Seilenos, spuse mama, arătând către bărbatul înalt, cu păr negru, din centrul grupului. Un prieten bun şi un bărbat foarte curajos. Curajul lui e egalat doar de pasiunea sa pentru mâncarea şi vinul bun! El este cel mai apropiat, în această ţară, de ceea ce reprezintă un vraci în Comitat. E expert în vrăjitoarele lamia şi elementarii de foc, ceea ce se va dovedi de mare folos dacă reuşim să pătrundem în Ord.

Îi spuse ceva foarte repede – nici de data aceasta n-am reuşit

să înţeleg mare lucru – şi Seilenos dădu din cap către mine.

— I-am spus că viaţa ta este la fel de importantă ca şi a mea şi l-am rugat să facă tot posibilul ca să te afli mereu în siguranţă, explică mama.

— Ce limbă e asta, mamă? Am întrebat-o. Seamănă cu greaca, dar nu înţeleg aproape nimic. Oamenii ăştia vorbesc atât de repede.

— O să-i înţelegi fără probleme aproape pe toţi cei pe care îi vom întâlni, dar oamenii ăştia sunt de la hotare. E un dialect al limbii pe care cei din sud o numesc „nordica barbară”.

— E în regulă, spuse Seilenos, făcând un pas înainte şi zâmbind larg. Eu vorbesc puţin limba ta, da? Buna ta mamă îmi zice că eşti un ucenic duşman al Întunericului. Te învăţ şi eu. Eu ştiu ţinutul ăsta şi pericolele lui.

— Mulţumesc, i-am spus cu un zâmbet. Aş fi recunoscător pentru orice poate fi de ajutor.

— Oricum, fiule, spuse mama, abia mâine vom porni în călătoria noastră către răsărit. O să mai petrecem o noapte la bordul lui *Celeste.* Va fi mai sigur aşa. E mai bine să nu plecăm înainte de-a fi pregătiţi. Dar între timp vreau să-ţi arăt ceva, şi trebuie să-ţi dau nişte explicaţii. O să facem un drum, doar că trebuie să ne întoarcem înainte de lăsarea nopţii. O să mergem în asta…

Mă conduse către furgonul cu pânză neagră. Cel care îl conducea, cu un zâmbet larg pe faţă, coborî de la locul lui şi îi deschise uşa. Am fost surprins cât de răcoare era înăuntru. Mi-ar fi plăcut să mă uit afară pe fereastră, dar era un sacrificiu mic pentru ca mama să fie în siguranţă, departe de razele acelui soare arzător.

Însoţiţi de prietenii războinici ai mamei, ne-am îndreptat spre sud, timp de vreo oră. După o vreme am încetinit şi părea că urcăm. Am mers în tăcere, fără să ne spunem niciun cuvânt în tot timpul călătoriei. Voiam să întreb multe lucruri, dar era ceva în atitudinea mamei care mă reţinea. Am simţit că voia să aştept până când ajungeam la destinaţia noastră.

Apoi ne-am oprit, şi am urmat-o pe mama afară, clipind în soarele orbitor.

Ne aflam pe un deal stâncos; acum, marea albastră scânteietoare se vedea în depărtare. În faţa noastră se ridica o casă mare, cu pereţii albi, cu o grădină înconjurată de ziduri.

Vopseaua se scorojea pe pereţi, iar ferestrele cu obloanele trase aveau şi ele nevoie de o culoare nouă. Bărbaţii nu coborâră de pe cai, ci aşteptară răbdători în vreme ce mama mă conducea către intrare.

Băgă o cheie în broască, o răsuci şi împinse uşa, care se deschise cu un geamăt şi un scârţâit prelung, ca şi cum nimeni nu mai intrase în locul acesta de mulţi ani. Am urmat-o pe mama în întuneric. Odată intrată, ea şi-a ridicat vălul de pe faţă şi m-a condus prin casă. Pe când o urmam, am simţit în stânga mea o uşoară mişcare. La început am crezut că era un şobolan, dar apoi am văzut o şopârlă mică şi verde care alerga în sus pe perete şi apoi urca pe tavan. Mama folosi o altă cheie pentru a descuia uşa din spate şi, după ce-şi coborî la loc vălul, am ieşit în grădina înconjurată de ziduri.

Era o oază uluitoare de verdeaţă. Deşi năpădită de buruieni şi neîngrijită, era o încântare pentru ochi. Un izvor susura dintr-o fântână bogat decorată, aflată în mijlocul ei, iar apa aceea ţinea în viaţă mulţimea de ierburi, arbuşti şi copăcei.

— Vezi acolo, Tom? Spuse mama, arătând către un copac scund şi noduros aflat lângă fântână. E un măslin. Copacii ăştia trăiesc mult, iar măslinele pe care le rodesc oferă un ulei hrănitor. Ăsta are mai bine de două sute de ani.

Am zâmbit şi am aprobat din cap, dar brusc m-a cuprins un dor puternic de casă. Copacul pe care mi-l arăta mama era mic, nici nu se putea compara cu falnicii stejari, fagi şi sicomori din Comitat.

— Hai să ne aşezăm la umbră, propuse ea şi am urmat-o către o bancă rezemată de zid şi ferită de soare. Şi-a ridicat din nou vălul şi m-a întrebat: Tatăl tău ţi-a povestit despre casa şi grădina asta, nu-i aşa?

Pentru o clipă am fost nedumerit. Apoi mi-am adus aminte şi am zâmbit.

— Asta e casa ta, mamă? Cea în care ai stat cu tata după ce te-a salvat de pe stâncă?

Cu puţin timp înainte să moară, tata mi-a povestit cum a cunoscut-o pe mama. Pe atunci era marinar, şi pe când se afla pe uscat în Grecia, o găsise legată, în pielea goală, cu un lanţ de argint de o stâncă. O ferise de soare – altfel ea ar fi murit. Apoi o eliberase din lanţ şi stătuseră împreună în casa asta înainte să se întoarcă în Comitat şi să se căsătorească. Lanţul

de argint care o prinsese de stâncă era cel pe care îl foloseam eu acum pentru a lega vrăjitoarele rele.

Ea încuviinţă din cap.

— Da, e casa mea – am vrut să o vezi, dar te-am adus aici în primul rând pentru că voiam să fim singuri, fără să ne poată deranja cineva. Vezi, tu, mai trebuie să ştii ceva, fiule, continuă mama. S-ar putea să nu mai avem posibilitatea să mai stăm de vorbă singuri… Asta e foarte greu pentru mine… dar trebuie să-ţi spun ce sunt eu.

— Ce eşti tu, mamă? Am spus, şi inima a început să-mi bată cu putere în piept.

Aşteptam de mult să aflu acest lucru, dar acum, în clipa în care adevărul avea să-mi fie în cele din urmă dezvăluit, mi-era teamă.

Mama trase aer adânc în piept şi îmi spuse, după un timp:

— Eu nu sunt om, Tom. Nu am fost niciodată…

— Nu contează, mamă. *Ştiu* ce eşti. Am înţeles asta cu mulţi ani în urmă. Eşti o vrăjitoare lamia, la fel ca şi surorile tale. Una dintre vaengire; cele care zboară. Dar eşti „domestică” de mult timp. Şi eşti inofensivă…

— Ei bine, bănuiesc că mă aşteptasem ca tu să pui lucrurile cap la cap şi să ajungi la concluzia asta, dar din păcate te înşeli. Şi cât mi-aş fi dorit să ai dreptate…

— Atunci trebuie să fii un hibrid, am întrerupt-o.

— Nu, Tom, nu sunt un hibrid. Ceea ce sunt e mult mai rău decât orice ţi-ai putea imagina…

Mama s-a oprit şi s-a întors să mă privească, iar în ochi îi străluceau lacrimile. Inima îmi bătea şi mai tare. Nu-mi puteam închipui ce avea să spună. Dar orice ar fi fost, trebuia să fie foarte rău.

— Vezi tu, fiule, eu sunt *Lamia.* Cea dintâi…

Mi s-a tăiat răsuflarea şi am simţit cum mă cuprinde ameţeala. Auzisem cuvintele ei, dar nu aveau nicio noimă.

— Ce vrei să spui, mamă? Ştiu că eşti o lamie. Eşti domestică şi inofensivă…

— Ascultă cu atenţie ce-ţi spun, fiule. Eu sunt *Lamia.* Mama tuturor celorlalte…

Încet, am început să înţeleg ce spunea mama şi am simţit cum o gheară îmi prinde în cleşte pieptul.

— Nu, mamă! Nu! Nu poate fi adevărat! Am exclamat,

amintindu-mi ce scria în Bestiarul Vraciului.

Că primii copii ai Lamiei fuseseră omorâţi de zeiţa Hera şi că răzbunarea Lamiei fusese cumplită. Omorâse copii. Apoi bărbaţi tineri. Luase nenumărate vieţi.

— Îmi dau seama după faţa ta că ştii ce am făcut. Îmi cunoşti crimele, nu-i aşa? Tot ce pot spune în apărarea mea e că pierderea propriilor mei copii m-a făcut să-mi pierd minţile. Am omorât suflete nevinovate, şi asta nu pot să mi-o iert. Dar m-am întors în cele din urmă către Lumină şi mi-am petrecut lunga viaţă încercând să compensez într-un fel ceea ce am făcut.

— Dar nu poţi fi Lamia, mamă! În Bestiarul Vraciului scrie că a fost omorâtă de trei dintre copiii ei, primele vrăjitoare lamia. Au sfâşiat-o în bucăţi şi au dat-o ca hrană unei turme de mistreţi. Aşadar nu ai cum să fii Lamia. Ea e moartă.

— Nu crede tot ce citeşti în cărţi, fiule, spuse mama. Poveştile astea trec din gură în gură de-a lungul generaţiilor şi sunt aşternute pe hârtie mulţi ani mai târziu, când adevărul a fost deformat şi înfrumuseţat. E adevărat că mai târziu am dat naştere unor tripleţi, primele vrăjitoare lamia. Şi tot adevărat e şi că ne-am certat. Dar niciodată nu ne-am luptat fizic. Deşi cuvintele lor mi-au sfâşiat inima, ele nu au ridicat niciodată mâna asupra mea. M-a durut mult, dar familia noastră nu a putut rămâne împreună. Acum ele sunt moarte, dar copiii lor sălbatici trăiesc, infestând pământul Greciei şi făcând trecătorile sale de munte mai periculoase decât orice alt loc de pe pământ. Acesta e adevărul.

Brusc, un gând mi-a trecut prin minte.

— Dar tu ai surori lamia sălbatice, mamă. Şi Lamia nu avea surori. Ea a fost prima. Cea dintâi lamie. Aşa cum ai spus, mama tuturor celorlalte…

— Eu le numesc *surori,* Tom, şi asta reprezintă ele pentru mine, pentru că suntem tovarăşe şi duşmane ale lui Ordeen şi ale Celui Rău de mulţi ani, cu mult înainte să ajung în Comitat împreună cu tatăl tău. Dar de fapt ele sunt descendentele mele; copii ai copiilor copiilor mei, la a nu ştiu câta generaţie. Dar, spiritual, ele sunt surorile mele. Aşa le văd eu.

Nu puteam gândi logic; nu ştiam ce să spun. Deodată, lacrimile începură să-mi alunece pe obraji. Stânjenit, am încercat să le şterg. Mama s-a aplecat către mine şi mi-a

cuprins umerii cu braţul.
— S-a întâmplat cu mult timp în urmă, fiule. Oricine trăieşte atât de mult nu mai este aceeaşi fiinţă. Te dezvolţi şi te schimbi. Devii altcineva. Ăsta e un adevăr pe care trebuie să-l ştii, căci întocmai aşa s-a întâmplat şi cu mine. Am prea puţine în comun cu Lamia care a ucis atâtea suflete odinioară; acum mă aflu de mult timp în slujba Luminii. M-am căsătorit cu tatăl tău pentru a putea aduce pe lume şapte fii. Pe tine te-am născut ca pe un dar pentru Comitat. Mai mult de-atât – darul meu pentru lumea întreagă. Căci este menirea ta să-l nimiceşti pe Diavol şi să deschizi o nouă eră a Luminii. După ce vei face asta, ispăşirea mea va fi încheiată. Voi fi plătit pe deplin pentru cumplitele mele crime. Ştiu că lucrurile astea sunt greu de acceptat, dar încearcă să fii curajos şi adu-ţi aminte că eşti mai mult decât o simplă armă pe care o folosesc împotriva Întunericului. Eşti fiul meu şi te iubesc, Tom. Să fii convins de asta, orice s-ar întâmpla…
Nu am ştiut ce să răspund, şi ne-am întors în casă în tăcere. Mama a încuiat uşa şi ne-am îndreptat către furgon. S-a oprit pentru o clipă şi a aruncat o privire înapoi.
— N-o să mai vin aici niciodată, spuse ea cu tristeţe. Amintirile despre tatăl tău sunt atât de dureroase, încât e ca şi cum l-aş pierde pentru a doua oară.
Pe drumul de întoarcere spre corabie, am încercat să chibzuiesc la ce spusese mama. Aflasem un adevăr cumplit. Un adevăr care era aproape imposibil de suportat.

CAPITOLUL 10

O DELEGAŢIE DE TREISPREZECE

Când m-am dat jos din hamacul meu în zori, am văzut încă cinci furgoane aşteptând pe chei. Alice era deja acolo jos, într-un grup de vrăjitoare din Pendle – cele din clanul Deane. Părea pierdută şi tristă, dar când am coborât pe pasarelă faţa i s-a luminat şi a venit degrabă la mine.
— Ce se întâmplă, Tom? M-a întrebat. Unde ai plecat cu mama ta ieri? Ai primit veşti proaste? Nu pari deloc vesel…
— Atunci suntem doi care nu părem deloc veseli, i-am răspuns.
Fără niciun cuvânt, ne-am îndepărtat de corabie şi de

urechile celorlalţi. Alice aştepta curioasă, dar eu nu mă puteam hotărî să-i spun cine era mama. Era destul de rău că o ştiam eu. Mă durea şi mă făcea să mă simt ruşinat pentru ceea ce fusese ea odinioară.

— Mama m-a dus la casa unde a stat cândva cu tata, i-am spus lui Alice. Asta-i tot.

— Dar ce ţi-a spus, Tom? Trebuie să-ţi fi spus ceva ca să fii atât de abătut!

— A fost trist, asta-i tot. Întoarcerea acolo a făcut-o să simtă ca şi cum l-ar fi pierdut din nou pe tata. Dar a vrut să văd şi eu casa.

Alice nu era pe deplin mulţumită de răspunsul meu, şi, pe când ne întorceam către *Celeste,* am văzut-o pe Mab Mouldheel privindu-ne. Îşi dădea seama că niciunul dintre noi nu era vesel şi avea un rânjet încântat.

Descărcarea proviziilor a durat un ceas şi, când am terminat, soarele se afla deja sus pe cer. Vrăjitoarele coborâră în cele din urmă: câteva reuşiră să-şi găsească loc să meargă într-un furgon, dar cele mai multe aveau să meargă pe jos. Am pornit-o înspre răsărit: furgonul mamei, înconjurat de escorta ei, se afla în frunte. Urma cel cu provizii, apoi vrăjitoarele, conduse de Grimalkin, cu Alice alături.

Eu mergeam în spate, cu Bill Arkwright şi Vraciul. În vreme ce eu îmi pusesem sacul în furgonul mamei, John Gregory şi-l ducea pe al lui, în ciuda căldurii. M-am întrebat din nou ce îi scrisese mama pentru a-l convinge să ni se alăture atât de târziu, sărind în corabie în ultimul moment. Ce îl făcuse să se răzgândească? Oare ştia cine era ea cu adevărat? Nu, eram convins că dacă ar fi ştiu din cine mă trăgeam eu de fapt, n-ar mai vrut să aibă de-a face cu mine. Aş fi fost alungat pentru totdeauna, la fel ca şi Alice.

Am călătorit toată ziua prin arşiţa nemiloasă a soarelui, urmând valea râului Kalamos către oraşul Yiannena. Eu mă simţeam foarte deprimat. Nu-mi puteam lua gândul de la adevărata identitate a mamei. Dar nimeni nu era prea vorbăreţ. Soarele ardea cu putere şi noi aveam nevoie de toată forţa pentru a putea ţine pasul cu furgoanele.

Am trecut prin sate cu case de piatră văruite şi livezi de măslini, atrăgând asupra noastră destule priviri curioase. M-

am întrebat dacă pe acolo existau spioni – la un moment dat cu siguranţă aveau să ne atace. Şi pentru că atât noi cât şi menadele se îndreptau către Ord, părea inevitabil ca drumurile să ni se încrucişeze cândva.

Eram obişnuit cu bâzâitul leneş al insectelor văratice de acasă, dar aici ele se aflau pretutindeni. Erau roiuri de chestii zburătoare care îmi intrau în glugă şi mă ciupeau.

— Pe aici plouă vreodată? Am întrebat, ridicându-mi privirea către cerul albastru pe care ardea soarele.

— Cred că plouă mult iama, răspunse Arkwright, şi poate să fie şi rece. Mama ta zice că e un loc cu totul diferit primăvara, cu covoare de flori sălbatice peste tot.

— Mi-ar plăcea să le văd, am spus eu. Cine ştie? După ce o să punem lucrurile la punct, poate că o să venim din nou într-o bună zi. Mi-ar plăcea să văd mai mult din ţara mamei. Dar ce e ţârâitul ăsta?

Se auzea tot timpul, în surdină, şi începea să mă enerveze.

— Cicade – un soi de greieri, îmi explică Arkwright. Cam zgomotoase, nu? Dar animalele mai mari sunt cele de care trebuie să ne ferim, tinere Ward – ca mistreţii. Cu carnea foarte gustoasă, dar cu colţi ascuţiţi dacă te nimereşti în calea lor. Şi pe urmă sunt şi lupi, şi chiar urşi.

— Da, e un ţinut diferit de al nostru, spuse Vraciul. Grecia e mult mai sălbatică şi mai primejdioasă. Şi dacă mă gândesc şi la puterea Întunericului… Pe lângă menade, sunt vrăjitoarele lamia din munţi – o mulţime – ca să nu mai vorbim de însăşi Ordeen, şi armata de elementarii de foc care vor veni cu ea prin portal.

Auzind aceste cuvinte, am rămas tăcuţi, fiecare pierdut în propriile-i gânduri. Ne aştepta un mare pericol şi trebuia să-l înfruntăm înainte de a ne putea întoarce în Comitat. M-am întrebat dacă o să mai vedem vreodată ţărmurile lui înverzite.

Ne-am oprit cu vreo câteva ore înainte de lăsarea întunericului, după ce am trecut prin satul Kreatopolio, care în greceşte înseamnă *casap.* Într-adevăr, erau multe măcelării acolo, cu carcase de miel agăţate în faţa prăvăliilor, şi am profitat pentru a cumpăra carne proaspătă. Prietenii mamei ridicară trei corturi: cel mai mare pentru ea, în faţa căruia toată noaptea a stat cineva de pază. Unele dintre vrăjitoare au folosit celelalte două corturi, dar majoritatea am dormit sub

cerul liber. Eram foarte obosit şi am adormit în clipa în care am închis ochii.

Deşi trebuia să ajungem la destinaţie cât mai repede posibil, mama hotărâse să ne odihnim o zi, înainte de a pleca mai departe. Se temea de menade. În dimineaţa următoare cercetaşii aveau să meargă să vadă dacă exista vreun pericol imediat.

* * *

Ne-am trezit devreme şi am mâncat înainte de răsăritul soarelui. Masa a fost simplă – putină brânză de capră, numită *feta,* şi câteva felii de pâine goale.

— Aş putea da gata o farfurie plină cu ouă şi şuncă, m-am plâns eu către Arkwright.

— Şi eu, tinere Ward, replică el, dar cred că unii dintre flăcăii care n-au pornit în recunoaştere au plecat să vâneze mistreţi. Aşa că e posibil să mâncăm ceva mai bine mai târziu. Dacă nu, avem mielul pe care l-am cumpărat ieri.

După micul dejun, Vraciul, Arkwright şi cu mine ne-am îndepărtat puţin de tabără şi am găsit un pâlc de măslini sub care să ne adăpostim de soarele arzător al dimineţii. Vraciul părea agitat şi nu-şi găsea locul. Curând se ridică în picioare.

— Nu ni se spune nimic! Se plânse el. Mă duc să vorbesc cu mama ta, băiete!

Lipsi cam o oră. Când se întoarse, faţa lui era întunecată.

— Ei? Întrebă Bill Arkwright. Ai primit vreun răspuns?

Vraciul îşi puse jos toiagul şi se aşeză între noi la umbra unui măslin. Rămase tăcut o vreme, apoi spuse:

— Se pare că odată ce Ordeen ajunge aici prin portal, o delegaţie din zona respectivă intră în citadela Ordului. E un ritual care nu se schimbă niciodată. Delegaţii speră să o tempereze şi să reducă efectele vizitei ei. Dar adevărul e că nimic din ce fac ei nu contează de fapt.

— Atunci de ce se mai obosesc? Am întrebat. Ce rost are dacă nu obţin nimic?

— O fac pentru că sunt oameni, băiete. Oamenii speră întotdeauna. Indiferent cât de disperată e situaţia, ei se conving singuri că pot schimba lucrurile, că le pot îmbunătăţi; că de data aceasta vizita lor va îmblânzi urmările. Ordeen are nevoie de sânge omenesc pentru a se trezi din somnul adânc în care se află departe de portal. Prea puţini dintre delegaţi se

întorc, iar cei care revin delirează cu minţile pierdute, căci oroarea experienţei prin care au trecut îi face să se ţicnească. Kalambaka are de gând să trimită o delegaţie de treisprezece oameni – numărul obişnuit – dar mama ta are alt plan. În locul lor vor merge treisprezece dintre *noi.*

Arkwright scoase un fluierat printre dinţi.

— A spus care dintre noi?

Vraciul se uită atent la mine.

— Până acum a spus un singur nume, băiete. Al tău. Tu vei face parte din acea delegaţie.

Gândul m-a speriat, dar am încercat să nu arăt. Speram că Vraciul, Arkwright sau mama vor fi alături de mine. Măcar aşa n-o să fiu singur.

— Fără îndoială, e un soi de şmecherie. O cale de a pătrunde înăuntru şi de a lua duşmanul prin surprindere, nu? Întrebă Arkwright.

— Da, asta-i ideea. Nu ştie încă bine cum o să facem, dar speră să creăm un fel de diversiune. Principalul atac va fi lansat în timp ce delegaţia se preface că îşi îndeplineşte ca de obicei sarcina. Are de gând să angajeze mercenari – o mulţime. Luptători sălbatici din nord.

Curând, Arkwright a plecat cu câinii lui şi eu am rămas singur cu Vraciul. Părea să nu fie în largul lui, şi murmura într-una, clătinând din cap.

— Care-i problema? L-am întrebat.

— Problema? Sunt prea multe probleme. Asta e cea mai primejdioasă situaţie în care m-am băgat cu ochii larg deschişi, băiete. Dacă supravieţuim unui atac din partea menadelor, care va veni mai mult ca sigur, va trebui să trecem Munţii Pindului, unde mişună vrăjitoare lamia sălbatice. Şi astea înainte să dăm ochii cu Ordeen…

Cuvintele lui referitoare la vrăjitoarele lamia m-au făcut să mă gândesc la Meg, iubirea vieţii magistrului meu, şi la sora ei, sălbatica Marcia. Amândouă se întorseseră în Grecia cu un an în urmă. Poate că drumul nostru ne va duce aproape de locul unde se aflau ele? M-am întrebat dacă îi ducea dorul lui Meg.

— O să te duci să o vezi pe Meg cât suntem aici? L-am întrebat.

Vraciul şi-a lăsat capul în jos şi pentru o clipă am crezut că n-

o să-mi răspundă – sau o să-mi spună pe un ton răspicat să-mi văd de treburile mele. Dar apoi a ridicat privirea şi am văzut tristeţea din ochii lui. Chiar înainte să vorbească am ştiut că se gândise la asta.

— Am chibzuit mult, băiete, dar am hotărât să nu mă duc. Vezi tu, mi-a spus unde o să fie. Acum trăieşte într-o fermă izolată în sudul îndepărtat. Pentru că a stat departe de oameni, probabil că acum a revenit la forma ei sălbatică, şi nici nu aş mai recunoaşte-o. Peste un an sau doi n-o să mai fie diferită de sora ei Marcia. Am pierdut-o acum. Ar putea la fel de bine să fie moartă. Căci, cu siguranţă, femeia pe care am cunoscut-o şi am iubit-o nu mai există, aşa că aş vrea să o păstrez în minte cum era odinioară…

Scutură trist din cap şi n-am putut găsi niciun cuvânt care să-l aline. Dar, spre surprinderea mea, când se ridică în picioare zâmbea.

— Ştii, băiete, oasele mele bătrâne nu s-au simţit niciodată mai bine ca acum! Trebuie să fie din pricina căldurii şi a aerului uscat. Fără îndoială, or să înceapă să mă doară din nou imediat ce ne întoarcem în Comitat. Dar în ciuda durerilor, o să mă bucur să fiu din nou acasă!

După-amiaza târziu, Seilenos şi trei dintre oamenii lui s-au întors de la o vânătoare de mistreţi reuşită. Ceilalţi războinici fuseseră în recunoaştere sau stătuseră de pază în jurul taberei.

În acea seară am mâncat la lumina stelelor mistreţ şi miel fript.

— Deocamdată totul e bine, spuse mama. Avem suficient vânat în zonă, iar oamenii plecaţi în recunoaştere spun că nu au văzut semne de activitate a inamicului. Mâine ne continuăm drumul către Meteora.

Seilenos se uită către Vraci, aflat în faţa lui, şi care doar ciugulea alene din mâncare.

— Mănâncă, domnule Gregory! Spuse el cu un zâmbet. Curând o să ne luptăm cu Întunericul. Trebuie să prinzi puteri!

Vraciul îl privi cu îndoială. Îmi dădeam seama că nu îl plăcea prea mult pe Seilenos.

— Acasă, în Comitat, noi, vracii, nu mâncăm mult atunci când ne ameninţă Întunericul, replică Vraciul. Când situaţia devine

periculoasă, postim, refuzându-ne mâncarea pentru ca mintea şi spiritul să fie mai bine pregătite să înfrunte duşmanul.

Vraciul grec clătină din cap.

— Nu pot să înţeleg aşa ceva, strigă el, ridicându-şi braţele în sus de uimire. Îţi slăbeşti puterile prin asemenea obiceiuri prosteşti. Mâncarea şi vinul dau forţă. Nu e aşa? Vei avea nevoie de forţă ca să înfrunţi salamandra.

— Ce e o salamandră? Am întrebat eu.

— Această salamandră este cea mai înaltă şi mai puternică formă a elementariilor de foc. Mai puternică încă decât asteriile. O şopârlă mare, asta e, care stă tolănită în inima flăcărilor sălbatice. Şi care scuipă foc. Şi suflă pe nări aburi care pârjolesc. Ai nevoie de multă mâncare în tine pentru a lupta cu ceva atât de cumplit. Mănâncă, tinere vraci! Curând o să ai nevoie de toată forţa. Nevestele voastre nu vă hrănesc bine acasă? Întrebă Seilenos, uitându-se pe rând la Arkwright şi la Vraci.

— Eu n-am nevastă, mârâi Arkwright.

— Noi, vracii din Comitat, nu ne luăm neveste, explică John Gregory. O nevastă şi nişte copii ne-ar îndepărta gândul de la menirea noastră, care este să luptăm împotriva Întunericului.

— E-adevărat, o nevastă frumuşică ar putea să vă distragă, aprobă Seilenos. Din fericire, nevasta mea e urâtă şi are limba ascuţită! Continuă el, făcându-mi cu ochiul. Am şi cinci copilaşi de crescut. De aceea călătoresc cu voi, ca să scap de nevastă şi să câştig bani de la buna ta mamă.

Mie mi-era foame, aşa că am mâncat pe săturate. Chiar şi aşa, în comparaţie cu Seilenos, păream că doar am ciugulit. El a mâncat până când burta lui umflată stătea să pocnească, aplaudat de oamenii lui, care se arătau încântaţi de apetitul său de nestăpânit. Când m-am întins să mă culc, el tot mai mânca – şi bea vin în cantităţi uriaşe.

M-am gândit la ceea ce spusese mai devreme Vraciul. Mama nu pomenise nimic la cină de planul ei, aşa că probabil nu îl definitivase. De ce mă alesese să fac parte din delegaţie? Gândul era înfricoşător, dar trebuia să mă încred în judecata mamei.

Curând după ivirea zorilor, ne-am continuat călătoria către răsărit.

Am mers vreme de trei zile, şi fiecare etapă a drumului era mai obositoare decât cea de dinainte. Era foarte cald şi mult praf, soarele ardea nemilos. În cea de-a treia zi am trecut pe la marginea oraşului Yiannena.

În cele din urmă, am văzut la orizont un lanţ de munţi, cei pe care trebuia să îi trecem pentru a ajunge la Meteora. Două seri mai târziu, ne instalam tabăra la poalele lor şi ne uitam la Munţii Pindului, care se înălţau chiar deasupra noastră. A doua zi, înainte de prânz, urma să începem urcuşul. Dincolo de munţi ne aştepta câmpia Kalambaka, unde Ordeen va ieşi prin portalul ei. Fiecare milă ne ducea mai aproape de acea primejdie finală.

CAPITOLUL 11

ATAC DE NOAPTE

Stăteam întins, înfăşurat în pelerina mea, la ceva distanţă de focul pe care se pregătea mâncarea. Fusese o zi toridă, dar stelele străluceau pe cer şi aerul începuse să se mai răcorească puţin. Începusem să mă las învăluit de somn, când am fost trezit brusc de un zgomot puternic.

Suna ca un râset sălbatic, dar se termină cu un ţipăt turbat. Am ridicat privirea şi m-am uitat în întunericul de dincolo de foc. Imediat sunetul se repetă din altă direcţie, şi atunci, înşfăcându-mi toiagul, am sărit în picioare.

Erau menadele – eram sigur de asta. Se pregăteau de atac. Şi ceilalţi începeau să se agite în jurul meu. La lumina tăciunilor am văzut capul ras al lui Bill Arkwright, care arunca cu piciorul pământ peste sclipirea portocalie a focului, lăsându-ne aproape cufundaţi în beznă. În depărtare şi alte focuri erau stinse, astfel încât duşmanul să ne poată vedea doar la lumina stelelor. L-am zărit pe Arkwright ghemuindu-se pentru a fi o ţintă mai greu de nimerit, şi am făcut la fel.

Se auziră alte strigăte şi ţipete, de data asta din spatele nostru şi mult mai aproape. Eram înconjuraţi: menadele strângeau cercul, gata să ne atace. O umbră se repezi direct către Arkwright şi el o păli cu toiagul său. Menada căzu la picioarele lui cu un grohăit, dar altele alergau spre noi din toate direcţiile. Le auzeam tălpile lovind pământul uscat. M-am răsucit pentru a opri o menadă care se repezise la umărul

meu stâng, şi am învârtit toiagul într-un arc de cerc. Am lovit-o în cap şi ea şi-a pierdut echilibrul şi a căzut. Am apăsat în locaşul toiagului şi tăişul a ţâşnit afară cu un clinchet. Acum era o luptă pe viaţă şi pe moarte. Menadele erau peste tot în jur, unele repezindu-se la mine să mă înjunghie cu tăişuri lungi şi ascuţite, altele atacând cu mâinile goale. Unele omorâseră deja. Din gura uneia şiroia sânge şi între dinţi avea fâşii de piele şi bucăţi de carne. M-am răsucit, încercând să le ţin departe de mine. Erau prea multe cu care să mă lupt şi nu speram să primesc vreun ajutor, pentru că toţi ceilalţi tovarăşi ai mei se aflau în aceeaşi situaţie disperată. Eram mult mai puţini, şi menadele ne copleşeau.

Singura mea speranţă era să sparg cercul, aşa că am pornit la atac, repezindu-mă înainte şi implântând lama toiagului în silueta care se afla chiar în faţa mea. Ea a căzut pe spate şi eu am sărit peste trupul ei într-un spaţiu deschis. Menadele continuau să ţipe în spatele meu. Trebuia să ajung alături de ceilalţi – Bill Arkwright şi Vraciul sau chiar vrăjitoarele din Pendle – şi să luptăm împreună.

Am văzut o umbră în dreapta şi înainte să mă pot răsuci pentru a mă apăra, o mână m-a prins strâns de încheietură şi m-a tras în întuneric.

— Vino după mine, Tom! Strigă o voce pe care o cunoşteam foarte bine.

Era Alice!

— Unde mergem? Am întrebat.

— N-avem vreme de vorbit. Trebuie să plecăm de aici mai întâi…

Am urmat-o. Am alergat departe de tabără, îndreptându-ne tot spre răsărit. Zgomotul luptei se stinse în depărtare, dar când am văzut că Alice nu dă niciun semn că ar încetini pasul, am prins-o din urmă şi am apucat-o de braţ.

— Eu nu merg mai departe, Alice.

Ea se întoarse spre mine, cu chipul în umbră, dar ochii îi străluceau în lumina stelelor.

— Trebuie să ne înapoiem în tabără, Alice. Au nevoie de tot ajutorul pe care-l pot primi. Nu putem să plecăm aşa. Nu putem să-i părăsim şi să ne gândim doar la noi.

— Mama ta a spus că la primul semn de primejdie trebuie să te iau de acolo. Mai ales dacă menadele atacă. *Du-l pe Tom*

undeva în siguranţă, a spus. *Dacă se întâmplă ceva cu el, atunci totul e degeaba.* M-a pus să-i promit.

— De ce ar fi totul degeaba? Nu înţeleg, am spus eu.

— Indiferent care e planul mamei tale pentru a o înfrânge pe Ordeen, tu reprezinţi o parte importantă din el, Tom. Aşa că nu trebuie să păţeşti nimic. Trebuie să ne continuăm drumul către răsărit. O să ajungem sus în munţi înainte de ivirea zorilor. Acolo n-or să ne găsească.

Alice îmi ascundea uneori anumite lucruri, dar niciodată nu mă minţise. Ştiam că urmează instrucţiunile mamei, aşa că am continuat să merg spre răsărit, deşi fără tragere de inimă. Eram la fel de îngrijorat din cauza atacului asupra taberei. Fuseseră atât de multe menade acolo, dar ştiam că cei atacaţi vor lupta din toate puterile. Era acolo garda mamei, dar şi vrăjitoarele din Pendle, Vraciul şi Bill Arkwright – care cu siguranţă va crăpa câteva ţeste.

— Cum de nici tu şi nici vrăjitoarele din Pendle nu aţi adulmecat atacul? Am întrebat-o acuzator. Şi cu siguranţă mama sau Mab trebuiau să ştie ce urma şi să dea alarma. Ce s-a întâmplat, Alice?

Alice a ridicat din umeri.

— Nu ştiu răspunsul la întrebarea asta, Tom.

M-am simţit tulburat, dar n-am mai spus nimic, păstrând pentru mine îngrijorarea. Mama îmi spusese deja că puterile ei de prevestire scădeau. Eram convins că Cel Rău ne slăbea puterile, făcându-ne misiunea tot mai imposibilă.

— Haide, Tom. Să mergem! Strigă Alice, şi în vocea ei insistentă se simţea grabă. Mai mult ca sigur că încă ne mai urmăresc…

Aşa că am mai alergat o vreme, până ce am încetinit şi fuga s-a transformat într-un mers rapid.

Când am ajuns la poalele munţilor Pind, luna se ivi deasupra conturului întunecat al piscurilor care se ridicau înaintea noastră. Fără îndoială, undeva în faţă se afla un drum care îi traversa, dar aici nu ne aflam acasă, în Comitat, şi nu cunoşteam terenul şi nici nu aveam o hartă pe care să o cercetăm. Tot ce ştiam era că Meteora se afla undeva la răsărit, dincolo de lanţul acesta muntos. Aşa că am început să urcăm, cum am putut, sperând să găsim o cale de-a ajunge acolo.

Suiam de vreo zece minute printr-o pădure de pini – deja începeam să năduşesc, epuizat – când Alice se opri brusc, cu ochii mari. Adulmecă de trei ori aerul.

— Sunt menade care vin după noi, spuse ea. Nu am nicio îndoială în privinţa asta. Cred că ne-au luat urma.

— Câte sunt, Alice?

— Trei sau patru. Nu prea departe, în urma noastră.

M-am uitat înapoi, dar chiar şi cu luna care scălda în lumina ei panta, nu vedeam nici urmă de urmăritori printre copaci. Dar Alice rareori se înşela când era vorba de adulmecat primejdia.

— Cu cât urcăm mai sus, cu atât cresc şansele noastre de a ne ascunde şi de a ne pierde urma, spuse ea.

Aşa că ne-am întors şi am plecat mai departe în grabă. Curând am lăsat copacii în spatele nostru, iar povârnişul a devenit mai abrupt şi mai stâncos. M-am întors din nou să mă uit în urmă şi am zărit patru umbre care se mişcau rapid în sus pe cărare. Se apropiau repede de noi.

Mergeam pe o potecă îngustă, între două steiuri uriaşe care se ridicau de-o parte şi de alta, când deodată am văzut în faţa noastră o peşteră, a cărei gură se deschidea în jos. Poteca ducea direct către ea. Era singurul loc încotro puteam merge.

— Am putea să scăpăm de ele înăuntru, în întuneric. E mai greu să ne găsească urma acolo, propuse Alice, adulmecând repede intrarea peşterii. Pare destul de sigură. Nicio primejdie.

— Dar dacă se înfundă, Alice? Dacă nu există o ieşire, o să fim prinşi în întuneric ca într-o cursă.

— Nu prea avem de ales, Tom. Ori intrăm în peşteră, or ne întoarcem şi le înfruntăm pe cărare.

Avea dreptate, nu exista alternativă. Am încuviinţat din cap şi, după ce mi-am folosit cutia cu iască şi amnarul să aprind lumânarea pe care o aveam întotdeauna cu mine, am păşit înăuntru. La început, coborâşul era lin şi aerul mult mai rece decât afară. Când şi când ne opream şi ascultam, dar nu auzeam niciun zgomot care să ne dea de veste că suntem urmăriţi. Curând însă menadele vor intra după noi. Şi dacă peştera se înfunda? Nici nu voiam să mă gândesc.

Dar poteca ce ducea la gura peşterii era bătută, ceea ce însemna că exista un drum care străbătea peştera. Acum

tunelul cobora mai abrupt, fiecare pas ducându-ne mai în adâncul pământului. Deodată am auzit nişte lovituri uşoare şi ritmice în peretele din dreapta noastră. Aproape imediat se auzi un răspuns în peretele din stânga.

— Ce-i asta, Alice?

— Nu ştiu, răspunse ea, cu ochii mari. Nu sunt menadele. Ele se află undeva în spatele nostru. Asta dacă nu există deja altele în peşteră.

Loviturile deveniră mai frenetice, ajungând să semene cu bătăile unui toboşar nebun, cu multe braţe. Sunetele se auzeau uneori de sus, dar majoritatea veneau dintr-o parte, ca şi cum cineva sau ceva mergea în pas cu noi, de-a lungul tunelului. Nu vedeam însă nimic. Cei care scoteau sunetele acestea fie erau invizibili, fie se aflau în interiorul stâncii. Oare puteau fi un soi de elementarii? Mă întrebam.

În cele din urmă bătăile se stinseră, ceea ce mă făcu să mă simt mult mai bine. Acum tunelul devenise mai îngust şi foarte abrupt, cu podeaua vălurită şi presărată de pietre. După câteva minute am ieşit într-un coridor mai larg, înclinat de la stânga la dreapta. Până acum peştera fusese uscată, dar aici apa cobora în cascadă pe peretele îndepărtat şi picura din tavan, iar pe jos erau bălţi. Am urmat în jos panta.

Curând, bălţile de sub picioarele noastre au devenit un curs de apă puţin adânc dar rapid, pe care l-am urmat. Am mers înainte, tot mai deprimaţi pe măsură ce încrederea ne dispărea. Adâncimea apei creştea necontenit; în cele din urmă ne-a trecut de genunchi, iar curentul a devenit atât de puternic încât mi-era greu să-mi ţin echilibrul. Acum auzeam deja menadele strigând una la alta în spatele nostru, iar sunetele păreau din ce în ce mai aproape.

Înaintând cu greu, cu apa până la mijloc aproape, am ajuns la ceea ce, la prima vedere, părea capătul peşterii. Dar nivelul apei nu dădea semne să mai crească – dacă n-ar exista cale de scăpare, cu siguranţă ar fi trebuit să ajungă la tavanul peşterii. Doar când m-am mai apropiat am văzut cât de agitată era apa. Se lovea de un perete de stâncă, înainte să se întoarcă în ceea ce arăta ca o vâltoare uriaşă.

Undeva mai jos de noi am auzit ecoul unui muget al apei care se prăvălea. Probabil că se prăbuşea printr-o gaură într-o peşteră şi mai adâncă. Apoi am auzit strigăte şi ţipete furioase

în spatele nostru. Menadele se apropiau şi noi eram prinşi ca într-o capcană la peretele de stâncă.
Disperat, am ridicat lumânarea şi am cercetat cu privirea pereţii care ne înconjurau. La dreapta noastră se afla o fâşie de grohotiş care urca, o zonă uscată deasupra apei. Spre uşurarea mea, am văzut că ducea într-un mic tunel. Am arătat către el şi Alice a început imediat să urce, urmată de mine, pe pietrele care ne fugeau de sub picioare. Urmăritoarele noastre erau foarte aproape acum. Le auzeam picioarele pe grohotiş, apoi alergând prin tunel în spatele nostru.
Or să ne prindă în câteva clipe, m-am gândit. Oare era mai bine să mă întorc şi să le înfrunt acum? Tunelul era foarte îngust; doar o singură menadă se putea năpusti odată asupra mea. Asta le micşora şansele împotriva noastră. Am hotărât că era într-adevăr momentul să mă întorc şi să lupt.
I-am dat lumânarea lui Alice. Apoi, ţinându-mi toiagul în faţa mea la patruzeci şi cinci de grade, i-am eliberat tăişul, şi mi-am adus aminte de toate lucrurile pe care le învăţasem de la Bill Arkwright. Respiră rar şi adânc. Repartizează-ţi greutatea în mod egal. Lasă-l pe duşman să se repeadă la tine şi să facă prima mişcare. Fii gata de contralovitură…
Menadele se pregăteau să atace, tot mai furioase, revărsând un torent de cuvinte greceşti. Nu înţelegeam totul, dar am prins sensul. Îmi spuneau ce aveau de gând să-mi facă:
O să-ţi smulgem inima! O să-ţi bem sângele! O să-ţi mâncăm carnea! O să-ţi roadem oasele!
Prima menadă se repezi direct la mine, agitând în aer un cuţit şi o ţepuşă de lemn înspăimântătoare. Faţa ei era schimonosită de ceva mai cumplit decât furia. Se aruncă spre mine. Am făcut un pas înapoi şi apoi am doborât-o cu o lovitură puternică la tâmplă. Cea din spatele ei înaintă spre mine cu mai multă prudenţă. Avea o privire de nebună, dar expresia de pe faţa ei era de viclenie, şi aştepta să fac eu prima mişcare. Nu avea nicio armă; îşi întinsese înainte mâinile. Dacă reuşea să mă apuce, imediat ar fi început să-mi sfâşie trupul în bucăţi. Celelalte s-ar fi repezit să o ajute şi atunci s-ar fi sfârşit totul pentru mine.
Buzele ei umflate se desfăcură pentru a da la iveală colţii ascuţiţi, şi o duhoare ameţitoare mă învălui – mult mai groaznică decât răsuflarea unei vrăjitoare care folosea magia

de sânge sau de oase. Menadele se hrăneau în egală măsură cu stârvuri şi cu carne proaspătă, iar cea din faţa mea avea bucăţi de carne putrezită între dinţi.
Deodată am auzit un zgomot ca o ciocănitură deasupra mea – ceva ce nu avea nicio legătură cu menadele. Aproape imediat îi răspunse un altul, mult mai puternic şi mai aproape. Sunetele începură să se adune într-un crescendo asurzitor şi câteva secunde mai târziu ne înconjurau, o cacofonie de bătăi ritmice în stâncă. Devenea din ce în ce mai tare, o bubuitură insistentă şi ameninţătoare.
Menada îşi pierdu răbdarea şi se repezi la mine. Am ridicat toiagul şi, folosindu-l ca pe o suliţă, i l-am înfipt în umăr. A ţipat şi s-a dat înapoi, clătinându-se. În clipa următoare, desprinse probabil de zgomotul asurzitor, o mulţime de pietre începură să cadă în jurul nostru, iar de deasupra capetelor noastre se auzi un huruit înfricoşător.
Am simţit cum ceva mă loveşte în cap şi am căzut pe spate, pe jumătate ameţit. M-am chinuit să mă ridic în genunchi şi pentru o fracţiune de secundă am văzut faţa îngrozită a lui Alice. Apoi tavanul tunelului se prăbuşi cu un muget strident şi aspru, ca un imens scrâşnet, şi totul se întunecă în jurul meu.
Am deschis ochii şi am văzut-o pe Alice aplecată deasupra mea. Lumânarea arsese aproape în întregime şi acum nu mai era decât un muc. Gura mi-era plină de amăreală, şi am simţit sub limbă o bucăţică de frunză – un leac din punga de piele a lui Alice.
— Începeam să fiu îngrijorată, remarcă era. Ai fost atâta vreme inconştient.
Mă ajută să mă ridic în picioare. Mă durea rău capul şi aveam în creştet un cucui cât un ou. Dar nu se vedea nici urmă de atacatorii noştri.
— Menadele sunt îngropate sub grămada aia de pietre, Tom, aşa că deocamdată suntem în siguranţă.
— Să sperăm, Alice – sunt foarte puternice şi cele care au supravieţuit vor începe să dea la o parte pietrele ca să ajungă la noi!
Alice încuviinţă din cap şi se uită la povârnişul înţesat de bucăţi de stâncă.
— Mă întreb ce erau sunetele alea…
— Nu vreau să mă gândesc la asta, dar probabil că ceea ce le

producea a făcut şi tavanul tunelului să se prăbuşească.

— Trebuie să găsim repede o cale de a ieşi de aici, Tom. Lumânarea asta nu mai durează mult.

Asta dacă exista cu adevărat vreo cale. Dacă nu, se terminase cu noi. Nu aveam cum să mutăm stâncile alea. Unele dintre lespezi erau prea mari chiar şi pentru a fi ridicate de amândoi odată.

Am mers mai departe pe tunel, cât de repede puteam: bucăţica de lumânare începuse să pâlpâie. Curând aveam să rămânem în beznă; poate că n-o să mai vedem niciodată lumina zilei.

Însă chiar în acea clipă mi-am dat seama că nu pâlpâia doar pentru că se stingea. Era un curent de aer care sufla către noi. Dar cât de mare era deschizătura în stâncă, m-am întrebat. Oare o să reuşim să ne strecurăm afară? Treptat, pe când urcam, curentul a devenit mai puternic. Speranţele mi-au crescut. Şi da – peste câteva clipe am văzut înaintea noastră lumină. *Exista* o cale de a ieşi!

Câteva minute mai târziu, fericiţi că scăpasem din ceea ce ar fi putut fi mormântul nostru, am ieşit pe o cărare. Acea parte a muntelui era luminată de lună, care devenise mai palidă, vestind apropierea zorilor. Am luat mucul de lumânare de la Alice, l-am stins şi l-am băgat în buzunarul pantalonilor, pentru a-l mai putea folosi la nevoie. Apoi, fără niciun cuvânt, ne-am continuat drumul către răsărit pe cărarea care ne ducea în adâncul munţilor.

Trebuia să ne grăbim şi să găsim o trecere spre şesul de dincolo de ei. Speram doar că mama şi ceilalţi supravieţuiseră atacului menadelor. Dacă era aşa, atunci şi ei îşi continuau drumul către Meteora şi aveam să-i găsim acolo.

CAPITOLUL 12

LAMIILE

În cele din urmă, am ajuns într-un loc unde cărarea se bifurca. Amândouă drumurile păreau să ducă spre răsărit, către şes, dar pe care să apucăm?

— Pe unde o luăm, Alice? Am întrebat.

Ea adulmecă fiecare cărare, pe rând.

— Nu prea avem ce alege, spuse ea, încruntată. Niciuna nu e

sigură. Ăsta e un loc periculos.
— Care e pericolul?
— Lamii. O mulţime…
Lamiile pândeau în trecătorile de munte ca aceasta, atacând călătorii. Gândul la ele mă tulbura foarte tare – îmi aminteam ce spusese Mab că citise în oglindă: cum Alice va fi omorâtă de o lamie sălbatică în călătoria către Ord. Eram sfâşiat între dorinţa de a-i spune ce îmi povestise Mab şi dorinţa de a tăcea. Dar de ce să-i spun? M-am întrebat. Ea oricum era cu ochii în patru şi dacă ar şti, asta nu ar face decât să-i mărească frica.
Dar tot mi-era teamă că profeţia lui Mab se va împlini.
— Poate că ar trebui să rămânem aici un timp, Alice, am sugerat eu, scrutând cerul, care deja începuse să se lumineze. Curând soarele va urca în înalturi. Nu poate să fie mai mult de jumătate de ceas până să răsară.
Lamiile nu suportau lumina soarelui – atunci am fi fost în siguranţă – dar Alice clătină din cap.
— Socotesc că ne-au mirosit deja. Ştiu că suntem aici, Tom. Dacă rămânem în loc or să ne înconjoare din toate părţile – ar putea sosi înainte să răsară soarele. E mai bine să mergem.
Avea sens ceea ce spunea, aşa că am ales, la primul impuls, poteca din stânga. Urca abrupt un timp, pentru ca apoi să coboare către o mică vale flancată de piscuri abrupte care se înălţau ascuţite la cer. Chiar şi atunci când a răsărit soarele, valea aceea rămase în umbră. Pe când coboram repede pe cărare, luna palidă a dispărut şi eu am început să devin tot mai agitat. În dreapta noastră se vedea intrarea întunecată într-o peşteră, şi am observat penele împrăştiate pe jos în jurul nostru.
Mai văzusem imaginea asta şi acasă, în Comitat. Era un semn că vrăjitoarele lamia sălbatice erau prin preajmă. Când nu găseau o pradă umană, se mulţumeau cu creaturi mai mărunte, ca păsările şi şoarecii, folosindu-se de magia neagră pentru a le vrăji în vreme ce le sfâşiau în bucăţi şi le beau sângele.
Curând, spre groaza noastră, am văzut mai multe semne de primejdie: o a doua peşteră, cu stâncile din faţa ei pătate de sânge şi presărate cu rămăşiţe de păsări moarte – aripi, ciocuri, capete şi picioare.

— Am luat-o pe drumul greşit, Alice! Trebuie să ne întoarcem!
— Ori asta, ori să mergem înainte mult mai repede! Spuse ea, dar era deja prea târziu…
Am auzit în spate un şuierat înfiorător şi, când ne-am întors, am văzut ceva mare alergând în urma noastră pe cărarea stâncoasă. Era o lamie sălbatică. Creatura, o dată şi jumătate înălţimea mea, era ghemuită în patru labe; membrele ei subţiri se terminau cu mâini mari, răsfirate, iar fiecare deget prelung avea o gheară ascuţită, ucigătoare. Părul ei lung şi unsuros îi atârna pe spatele solzos şi peste faţă. Ceea ce desluşeam din trăsăturile ei mi-a spus că situaţia nu putea fi mai rea de-atât. Căci nu vedeam faţa buhăită a unei vrăjitoare lamia care tocmai mâncase, ceea ce o făcea mai moale şi mai puţin agresivă. Nu, era un chip supt şi cadaveric, iar în ochii larg deschişi sub pleoapele grele se citea hămeseala.
M-am întors şi m-am aşezat în faţa lui Alice, cu toiagul ridicat – lamiilor nu le place lemnul de scoruş-de-munte. L-am coborât repede şi cu putere către capul lamiei. S-a auzit un zgomot înfundat când capătul toiagului a lovit creatura, care s-a tras înapoi, şuierând furioasă.
Am înaintat după ea, lovind-o iar şi iar. Atunci am auzit un alt şuier mânios în spate; m-am răsucit şi am văzut o a doua lamie apropiindu-se de Alice. Aproape imediat o a treia a apărut şi a alergat sus pe o stâncă mare din dreapta noastră.
Acum lemnul de scoruş-de-munte nu mai era suficient, aşa că am apăsat locaşul secret al toiagului şi, cu un clinchet scurt, lama retractabilă s-a ivit în capătul lui.
— Stai în spatele meu, Alice! Am strigat.
Dacă aş fi putut să o împing pe lamie înapoi acolo unde cărarea devenea mai lată, am fi putut alerga pe lângă ea şi am fi scăpat.
Fără să mai pierd vremea, am împuns cu putere lamia care se afla în faţa mea. Am ţintit bine şi lama a pătruns în umărul ei drept, din care a ţâşnit un şuvoi de sânge negru. Lamia a ţipat şi s-a dat înapoi, aşa că eu am înaintat şi mai mult, lovind-o repede, ţinând-o departe, încercând să-mi păstrez concentrarea. Lamiile sunt incredibil de iuţi şi această retragere înceată se putea transforma în orice clipă într-un atac rapid şi îndârjit. Lamia putea să se năpustească

fulgerător asupra mea, ţintuindu-mă la pământ cu ghearele, în vreme ce dinţii ei înfometaţi mi-ar fi muşcat din carne. Aşa că trebuia să mă concentrez şi să aştept momentul potrivit pentru a-i străpunge inima cu tăişul meu. Pas cu pas, am continuat să înaintez. *Concentrează-te!* Mi-am spus. *Pândeşte! Fii atent! Fii pregătit pentru orice semn al unui atac!*

Deodată am auzit un ţipăt în spatele meu. Alice! Am riscat să arunc o privire rapidă peste umăr. Nu o vedeam nicăieri! Întorcându-mă cu spatele la lamia rănită, am luat-o la fugă înapoi pe cărare, în direcţia acelui ţipăt. Nu se vedea nici urmă de Alice şi m-am oprit. Oare am mers prea departe? M-am întrebat.

Disperat, cu inima bătându-mi nebuneşte de teamă pentru Alice, m-am întors repede pe cărare până când am ajuns la o deschidere în stâncă. În faţa ei, pe pământ, se vedeau pene şi resturi de păsări. Oare fusese târâtă aici? Un strigăt dinăuntru îmi confirmă bănuielile, dar vocea ei părea îndepărtată şi oarecum înăbuşită. M-am strecurat prin deschizătură şi am înaintat în întunericul din ce în ce mai adânc. Am ajuns la o altă peşteră, mult mai mică decât celelalte – doar o gaură neagră care cobora abrupt în adâncul pământului.

Deodată am văzut-o pe Alice, uitându-se înapoi către mine. Privirea ei o întâlni pe a mea şi i-am văzut teama, durerea şi disperarea. Fălcile lamiei erau înfipte în umărul ei drept şi pe gâtul ei am văzut sânge. Lamia o trăgea în jos, cu capul înainte, în străfundul bârlogului ei. Ultimul lucru pe care l-am văzut din Alice a fost glezna ei stângă şi pantoful cu vârf ascuţit, apoi a dispărut cu totul. S-a întâmplat atât de repede: înainte să pot face o mişcare, Alice nu mai era.

M-am repezit după ea, am aruncat din mână toiagul şi mi-am strecurat mâna stângă în deschizătură, într-o încercare disperată de a-i apuca glezna. Dar ea era deja târâtă mult prea departe. Am băgat mâna în buzunar după bucăţica de lumânare şi cutia cu iască. Aveam nevoie de lumină dacă voiam să o urmăresc în beznă. Simţeam un nod în gât. Dinţii lamiei erau înfipţi adânc şi poate că deja începea să-i sugă sângele, mi-am spus. Era exact ce prevestise Mab. Şi Mab mai spusese că Alice avea să moară acolo jos, în întuneric. Vrăjitoarea o să-i sugă sângele până când inima ei va înceta să mai bată.

Am auzit nişte râcâieli venind de jos, din vizuina vrăjitoarei. Probabil că deja era prea târziu. Înnebunit de teamă pentru Alice, mi-am amintit deodată de dorinţa întunecată pe care mi-o dăruise Grimalkin. Nu trebuia să o folosesc – însemna invocarea Întunericului. Dar nu aveam de ales. Cum puteam să stau deoparte şi să o las pe Alice să moară atunci când aveam puterea de a o salva? Ochii mi se umplură de lacrimi şi gâtlejul mi se strânse de emoţie. Nu-mi puteam imagina viaţa fără Alice. Trebuia să o fac.

Dar oare folosirea ei o va salva *cu adevărat* pe Alice? Oare va fi suficient de puternică?

— Doresc ca Alice să fie nevătămată, în siguranţă şi bine! Am strigat, şi apoi am repetat dorinţa repede, aşa cum îmi spusese Grimalkin. Doresc ca Alice să fie nevătămată, în siguranţă şi bine!

Nu ştiu ce mă aşteptam să se întâmple. Oricum nu credeam că Alice o să apară pur şi simplu lângă mine, întreagă şi nevătămată. Speram să o văd târându-se departe de bârlogul lamiei. Dar tot ce auzeam era şuierul îndepărtat al vântului. Grimalkin spusese că dorinţa conţinea ani întregi de putere adunată. Totuşi, ceva ar trebui să se întâmple acum, nu?

Dar nu se întâmpla nimic – absolut nimic – şi inima mi se strânse de dezamăgire şi disperare. Dorinţa nu funcţionase. Greşisem eu cu ceva? M-am uitat din nou în adâncul întunecat al bârlogului lamiei şi remuşcarea începu să mă roadă. De ce am pierdut timpul folosind dorinţa? De ce am fost atât de prost? Trebuia să-mi fi aprins lumânarea şi să mă duc după ea imediat.

Am deschis cutia cu iască, dar în clipa aceea am simţit ceva chiar în spatele meu şi mi-am adus aminte de cea de-a treia lamie. În graba mea de a o salva pe Alice uitasem cu totul de ea! M-am răsucit…

Dar nu era o lamie. Nu, era ceva mult mai rău. Stând acolo zâmbindu-mi, era însuşi Necuratul.

Luase forma lui Matthew Gilbert, barcagiul omorât. Matthew fusese un bărbat zdravăn şi vesel, cu mâini mari şi un zâmbet cald. Primii doi nasturi ai cămăşii erau descheiaţi, dând la iveală părul castaniu de pe pieptul lui lat. Era întru totul bărbatul prietenos care îşi condusese odinioară şlepul de-a lungul canalului de la Caster la Kendal. Dar Cel Rău mă mai

vizitase şi înainte sub această formă, aşa că ştiam exact cu cine aveam de-a face.

— Ei, Tom, nu-i o zi cu totul specială? Una pe care o aştept de multă vreme. În sfârşit, ai folosit Întunericul!

M-am dat înapoi speriat la auzul cuvintelor lui şi am clătinat din cap – deşi ştiam că mă minţeam chiar şi pe mine. Cum puteam să tăgăduiesc? Vraciul mă avertizase că Diavolul o să încerce să mă atragă de partea lui, corupându-mă încetul cu încetul, până ce sufletul meu nu avea să-mi mai aparţină, ci o să fie al lui. Şi chiar spusese că Alice era cel mai posibil instrument prin care să-şi atingă scopul. Iar acum se întâmplase. Mă folosisem de Întuneric pentru a o salva pe Alice.

— Nu încerca să pretinzi că nu-i aşa! În definitiv, tocmai ai folosit o dorinţă întunecată. Crezi că nu ştiu asta? Folosirea dorinţei întunecate m-a prevenit de ceea ce se întâmplă, aşa că am venit imediat. Dorinţa a salvat-o pe Alice. Va fi curând alături de tine – imediat ce eu plec şi îngădui timpului să se întoarcă la normal. Tu eşti liber să te mişti, dar restul nu e – uită-te în jurul tău şi atunci poate ai să mă crezi...

Diavolul putea modifica scurgerea timpului; uneori chiar să-l oprească de-a binelea. M-am uitat în sus prin despicătură din stâncă şi am văzut pe cer o pasăre, un soi de uliu, lângă steiul de la intrarea în peşteră, dar nu zbura. Stătea nemişcat, încremenit în întinderea alburie.

— Ai avut mare noroc să scapi şi să ajungi în munţii ăştia, continuă Cel Rău. Atacul v-a luat pe toţi prin surprindere. Vrăjitoarele din Pendle care sunt împotriva mea nu au simţit ameninţarea. Nici măcar vrăjitoarea aia mică şi deşteaptă de Mouldheel, cititoarea în oglindă. Puterile mamei tale nu au servit la nimic, pentru că i-am întunecat putinţa de prevestire – fac asta deja de multe luni. Cum speră ea să înfrângă un duşman care are tot sprijinul meu? Spune-mi tu asta!

Nu am zis nimic. Era suficient de rău că ne confruntam cu ceva atât de cumplit şi de puternic precum Ordeen. Dar în spatele ei, gata să o ajute cu puterea lui încă şi mai mare, stătea Diavolul. Mama nu putea spera să-l înfrângă pe *el.* Întreaga noastră acţiune părea sortită eşecului.

— Ai rămas tăcut, Tom. Ştii că am dreptate. Aşa că acum o să-ţi mai spun ceva. O să-ţi explic exact cum stau lucrurile.

Curând va fi ziua ta de naştere – o să împlineşti cincisprezece ani, nu?

Nu am răspuns, dar avea dreptate. Urma să fac cincisprezece ani pe 3 august, adică doar peste ceva mai mult de o săptămână.

— Mama ta se bizuie pe tine pentru a-şi duce mai departe planul, sortit să nu reuşească, urmă el. Vrei să ştii care e rolul pe care urmează să-l joci în toată această nebunie?

— Eu am încredere în mama, i-am răspuns. Sunt fiul ei şi o să fac orice vrea ea.

— *Orice?* Ce generos din partea ta, Tom. Chiar aşa, foarte generos. Dar va trebui să fii generos – extrem de generos – pentru că ea are nevoie de foarte mult de la tine. Nici mai mult nici mai puţin decât viaţa ta. În ziua în care împlineşti cincisprezece ani vei fi sacrificat pentru nevoia ei disperată de a învinge.

— Minţi! Am strigat, tremurând de furie. Mama mă iubeşte. Ea îşi iubeşte toţi copiii. Nu ar putea face asta.

— N-ar putea, Tom? Nici măcar pentru binele suprem? Oamenii sunt nişte lucruri de care te poţi folosi. Ea crede în Lumină şi este gata să facă orice pentru a înfrânge Întunericul. Chiar şi să sacrifice ceea ce iubeşte cel mai mult. Adică pe tine, Tom. Asta are de gând să facă!

— Nu poate să facă aşa ceva. Pur şi simplu nu o s-o facă…

— Nu? Eşti sigur? Un sacrificiu de sânge deosebit ar putea să-i ofere o şansă. Iar sângele tău e cu totul deosebit, Tom. E sângele celui de-ai şaptelea fiu al unui al şaptelea fiu…

Nu am răspuns nimic. Spusesem deja destul.

Necuratului îi făcea plăcere tulburarea mea.

— Nu numai asta, continuă el, dar eşti şi fiul mamei tale. Şi ea nu este o fiinţă omenească. Ştii ce este? Cel Rău zâmbi. Ţi-a spus deja, după câte văd. Eşti aşa de uşor de citit, Tom, ca o carte deschisă. Aşadar, ştii ce a făcut în trecut. Cât de crudă şi însetată de sânge a fost odată – o adevărată slujitoare a Întunericului. Şi în ciuda convertirii ei la Lumină, se întoarce la forma ei originară. Gândeşte-te cât de uşor va fi pentru o creatură ucigătoare ca ea să te sacrifice pentru o cauză în care crede!

Totul a devenit întunecat în jurul meu şi am simţit că mă

prăbuşesc prin spaţiu – şi că urmează un impact îngrozitor. Era ca şi cum aş fi fost aruncat de pe un pisc şi cădeam către stâncile de la baza lui. Eram îngrozit, şi mă aşteptam dintr-o clipă într-alta să mă zdrobesc şi să mă împrăştii în mii de fărâme.

CAPITOLUL 13

SÂNGELE MEU

Brusc, tot trupul îmi zvâcni, dar nu simţeam nicio durere. Am deschis ochii şi am privit în sus, cu ochii mijiţi în lumina puternică a soarelui. Era dimineaţă târziu. M-am ridicat în capul oaselor şi m-am uitat în jur. Mi-am văzut toiagul alături.

Brusc, mi-am adus aminte de tot. Alice! Peştera!

Am sărit în picioare. Mă aflam pe o potecă de munte, cu piscuri ascuţite de-o parte şi de alta. Nu puteam să-mi dau seama dacă era aceeaşi potecă pe care mersesem în noaptea dinainte, dar nu se vedea deschizătura în stâncă spre peştera lamiei, şi nici urmele ospăţului lor.

— Tom!

M-am răsucit şi am văzut-o pe Alice venind pe cărare către mine, cu obrajii plini de lacrimi. Crezusem că era moartă, aşa că fără să mă gândesc am alergat la ea şi am cuprins-o în braţe. Toate îndoielile îmi dispăruseră. Ce mai conta ce credea Vraciul? În clipa aceea, după toate chinurile prin care trecuserăm amândoi, nu-mi mai păsa. Alice m-a îmbrăţişat şi ea, şi am rămas mult timp nemişcaţi, dar apoi ea s-a desprins şi a făcut un pas înapoi, cu mâinile aşezate uşor pe umerii mei.

— Oh, Tom, chiar s-au petrecut toate lucrurile din noaptea trecută? Era beznă şi dinţii lamiei îmi sfâşiau carnea. Pierdeam sânge şi eram din ce în ce mai slăbită, şi mi-am spus că totul se termina. Muream. Apoi, în clipa următoare, soarele strălucea deasupra mea, iar pe trupul meu nu se vede nicio urmă. A fost doar un coşmar?

— Toate s-au întâmplat, i-am spus eu. Dar, vezi tu, Grimalkin mi-a făcut două daruri – un pumnal şi o dorinţă întunecată. Aşa că, atunci când lamia te-a târât în bârlogul ei, am folosit dorinţa pentru a te salva. Apoi tatăl tău şi-a făcut apariţia.

Şi i-am spus ce zisese Cel Rău – atât cât îmi puteam aduce

aminte; cum îmi spusese că urmam să fiu sacrificat. Dar tot nu i-am spus lui Alice că mama era Lamia cea dintâi. Nu puteam să rostesc asta cu voce tare, căci mă durea prea mult.

— Se joacă doar cu noi, spuse cu amărăciune Alice. Ca de obicei, se foloseşte de tot ce poate în avantajul lui. Cât despre sacrificarea ta, nici nu te mai gândi la asta. Mama ta a riscat totul pentru a te apăra. Chiar şi noaptea trecută te-a trimis departe de tabără şi de primejdie. El minte, Tom, minte ca întotdeauna…

— Poate. Dar nu a minţit şi primăvara trecută, când mi-a spus că eşti fiica lui, nu-i aşa? Iar ceea ce a spus noaptea trecută e posibil. Chiar dacă mama mă iubeşte, ar putea foarte bine să mă sacrifice şi să accepte durerea – dacă aduce victoria. Poate că m-a protejat pentru ca să mă sacrifice atunci când are nevoie.

— Mama ta n-ar face aşa ceva, Tom.

— Nici dacă asta ar fi singura cale de a învinge Întunericul? Nu uita că acesta a fost motivul pentru care m-a conceput. I-a spus o dată Vraciului că eu eram „darul ei pentru Comitat”. Naşterea mea a avut un scop.

— Dar mai întâi o să te întrebe. Aşa cum te-a întrebat dacă vrei să-i dai banii din cufere şi să vii în Grecia cu ea.

Am tăcut, şi m-am gândit la dragostea mamei pentru familia ei. Apoi am spus:

— Cred că ai dreptate, Alice. Dacă e menit să se întâmple, atunci mă va întreba.

— Şi care va fi răspunsul tău, Tom?

Nu am răspuns nimic. Nici măcar nu voiam să mă gândesc la asta.

— Ştim amândoi că o să spui „da”.

— Dar oricum va fi degeaba, am spus cu amărăciune. Diavolul o va sprijini pe Ordeen cu propria lui putere, în vreme ce o slăbeşte pe a mamei. Deja i-a micşorat forţele. Acum nu mai poate vedea în viitor. De aceea are nevoie de Mab. Chiar dacă Ordeen va fi înfrântă, tot mai rămâne Diavolul de înfruntat. Totul pare în zadar.

Fără niciun alt cuvânt, am pornit-o iarăşi către est, urmând cărarea şerpuită care străbătea munţii. Şi a trecut mult timp până când am vorbit din nou.

În cele din urmă am coborât printr-o pădure de pini, apoi am străbătut şesul arid dinspre Meteora. Ştiam că mănăstirile erau construite pe stânci, aşa că şi dacă ne îndepărtasem prea mult spre sud, ar fi trebuit să le putem vedea de la distanţă.

În a doua zi a călătoriei noastre ni s-a părut că zărim un nor de praf ridicându-se în zare. Putea să fie convoiul mamei – sau poate erau menadele care îl atacaseră.

Aşadar, pentru a evita riscul de a fi capturaţi, am păstrat distanţa.

Apoi am văzut în sfârşit către nord-est stâncile Meteorei. Cu cât ne apropiam mai mult, cu atât ni se păreau mai spectaculoase. Deasupra noastră se ridicau dintre copacii şi arbuştii deşi pilaştri imenşi de piatră, modelaţi de capriciile vremii. Şi cocoţate pe vârful lor, erau faimoasele mănăstiri. Părea imposibil ca asemenea clădiri să poată fi construite pe acele înălţimi periculoase, cu atât mai mult să reziste în faţa distrugerilor timpului.

La picioarele stâncilor se afla orăşelul Kalambaka, înconjurat de ziduri şi mărginit la sud de livezi de măslini. Am cercetat cu privirea orizontul. Mama se temuse că am putea ajunge prea târziu, dar încă nu se vedea vreun semn de citadela lui Ordeen.

Am ocolit oraşul şi ne-am instalat în adâncul tufişurilor de la poalele stâncilor, ascunşi de priviri indiscrete. Doar călugării ne puteau vedea de sus, din fortăreţele lor.

Oraşul era luminat de felinare agăţate pe frânghii prinse între case; când se porni vântul începură să se legene încoace şi-ncolo. Acea primă noapte am petrecut-o privind felinarele: stelele de deasupra se roteau în cer de la est către vest, în vreme ce felinarele dansau sub ele. Am mâncat de asemenea foarte bine. Alice a prins nişte iepuri, care s-au dovedit la fel de gustoşi ca şi cei pe care îi gustaserăm în comitat.

În a doua noapte, în vreme ce mâncam, Alice a adulmecat primejdia şi s-a ridicat repede în picioare, cu degetul la buze. Dar avertizarea ei a venit prea târziu.

O siluetă masivă şi-a făcut apariţia dintre copaci în luminişul unde mâncam. Am auzit un fornăit şi un clinchet metalic, şi în acea clipă cornul lunii ieşi de după un nor, iar în faţa ochilor noştri uimiţi se ivi o apariţie argintie strălucitoare.

Era un călăreţ îmbrăcat în armură, cu două săbii mari prinse de şa. Şi ce armăsar călărea! Nu era un animal greoi, de felul celor folosite să tragă şlepurile sau căruţele acasă, în Comitat; era un pursânge zvelt, care păşea cu mişcări frumoase, cu un gât arcuit şi un trup făcut pentru a alerga. Călăreţul era un războinic din cap până-n picioare. Avea nasul acvilin şi pomeţi înalţi, păr lung şi o mustaţă bogată care îi ascundea gura.

Călăreţul îşi trase sabia şi pentru o clipă am crezut că avea de gând să ne atace, dar el pur şi simplu ne-a făcut semn că trebuie să plecăm din luminiş. Nu am protestat; pur şi simplu ne-am întors şi am intrat printre copaci.

În zori ne-am dat seama că acel războinic era un cercetaş, trimis în recunoaştere şi pentru a deschide drumul celor care îl urmau. Curând am văzut un grup mare – cel puţin o mie de oameni – apropiindu-se peste şes. Armurile lor luceau în soarele puternic la fel ca argintul lustruit, iar în urma lor praful se înălţa ca o furtună de nisip. Arătau nemaipomenit.

Îşi instalară tabăra la liziera copacilor din nordul oraşului. Oare cine erau? Mă întrebam.

— Crezi că au vreo legătură cu Ordeen, Alice? Să fie alţi sprijinitori ai ei?

— Nu ştiu, Tom, dar mama ta nu a pomenit niciodată de nişte războinici duşmani, nu-i aşa? Doar că avea de gând să năimească nişte mercenari care să ne apere de menade. Ar putea foarte bine să fie ei. Iar în cazul ăsta sunt de partea noastră. Dar nu mă aşteptam la aşa de mulţi.

— Ar fi bine să ne gândim că ei sunt, dar nu putem risca să ne apropiem.

Aşa că am stat la distanţă, şi ne-am retras şi mai mult printre copaci, tot întrebându-ne cine erau – prieteni sau duşmani. Pe când aşteptam, Alice se întoarse către mine, băgă mâna în buzunarul rochiei şi scoase un mic vas de pământ. Era urciorul de sânge pe care mi-l arătase odată acasă în Comitat.

— În ultimul timp m-am gândit mult la Cel Rău, a spus. Am putea să-l ţinem la distanţă – cel puţin de tine – folosind asta.

Existau două metode de care se serveau vrăjitoarele pentru a-l ţine la respect pe Diavol. Una era de a avea un copil cu el. Asta făcuse Grimalkin, şi drept urmare el era forţat să stea departe de ea. Celălalt era să foloseşti un urcior de sânge. Alice pretindea că urciorul ăsta conţinea câteva picături de

sânge de la vrăjitoarea de apă Morwena, acum moartă, care fusese fiica Celui Rău. Dacă sângele ăsta era amestecat cu sângele meu, şi eu purtam tot timpul urciorul, atunci Diavolul nu va mai avea de-a face cu mine.

Am scuturat hotărât din cap. Folosisem deja magia întunecată – cu dorinţa – şi asta era destul de rău. Încetul cu încetul se întâmpla: temerile Vraciului se adevereau. Eram întinat. Apoi un gând mi-a apărut în minte. Mi-am adus aminte de vorbele magistrului meu cu multe luni în urmă, când i-am spus că Alice ar putea fi fiica Celui Rău. Mi-a sugerat că n-avea cum să fi luat sângele Morwenei, şi probabil că pur şi simplu şi-l folosise pe al ei. Era suficient să fie sângele unei odrasle a Celui Rău, indiferent care.

— E sângele tău în urciorul ăla, nu-i aşa, Alice?

Pentru o clipă păru că vrea să nege; apoi expresia ei deveni sfidătoare.

— Da, Tom, este sângele meu. Acum, că ştii adevărul, te simţi mai bine? Eşti mulţumit că mi-ai dovedit minciuna? Ei bine, ori că e sângele Morwenei, ori al meu, nu are nici cea mai mică importanţă. Amestecă doar câteva picături din sângele tău cu cel din urcior, şi odată ce urciorul e la tine, nu va mai trebui să înfrunţi o altă noapte precum cea din munţi.

Am lăsat privirea în jos.

— Şi încă ceva, a continuat ea. Atunci va trebui să rămânem împreună pentru totdeauna. Urciorul de sânge te va ocroti – şi pe mine dacă stau alături de tine. Dar dacă mă îndepărtez prea mult de el, Cel Rău va apărea într-o clipă pentru a se răzbuna, căci va şti ce am făcut. Pe mine nu m-ar deranja, Tom, să fiu lângă tine. De fapt, chiar îmi place. Şi trebuie să profităm de tot ce putem. De orice ne-ar putea oferi o şansă.

— Intenţiile tale sunt bune, Alice, aşa că n-am de gând să mă cert cu tine. Dar nu s-a schimbat nimic. Gândesc la fel – nu pot să risc şi să folosesc din nou forţele întunecate. Şi tu crezi că ar fi bine să fim legaţi în felul ăsta? Aş trăi întotdeauna cu teama în suflet că ne-ar putea despărţi ceva. Nici n-aş îndrăzni să te scap din ochi! Cum crezi că am putea trăi aşa?

N-am mai adăugat că probabil am fi oricum despărţiţi imediat ce ne-am întoarce în Comitat – asta dacă reuşim să supravieţuim acelei bătălii. Dacă urma să rămân ucenicul Vraciului, atunci sub niciun chip magistrul meu nu avea cum

să-i îngăduie lui Alice să locuiască din nou cu noi la Chipenden.

Alice încuviinţă tristă din cap şi băgă urciorul la loc în buzunar.

La vreun ceas după ivirea zorilor, Alice se ridică deodată în capul oaselor şi arătă către ceva din depărtare.

— Uită-te acolo, spuse ea, întorcându-şi faţa spre mine. Cred că văd furgonul mamei tale!

Am mijit ochii şi am cercetat cu privirea marginea îndepărtată a taberei războinicilor. În cele din urmă am zărit ceva ce putea fi un furgon negru.

— Eşti sigură, Alice? Am întrebat.

— E cam greu de desluşit de aici, dar aşa cred, a răspuns ea.

Mă tot frământasem, gândindu-mă cum o puteam salva pe mama din mâinile menadelor, dar acum temerile mi se risipeau deodată. Alice avusese până la urmă dreptate. Am continuat să privesc cu atenţie în zare şi după o vreme, un mic grup părăsi tabăra pe jos şi se îndreptă către stânci. În fruntea lor se afla o femeie – învăluită în nenumărate văluri şi apărată de soare de o glugă.

— E mama ta, Tom! Sunt sigură! A strigat Alice.

În spatele siluetei în văluri păşea un bărbat cu un toiag. L-am recunoscut după mers – era Vraciul. Îi urmau şi alţii, la distanţă. L-am văzut pe Seilenos, apoi pe alţi doi bărbaţi dintre cei care ne întâmpinaseră la Igumenitsa. Dacă era cu adevărat mama, atunci nu părea deloc să fie prizonieră.

Am pornit-o printre copaci în direcţia lor şi am ieşit în luminiş. Silueta cu văluri ne-a văzut imediat, ne-a făcut cu mâna şi apoi ne-a făcut semn să ne apropiem. Când am ajuns lângă ea, şi-a dat deoparte vălul şi s-a întors cu spatele la soare. Alice avusese dreptate. Era mama.

A zâmbit – deşi părea puţin cam distantă şi formală. Avea o strălucire sălbatică în privire, iar în lumina strălucitoare chipul ei părea şi mai tânăr decât înainte. Ridurile abia vizibile din jurul gurii îi dispăruseră cu totul.

— Bravo, Alice, a spus mama. Ai făcut foarte bine că v-aţi pus la adăpost. O vreme şi noi ne-am descurcat cam greu, dar am ţinut piept menadelor până când aceşti luptători au venit în

ajutorul nostru. Sunt mercenari, năimiţi cu o altă parte din banii pe care mi i-ai dat înapoi, fiule. Se îndreptau către vest pentru a ne întâlni şi au ajuns la timp ca să le pună pe fugă pe menade. Aşa cum ţi-am spus, Tom, ele sunt foarte numeroase şi vom avea nevoie de oamenii aceştia dacă vrem să le ţinem departe şi să ne încheiem cu bine călătoria.

— E totul în regulă? Am întrebat. Unde e Bill Arkwright?

— Da, băiete, în afară de câteva tăieturi şi răni uşoare, toată lumea e bine, răspunse Vraciul. Bill stă de vorbă despre tactici cu conducătorul acelor mercenari, chibzuind cum să ne desfăşurăm mai bine forţele atunci când ne vom apropia de Ord.

— Acum veniţi cu noi, spuse mama. Nu avem vreme de pierdut. O să mergem să vizităm una dintre mănăstiri, pentru că sunt lucruri pe care trebuie să le aflăm.

— Aia e mănăstirea, mamă? Am întrebat-o, arătând în sus către cea mai apropiată, cocoţată pe o culme ascuţită în dreapta noastră.

— Nu, a răspuns mama, clătinând din cap şi trăgându-şi din nou peste faţă vălul protector. Aceea se numeşte Ayiou Stefanou – deşi este spectaculoasă şi cea mai apropiată de oraş, nu este cea mai înaltă şi nici cea mai importantă. Nu, avem un drum lung de străbătut până la ea.

Am mers multe ceasuri, fără să pierdem din ochi impresionantele piscuri şi stânci ascuţite ale Meteorei. În cele din urmă ne-am apropiat de o mănăstire impunătoare ridicată pe o stâncă înaltă şi lată.

— Aceea din faţa noastră e Megalon Meteorou, spuse mama. Cea mai impresionantă dintre toate. Se ridică la aproape două sute de metri, cam de două ori înălţimea clopotniţei de la catedrala din Priestown.

— Dar cum a fost posibil să se construiască pe o stâncă atât de înaltă? Am întrebat eu, Uitându-mă uluit în sus.

— Există o mulţime de poveşti, fiule, îmi spuse mama, dar mănăstirea asta a fost întemeiată de un om pe nume Athanasios, cu multe sute de ani în urmă. De multă vreme trăiau călugării prin peşterile din preajmă, dar asta a fost chiar prima dintre mănăstirile construite aici. Una dintre poveşti spune că Athanasios a zburat pe spatele unui vultur pentru a

ajunge în vârf…

Mama arătă către cer, unde doi vulturi se înălţau deasupra curenţilor de aer fierbinte.

— Seamănă puţin cu povestea cu Hercule care aruncă stânca aia mare, am spus eu zâmbind.

— Fără nicio îndoială, chiar seamănă, Tom. E mult mai posibil să fi fost ajutat de localnici, care erau nişte căţărători pricepuţi.

— Şi cum o să ajungem acolo?

— Există trepte, Tom. O mulţime de trepte. Va fi un urcuş dificil, dar închipuie-ţi cât de greu trebuie să le fi fost celor care le-au săpat în stâncă! De urcat, nu vom urca decât domnul Gregory, tu şi cu mine. Alice trebuie să aştepte jos. Călugării mă cunosc bine – am vorbit cu ei de multe ori – dar femeile nu sunt de obicei bine-venite acolo.

Escorta rămase la poalele stâncii împreună cu Alice, foarte dezamăgită, în vreme ce eu îi urmam pe Vraci şi pe mama în sus pe trepte. Nu exista parapet şi, într-o parte a scărilor, peretele de piatră se prăvălea într-o prăpastie adâncă. În cele din urmă am ajuns la o uşă de fier înfiptă în stâncă. Un călugăr a deschis-o larg şi ne-a poftit la alte şiruri de trepte abrupte. În cele din urmă am ajuns în vârful stâncii şi am văzut în faţa noastră un dom mare.

— Acela este *katholicon-ul,* a spus mama cu un zâmbet.

Ştiam cuvântul, care însemna biserică sau capelă.

— Acolo mergem? Am întrebat-o.

— Nu, ne ducem să-l vizităm pe Egumen în chilia lui.

Am fost conduşi către o clădire mică şi apoi într-o chilie austeră, unde pe pardoseala de piatră stătea ghemuit un călugăr cu faţa cenuşie şi suptă şi capul ras, la fel ca şi Bill Arkwright. Avea ochii închişi şi de-abia părea să respire. M-am uitat în jur la pereţii de piatră goi şi la grămada de paie dintr-un colţ care servea drept aşternut – nu aşa mă aşteptasem să trăiască preotul care conducea mănăstirea.

Uşa se închise în spatele nostru, dar Egumenul nu se mişcă, nici nu dădu vreun semn că ne văzuse. Mama a dus un deget la buze pentru a ne cere să tăcem. Apoi am observat buzele călugărului mişcându-se uşor şi mi-am dat seama că îşi spunea rugăciunile.

Când în cele din urmă deschise ochii şi ne privi pe rând, am

văzut că aveau culoarea clopoţeilor care înveselesc primăvara pădurile din Comitat. Ne făcu semn să ne aşezăm lângă el pe jos, aşa că ne-am instalat pe podea, în faţa lui.
— Acesta este prietenul meu, domnul Gregory, un duşman al Întunericului, a spus mama, făcând un semn cu capul către Vraci.

Călugărul i-a aruncat un zâmbet uşor, apoi ochii lui s-au întors către mine.
— Acesta e fiul tău? A întrebat.
Vorbea în greacă – într-un dialect pe care îl înţelegeam cu uşurinţă.
— Da, părinte, răspunse mama în aceeaşi limbă, acesta este cel mai mic şi cel de-ai şaptelea fiu al meu, Thomas.
— Ai un plan ca să pătrunzi în Ord? A întrebat călugărul, întorcându-se din nou către mama.
— Dacă ai putea să-ţi foloseşti influenţa pentru a-i convinge pe cei din delegaţia din Kalambaka să stea deoparte, unii dintre oamenii mei le-ar putea lua locul.
Călugărul se încruntă.
— În ce scop? Întrebă el. Ce speri să obţii riscând astfel?
— Câţiva dintre servitorii lui Ordeen sunt deja treji când apare prima dată Ordul – doar cei care primesc delegaţia. Le vom distrage atenţia, şi atunci va fi lansat un atac mare. Sperăm să ajungem la Ordeen şi să o distrugem înainte să fie trează de-a binelea.
— Veţi lua parte la ritualul sângelui de sacrificiu? O să mergeţi chiar atât de departe?
— Există mai multe căi pentru a distruge apărarea unei cetăţi. Mă voi servi de aceeaşi metodă folosită şi de cei din străvechime – *un cal de lemn,* adăugă mama într-un fel misterios.
Habar n-aveam ce voia să zică, dar ochii călugărului se luminară brusc, semn că el înţelesese; apoi îşi aţinti din nou privirea asupra mea.
— Băiatul ştie ce se aşteaptă de la el? Întrebă acesta.
Mama clătină din cap.
— O să-i spun la timpul potrivit. Dar este un fiu loial şi supus şi va face tot ce va fi nevoie.
La auzul acestor cuvinte inima mi se strânse. Mi-am amintit

de cuvintele Diavolului. Oare îmi spusese adevărul? Egumenul rostise „ritualul sângelui de sacrificiu”. Oare urmam să fiu eu sacrificat pentru ca să se obţină victoria?

Acum Vraciul vorbi pentru prima dată.

— Mi se pare mie că există multe lucruri care nu ne-au fost spuse – fără îndoială, vom afla curând tot ce-i mai rău, zise el, aruncându-i mamei o privire ucigătoare. Dar ce-mi poţi spune *dumneata,* părinte? Au fost semne care să indice cu precizie când va trece Ordul prin portal?

Egumenul clătină din cap.

— Nu, dar se va petrece curând – mai degrabă peste nişte zile decât săptămâni, aşa credem noi.

— Avem foarte puţin timp pentru a ne pregăti, spuse mama, ridicându-se în picioare. Acum trebuie să ne luăm rămas-bun. Aşa că o să te mai rog o dată, părinte, să le ceri celor din delegaţie să stea deoparte pentru ca noi să putem intra în locul lor.

Egumenul încuviinţă din cap.

— Voi face aşa cum mi-ai cerut – fără îndoială, se vor bucura să fie scutiţi de o sarcină care pentru mulţi reprezintă o sentinţă la moarte. Dar înainte să plecaţi, aş vrea să ne ascultaţi cum ne rugăm, spuse el. Mai ales băiatul. Simt că nu îşi dă seama de puterea noastră.

Aşa că l-am urmat pe Egumen din celula lui goală către superbul dom al *katholicon*-ului. Eram puţin iritat de comentariul lui. De unde ştia el ce gândeam eu? Eu nu am crezut niciodată că prin rugăciuni se poate obţine ceva, dar întotdeauna spusesem „Amin” atunci când tata spunea rugăciunea înainte de cina pe care o luam cu toţii. Îi respectam pe cei care aveau credinţă şi se rugau, aşa cum mă învăţase tatăl meu. Existau multe căi pentru a ajunge la Lumină.

Biserica era splendidă, cu mozaicurile ei bogate de marmură. Aproape o sută de călugări stăteau cu faţa la altar, cu mâinile împreunate pentru rugăciune, deşi nu începuseră încă să se roage. Deodată începură să cânte. Rugăciunea lor era un imn. Şi ce imn!

Auzisem băieţii din cor cântând în catedrala din Priestown, dar în comparaţie cu ce ascultam acum fusese doar o lălăială de tavernă. Vocile călugărilor se ridicau în dom într-o armonie

deplină, înălţându-se în cupolă precum nişte îngeri. Se simţea incredibila forţă a acelor voci îmbinate atât de melodios. Un sunet puternic cu un scop unic.

Oare acele rugăciuni aveau *cu adevărat* puterea să o ţină departe pe Ordeen? Se părea că da. Dar forţa Întunericului crescuse, şi de data aceasta zeiţa însetată de sânge nu se va mulţumi doar cu şesul pe care-şi va deschide portalul. Dacă nu o distrugeam noi primii, avea să atace şi Comitatul. Dar şansele noastre de succes erau foarte mici.

Ne-am luat rămas-bun de la Egumen şi am părăsit *katholicon*-ul, iar în urma noastră imnurile călugărilor se auzeau tot mai încet. Atunci am văzut pentru o clipă şi chipul Vraciului. Era crispat de furie, aşa cum fusese atunci când mă lăsase la fermă şi plecase înapoi către Chipenden. Mi-am dat seama că se pregătea să spună tot ce gândeşte şi că mânia lui se va revărsa nemiloasă asupra mamei.

CAPITOLUL 14

SEMNE RELE

Ritualul sângelui... ce înseamnă asta? Vru să ştie Vraciul, privind-o încruntat pe mama. Eram în cortul ei, aşezaţi pe jos în cerc, cu Vraciul la dreapta mea. Cu noi erau şi Bill Arkwright şi Grimalkin. Vraciul îi spusese mamei exact ce gândea atunci când ne-am întors în tabără. Politicos dar foarte hotărât, ceruse să i se spună exact cu ce urma să ne confruntăm, mai ales delegaţia; chiar o acuzase pe mama că păstrase doar pentru ea informaţii importante pe care trebuia să le ştim cu toţii.

Întâlnirea de acum era rezultatul acelui schimb aprig de cuvinte. Mama era încruntată şi nu zâmbea. Simţeam că erau lucruri pe care nu voia să le spună – cu siguranţă nu în această adunare. Cred că ar fi preferat să stea de vorbă cu mine între patru ochi.

— Nu ştiu totul – nici pe departe, recunoscu ea. Ceea ce ştiu am aflat din discuţiile supravieţuitorilor din delegaţii anterioare. Unele dintre povestiri erau contradictorii, poate pentru că experienţa le zdruncinase minţile. Se pare că servitorii lui Ordeen cer sânge. Şi or să vrea sângele *tău,* Tom.

— Sângele *meu*? De ce să vrea sângele meu?

— Pentru că tu vei fi cel mai tânăr, fiule. Vezi tu, de fiecare dată când vine o delegaţie, iau sângele celui mai tânăr membru al ei. Şi noi chiar vrem să le dăm sângele tău – asta e foarte important.

— Vrei ca fiul tău să-şi dea viaţa? Întrebă furios Vraciul.

Mama clătină din cap şi zâmbi.

— De data asta nu-l vor omorî pe donator – deşi până acum asta s-a întâmplat. De data asta vor lua doar un pocal de sânge. Privirea ei trecu de la Vraci la mine. Ştii povestea căderii Troiei? Mă întrebă.

Am clătinat din cap. Deşi ea mă învăţase greceşte, mama îmi povestise prea puţine lucruri despre ţara ei natală; viaţa mea la fermă fusese plină de poveşti despre Comitat, despre duhurile, vrăjitoarele şi războaiele sale.

— În timpurile străvechi, noi, grecii, am purtat un război lung şi cumplit împotriva Troiei, continuă mama. Am asediat cetatea timp de mulţi ani, iar oştirile noastre au stat sub zidurile ei de necucerit. În cele din urmă oamenii noştri au plăsmuit un cal mare de lemn, pe care l-au lăsat pe câmpia din faţa porţilor Troiei, apoi s-au îndepărtat cu corăbiile lor, prefăcându-se că au renunţat la luptă. Troienii au crezut că acel mare cal de lemn era o ofrandă adusă zeilor, şi l-au băgat în cetate şi au început să-şi sărbătorească victoria. Dar era un vicleşug. Lemnul era scobit pe dinăuntru, şi în acea noapte, după ce troienii s-au retras la casele lor, obosiţi şi ameţiţi de vinul băut, grecii care se ascunseseră în cal s-au strecurat afară şi au deschis porţile cetăţii, pentru ca armata lor, care se întorsese, să pătrundă în oraş. Apoi a început măcelul: Troia a ars şi războiul a fost în cele din urmă câştigat de greci. Fiule, *tu* vei fi calul meu troian. Îi vom păcăli pe servitorii lui Ordeen şi vom pătrunde în Ord.

— Cum? Am întrebat.

— Ordeen are nevoie de un sacrificiu de sânge omenesc care să o trezească din somnul ei în întunericul din spatele portalului. Sângele tău o va înviora, îi va da viaţă. Dar sângele tău este şi al meu: prin venele ei va curge sângele duşmanei ei de moarte, care o va slăbi. Îi va micşora cumplita putere. Dar nu numai atât: împărţind acelaşi sânge, vei deveni ca o rubedenie cu ea. Vei avea acces la locuri care în mod normal nu ţi s-ar deschide. Şi la fel va fi şi pentru mine. Apărarea lui

Ordeen – capcane, vicleşuguri şi alte lucruri întunecate – vor fi slăbite. Simţurile celor care o păzesc sunt puse de acord cu sângele. E posibil ca nu toţi să te vadă – şi să mă vadă şi pe mine – ca pe o ameninţare. Asta sper să obţin.

— Spui că doar un pocal din sângele lui Tom? Spuse Vraciul. Până acum era luată câte o viaţă. De ce ar fi diferit de data asta – spune-mi!

— Există o invitaţie pentru un membru al delegaţiei să participe la o luptă, spuse mama. Regulile nu sunt prea clare, dar victoria pentru campionul delegaţiei înseamnă că viaţa donatorului nu mai este luată.

— A câştigat vreodată campionul unei delegaţii? Insistă Vraciul.

— De obicei nu e nimeni suficient de curajos şi de puternic pentru a se oferi să lupte. De data asta campionul nostru va fi Grimalkin.

— Şi ce se va întâmpla dacă pierde? Întrebă Arkwright, vorbind pentru prima oară.

— Voi câştiga, spuse Grimalkin calmă, aşa că întrebarea nu are nevoie de un răspuns.

— Nu e suficient, insistă el. Nu ştii cu ce te poţi întâlni în interiorul acelei cetăţi. Poate un demon; o entitate întunecată ce nu poate fi înfrântă de un muritor.

Grimalkin zâmbi fioros, şi buzele ei se desfăcură pentru a da la iveală dinţii ascuţiţi. Apoi spuse:

— Dacă oasele-i sunt acoperite de carne, voi sfâşia carnea; dacă răsuflă, îi voi stinge răsuflarea. Altfel – şi ridică din umeri – vom muri cu toţii…

Mama oftă şi în cele din urmă răspunse la întrebarea lui Arkwright:

— Dacă Grimalkin pierde, vieţile tuturor celor din delegaţie sunt luate şi atacul nostru a eşuat. Fiecare dintre noi va fi omorât, împreună cu locuitorii din Kalambaka şi cu călugării. Apoi, peste şapte ani, Ordeen va fi liberă să-şi folosească portalul pentru a se materializa oriunde pofteşte…

Un timp, nimeni nu spuse nimic. Ne era greu să ne gândim la lucrurile cumplite care ne aşteptau şi la dezastrul care va urma în cazul înfrângerii noastre. Cel care rupse tăcerea a fost Bill Arkwright, fostul soldat.

— Să presupunem că Grimalkin reuşeşte, începu el. În

privinţa călătoriei până acolo, am discutat despre desfăşurarea mercenarilor cu conducătorii lor. N-ar trebui să avem probleme cu ţinerea menadelor la distanţă. Dar ce facem cu atacul propriu-zis? Cum o să reuşim noi ceilalţi să pătrundem în Ord?

— Există un singur punct de intrare care ar da atacului vostru şanse reale de succes, explică mama. La cincizeci de paşi la stânga de la poarta principală, sus pe perete, există un gargui uriaş. E un craniu, cu coame ca de cerb ieşindu-i din frunte. Sub el se află un tunel care duce în curtea interioară a Ordului. Tunelul acesta este drumul pe care pătrunde în Ord delegaţia – e cea mai uşoară cale de a intra în cetate. Vrăjitoarele din Pendle vor ataca primele. Curând după aceea, mercenarii noştri ar trebui să poată intra călare şi să asedieze apărarea internă.

— Ce se întâmplă dacă este prea bine apărată? Întrebă Arkwright.

— Ăsta e un risc pe care trebuie să ni-l asumăm. Dar totul va fi bine dacă atacăm suficient de devreme. După cum ştim, servitorii lui Ordeen care întâmpină delegaţia se trezesc imediat ce Ordul s-a răcit. Dar atenţia lor va fi abătută de delegaţie şi să sperăm că vor fi omorâţi de vrăjitoarele din Pendle curând după ce a fost băut sângele lui Tom. Oricum, asta e ceea ce sper. Cât despre restul servitorilor ei, vor trece multe ore până când vor fi pe deplin treji. Trebuie să ajungem la Ordeen şi să o omorâm înainte să-şi recapete puterea.

— Cum vor şti cei de afară că delegația şi-a încheiat misiunea? Întrebă Arkwright.

— Grimalkin va folosi o oglindă, îi spuse mama.

Am văzut cum Vraciul se întunecă la faţă, dar nu spuse nimic.

— Odată intraţi în Ord, cum o să ştim unde să o găsim pe Ordeen? Am întrebat eu.

Înainte chiar să clatine din cap, am citit pe chipul mamei că nu ştia.

— Presupunem că va fi undeva departe de intrarea principală, într-un loc uşor de apărat. Probabil că va dormi în vârful unuia dintre cele trei turnuri, dar mai există şi o clădire cu dom dincolo de ele. Odată intraţi în citadela interioară, vom putea să o căutăm pe Ordeen, deşi, în acelaşi timp, va trebui să ne luptăm şi cu alţi locuitori ai Întunericului.

După aceste cuvinte sinistre, nimeni nu a spus nimic mult timp. Mie mi se părea că şansele noastre de succes erau foarte slabe şi sunt convins că toată lumea credea la fel, poate chiar şi mama. Apoi am început să mă gândesc la delegaţie. Va face şi mama parte din ea?

— Delegaţia… am început eu. Cine va merge împreună cu mine, mamă?

— Grimalkin, Seilenos şi încă zece bărbaţi din escorta mea. Primejdia va fi mare, şi nu toţi vă veţi întoarce. Aş fi vrut să merg şi eu cu voi şi să împart pericolele, dar Ordeen şi servitorii ei mă cunosc drept duşmanca lor. Mă tem că m-ar recunoaşte imediat şi planul nostru nu ar mai avea sorţi de izbândă. Oricum, i-am spus lui Grimalkin tot ceea ce ştiu despre posibilele primejdii care v-ar putea aştepta. De pildă, veţi da peste o masă încărcată cu mâncare şi vin – dar nu trebuie să mâncaţi sau să beţi nimic. Asta foarte important.

— De ce, e otrăvită mâncarea? Am întrebat eu.

— Nu-i otrăvită, ci vrăjită. Este încărcată cu magie întunecată. Aşadar aveţi grijă, ne avertiză mama în şoaptă, cu vocea abia auzită. Nu vă atingeţi nici de mâncare şi nici de băutură. Cei care îmbucă din mâncarea lui Ordeen nu se mai pot întoarce acasă…

— Dacă pe Tom îl aşteaptă primejdia, atunci vreau să merg şi eu cu el! Strigă Alice, vorbind acum pentru prima oară.

Mama clătină din cap.

— Locul tău e lângă mine, Alice.

— Nu, nu e bine aşa! Spuse Alice, sărind în picioare. Trebuie să fiu alături de Tom!

— Stai departe de el, fată! Spuse Vraciul.

— Să stau departe? Păi dacă nu eram eu ar fi fost mort – şi voi ştiţi foarte bine asta!

Mama clătină din cap.

— Stai jos! Ordonă ea.

— N-am de gând să stau jos până nu îmi dai ce vreau! Replică Alice, aproape scuipând cuvintele. Mi-o *datorezi*! Şi mai sunt lucruri pe care nici *tu* nu le ştii!

Mama se ridică în picioare, furioasă, mai-mai să se repeadă la Alice. În acel moment pânza cortului începu să fluture. Fusese o seară liniştită, dar acum se stârnise vântul. Câteva minute mai târziu, bătea cu furie, ameninţând să rupă pânza de pe

parii care-o susţineau.

Mama ieşi afară, urmată de toată lumea, şi se uită la cer.

— Începe, spuse ea, arătând către linia orizontului. Acesta e primul semn. Ordeen se pregăteşte să treacă prin portal.

Dinspre sud vântul se înteţise, iar în zare se ivise o pată galbenă de neconfundat. Se părea că avea să se pornească o furtună grozavă. Mama era sigură că acesta era primul dintre semne. Aşa că am început să ne pregătim: în zori aveam să ne începem călătoria.

A fost o noapte agitată, tulburată de animalele care fugiseră dinspre miazăzi. La un moment dat tabăra noastră a fost invadată de o grămadă de şobolani care ţipau ascuţit şi săreau unii peste alţii în goana lor. Păsările cârâiau speriate pe când dădeau din aripi tulburate, îndreptându-se prin întuneric către miazănoapte.

La vreun ceas înainte de ivirea zorilor, văzând că nu pot să dorm, am ieşit afară să-mi dezmorţesc picioarele. Seilenos era acolo, privind către cer. M-a văzut şi a venit la mine, clătinând din cap.

— Ei, tinere vraci, azi învingem sau murim. Primejdios tărâm, acesta. Şi pământ al multor mistere. Ne aşteaptă multe pericole. Stai lângă mine şi o să fie bine. Seilenos ştie ce să facă. Întreabă-mă orice. Îţi explic. Ştiu totul despre lamii şi elementarii. O să te învăţ…

Mi-am adus aminte de zgomotele misterioase din tunel înainte ca tavanul peşterii să se prăbuşească. Eram curios să ştiu ce le provocase.

— După atacul din tabără, Alice şi cu mine ne-am ascuns într-o peşteră şi a trebuit să ne luptăm cu nişte menade, dar acolo am auzit nişte zgomote ciudate în jurul nostru, ca nişte lovituri în stâncă. Pe urmă s-au prăvălit nişte pietre care au fost cât pe-aci să ne omoare.

— Lovituri? Ce fel de lovituri? Repezi sau încete?

— La început au fost încete, dar pe urmă s-au iuţit. Era un fel de ritm în loviturile alea, şi pe urmă au tot urcat într-un crescendo şi atunci au început să cadă pietrele.

— Aţi avut noroc să scăpaţi vii, tinere vraci. Alea erau nişte elementarii periculoase. Trăiesc în peşteri şi se numesc *ciocănitoare.* Încearcă să alunge oamenii. Întâi îi sperie, cu lovituri înspăimântătoare. Pe urmă desprind bucăţi mari de

stâncă şi încearcă să-i strivească. Când auzi ciocănitoarele, ia-o repede la fugă!

Asta era probabil un sfat foarte bun, dar ne confruntasem cu menade primejdioase şi trebuisem să rămânem pe loc şi să luptăm. Seilenos mă bătu uşor pe umăr şi se îndreptă către unul dintre focurile la care se pregătea micul dejun. Eu am rămas pe loc, aşteptând să răsară soarele.

Dar nu l-am văzut – căci în zori cerul era acoperit cu o ceaţă gălbuie. Vraciul mi-a spus că trebuia să nu mâncăm pentru a ne pregăti să înfruntăm Întunericul, aşa că nu am luat micul dejun. Până şi Bill Arkwright, care nu stătea niciodată prea mult fără să îmbuce ceva, se mulţumi doar cu o felie subţire de pâine, dar Seilenos mâncă pe săturate, râzând şi clătinând din cap când văzu că noi ne lăsasem străchinile cu carne de miel şi de mistreţ neatinse.

— Mâncaţi bine! Aveţi nevoie de putere. Cine ştie când mai mâncăm din nou?

— După cum ţi-am mai spus, noi facem altfel lucrurile în Comitat, mârâi Vraciul. Urmează să mă confrunt cu ceea ce ar putea foarte bine să fie cel mai mare pericol al Întunericului cu care m-am întâlnit în toţi anii în care mi-am practicat meseria. Vreau să fiu bine pregătit, nu aşa de plin de mâncare încât nici să nu pot gândi!

Seilenos doar râse iar şi continuă să-şi îndese în gură bucăţi mari de carne, pe care vinul roşu le făcea să alunece mai bine.

Pe când ne pregăteam s-o pornim către miazăzi, Alice a venit lângă mine, cu faţa luminată de un zâmbet.

— Mama ta s-a răzgândit, Tom, mi-a spus ea. Până la urmă, o să fac şi eu parte din delegaţie.

— Eşti sigură că vrei să faci asta, Alice? Nu ai fi mai în siguranţă lângă mama? Nu vreau să ţi se întâmple nimic.

— Iar eu nu vreau să ţi se întâmple *ţie* nimic. De aceea o să fiu lângă tine. Eşti mai în siguranţă acolo unde sunt şi eu, Tom. Crede-mă. Şi pe urmă, doar vrem să fim împreună de ziua ta de naştere, nu?

Am zâmbit şi am încuviinţat din cap. Uitasem cu totul de ziua mea de naştere. Astăzi era 3 august. Tocmai împlinisem cincisprezece ani. Dar Alice nu terminase încă ce avea de spus. Simţeam că voia să mai zică ceva. Ceva ce nu avea să-mi placă. A continuat să mă privească pieziş, muşcându-şi

buza de jos.

— O să intri în Ord cu Grimalkin, care e o vrăjitoare asasină, o servitoare a Întunericului. Şi tu ai folosit dorinţa întunecată pe care ţi-a dat-o ea, ca să mă salvezi. Şi atunci, care e diferenţa între a face asta şi a folosi urciorul de sânge pentru a-l ţine pe Cel Rău departe? Întrebă Alice. Ia urciorul. Ca un dar de ziua ta de la mine.

— Termină, Alice! Am strigat, supărat. E şi aşa destul de greu, fără să mai spui tu asta. Te rog, nu înrăutăţi lucrurile.

Alice tăcu. Simţeam că mă scufund tot mai mult. Chiar şi mama mă silea să fac un compromis cu Întunericul. Ştiam că nu prea avea de ales şi că trebuia să o fac – cu toate acestea, toate temerile Vraciului păreau întemeiate.

CAPITOLUL 15

NE APROPIEM DE ORD

Ne-am îndreptat către miazăzi, luptând cu valurile de oameni care fugeau de Ord. Refugiaţii erau pretutindeni. Unii mergeau pe jos, strângând în braţe câteva lucruri sau cărând copii; alţii îşi încărcaseră tot ce putuseră salva în cărucioare pe care le trăgeau sau împingeau cu mâna. Mulţi se uitau într-una peste umăr şi strigau la noi să ne oprească, spunându-ne să fugim împreună cu ei; erau disperaţi şi se temeau pentru ei şi familiile lor.

Am mers toată dimineaţa prin acea întindere aridă, sub cerul de un galben respingător. Văzusem la orizont tornade întunecate care se mişcau spre miazănoapte şi distrugeau totul în drumul lor, dar din fericire nu trecuseră prin apropierea noastră. Iar acum vântul se potolise, iar aerul devenea tot mai fierbinte şi mai apăsător. Eu îmi duceam toiagul şi sacul, pe care îl luasem din furgonul mamei, unde-i lăsasem până atunci. Escorta mamei călărea chiar în spatele ei, iar în urma lor veneau vrăjitoarele din Pendle, conduse de Grimalkin. Bill Arkwright şi Vraciul mergeau în dreapta lui Alice şi a mea, urmaţi de cei trei câini. Şi departe în spate, la cel puţin două sute de metri, veneau mercenarii călare.

Alice şi cu mine eram deja obosiţi şi ne temeam de ceea ce ne aştepta, aşa că nu vorbeam aproape deloc. La un moment dat, Bill Arkwright a venit lângă mine.

— Ei bine, tinere Ward, cum se compară asta cu Comitatul nostru? Te-ai răzgândit cumva? Ţi-ar plăcea să trăieşti aici? Întrebă el.

— Tare aş vrea să fiu din nou acasă, i-am spus. Mi-e dor de dealurile înverzite şi de păduri – chiar şi de ploaie!

— Da, ştiu ce vrei să spui. Ăsta e un ţinut tare scorojit, dar din ce spunea mama ta am înţeles că o să avem ceva ploaie în curând.

Mi-am dat seama că vorbea de potopul care avea să se pornească la scurt timp după apariţia Ordului.

— Aş vrea să te rog ceva, tinere Ward. Dacă mi se întâmplă ceva, vrei să ai tu grijă de câini? Fără îndoială, domnul Gregory n-o să-i vrea la Chipenden – un duh nu se poate înţelege prea bine cu trei câini! Dar sunt convins că o să le poţi găsi un cămin bun undeva.

— Sigur că da.

— Ei, să sperăm că n-o să se ajungă la asta; să sperăm că o să ne întoarcem cu toţii curând în Comitat, teferi şi nevătămaţi. Mă tem că ne aşteptă o mare primejdie, mai mare decât am întâlnit până acum. Aşa că, dacă nu ne mai întâlnim niciodată, vreau să-ţi strâng mâna, în semn de prietenie…

Îmi întinse mâna şi eu i-am strâns-o. Dând din cap şi zâmbind către Alice, Arkwright plecă. M-am întristat: era ca şi cum ne luasem rămas-bun pentru totdeauna.

Dar mai aveam de luat un rămas-bun, de data asta de la Vraci. Puţin mai târziu, veni şi el lângă mine. Pe când se apropia, am văzut-o pe Alice rămânând în urmă alături de Grimalkin, care era acum în spatele nostru.

— Eşti agitat, băiete? Mă întrebă magistrul meu.

— Agitat şi speriat, i-am răspuns. Încerc să respir rar şi adânc, dar asta nu pare să ajute prea mult.

— Ei, o să ajute, băiete, o să ajute. Aşa că dă-i înainte şi încearcă să-ţi aduci aminte toate lucrurile pe care ţi le-am spus. Iar când vom intra în acea citadelă, încearcă să stai pe lângă mine. Cine ştie ce pericole vom găsi acolo.

Mă bătu cu blândeţe pe umăr, apoi se îndepărtă din nou, şi m-am întrebat dacă plecase pentru că nu îi plăcea să fie prea aproape de Alice. Curând după aceea ne-am oprit să ne odihnim puţin şi eu am scris în carnetul meu tot ce îmi spusese Seilenos despre ciocănitoare. Asta m-a ajutat să mă

mai liniştesc. Indiferent ce pericole mă aşteptau, eu trebuia să îmi continui învăţătura.
Când am pornit din nou la drum, am primit o altă vizită – una de care şi eu şi Alice ne-am fi lipsit bucuroşi. Mab şi cele două surori ale ei cu nasuri coroiate se apropiară de noi.
— Ce-ai mai făcut acum, Tom? A întrebat Mab, privindu-mă pieziş. Fata aia care umblă pe lângă tine e vie şi nevătămată. Şi ar fi trebuit să fie moartă de-a binelea, acea Alice Deane. Am văzut cum s-a petrecut. Am văzut vrăjitoarea aia lamia sugându-i sângele şi rupându-i carnea cu dinţii. Doar ceva întunecat ar fi putut-o salva. Ăsta e singurul lucru pe care nu l-aş fi putut vedea în oglindă. Ce-ai făcut, Tom? Trebuie să te fi băgat în ceva întunecat, aşa cred eu. Asta e singurul lucru care ar fi salvat-o! Şi ce crede domnul Gregory despre asta, eh?
Alice veni în fugă şi o împinse pe Mab înapoi, aproape făcând-o să-şi piardă echilibrul şi să cadă.
— Lucrurile stau şi aşa destul de rău, fără să mai trebuiască să te ascultăm pe tine vorbind prostii. Pleacă de aici! Lasă-l în pace pe Tom!
Mab se întoarse către Alice şi-şi întinse mâinile înainte, ca şi cum ar fi vrut să o zgârie pe faţă. Dar eu m-am băgat repede între ele, iar Mab a ridicat din umeri şi s-a tras deoparte.
— Mergem mai departe, îmi spuse ea, şi gura i se strâmbă într-un soi de zâmbet. Şi te las să te gândeşti singur la toate câte s-au făcut şi s-au spus. Eşti mai aproape de Întuneric acum, Tom. Mai aproape decât ai fost vreodată…
Spunând acestea, Mab şi surorile ei s-au îndepărtat, lăsându-mă cu gândurile mele. Am mers mai departe alături de Alice, dar niciunul nu a mai rostit nimic. Ce mai era de zis? Ştiam amândoi că fusesem întinat de Întuneric. Mă bucuram doar că Vraciul nu auzise ceea ce spusese Mab.

Pe la prânz, vremea începu să se schimbe. Vântul se înteţi din nou, şi se transformă într-o vijelie care mugea asurzitor. Am mers mai departe prin căldură, dar acum înaintam foarte greu.
Curând Alice arătă înaintea noastră:
— Uită-te acolo, Tom. N-am mai văzut aşa ceva până acum!
La început nu am distins nimic; apoi la orizont se ivi o formă

ameninţătoare.
— Ce e? Am întrebat. Un pisc? Sau o coamă întunecată de dealuri?
Alice clătină din cap.
— E un nor, Tom. Şi cu siguranţă unul întunecat şi ciudat. Nu e firesc norul ăla! Nu-mi place deloc cum arată!
În împrejurări normale, un asemenea nor înspăimântător ar fi anunţat o furtună violentă, urmată de o ploaie torenţială. Dar pe când ne apropiam de el, am văzut că marginea lui era curbată, ca o tipsie neagră uriaşă, sau un scut. Vântul se opri din nou, şi temperatura scăzu brusc foarte mult; dacă până acum fuseserăm pârjoliţi de căldură, acum începeam să tremurăm de frig şi teamă. Brusc, ne-am cufundat într-o lume crepusculară, şi chipurile noastre au intrat în umbră.
M-am uitat în jur: Alice, Arkwright şi toţi ceilalţi, chiar şi vrăjitoarele din Pendle, mergeau foarte încet, cu capetele aplecate, ca şi cum erau apăsate de greutatea întunericului de deasupra noastră. Doar Vraciul ţinea capul sus.
Deşi acum nu mai era nicio adiere de vânt, vedeam că norul ciudat şi ameninţător se frământa, se învârtejea şi fremăta în înalturi, ca şi cum un gigant ar fi amestecat în el cu un băţ uriaş. Curând am auzit un sunet ascuţit şi puternic, şi am văzut deodată la orizont o coloană de lumină portocalie.
— Despre asta ne-a spus mama, Alice, am exclamat, arătând într-acolo. E stâlpul de foc. Ordul trebuie să fie undeva înăuntrul lui.
Eram la cel puţin cinci kilometri de coloana de foc, dar îi simţeam dogoarea pe frunte, în ciuda aerului care se răcise. Ne îndreptam către o imensă volbură stacojie, o arteră gigantică ce pulsa, unind cerul cu pământul. Arăta spectaculos şi tulburător, şi părea să se îngroaşe şi să se contracte ritmic; mă temeam că ar putea exploda, aspirându-ne. Din partea ei de jos porneau fulgere care se bifurcau în sus, albe şi albastre, precum ramurile copacilor ce se înălţau pierzându-se în norul negru de deasupra.
Deşi rămânea pe loc, coloana se rotea rapid în sens opus direcţiei acelor ceasornicului. Praful care se învârtea forma o ciupercă la baza ei, iar vârful era învăluit în negura de deasupra. Sunetul strident se înteţise şi acum se auzea ca un ţipăt ascuţit şi aspru, şi se simţea un miros înţepător, pe care

la început nu mi-l puteam lămuri; nările mă usturau şi parcă simţeam mirosul acela şi pe limbă.

— Miroase a carne arsă! Strigă Alice, adulmecând aerul. Şi parcă se aud sufletele care ţipă în Iad! Şi care ard! Ard cu toatele!

Dar, dacă era aşa, atunci era creaţie mai degrabă decât cremaţiune; carne renăscută din foc. Dacă era aşa cum îmi spusese mama, arunci Ordeen şi servitorii ei intrau în lumea noastră în mijlocul acelor flăcări. Era un portal de foc. Căldura pe care o simţeam arzându-mi faţa se mai domoli puţin; furia se potoli pe când culorile străbăteau tot spectrul, stacojiul trecând încet în bronz.

— E o clădire mare acolo! Strigă Alice, arătând în faţa noastră. Uite! Înăuntru! Se poate vedea în mijlocul flăcărilor! Este Ordul…

Alice avea dreptate. Vedeam acum vârtejul încetinindu-şi mişcarea şi micşorându-se, dar procesul era mai degrabă unul de limpezire decât de dispariţie; acum era aproape transparent şi ne îngăduia să distingem conturul Ordului aflat în interiorul lui, acel lăcaş întunecat al lui Ordeen.

Avea trei turnuri răsucite, toate de aceeaşi înălţime, ridicându-se atât de sus încât aproape intrau în nor. În spatele lor, ca şi cum ar fi fost apărat de ele, se afla domul despre care ne spusese mama. Şi atât turnurile cât şi domul se înălţau dintr-un edificiu masiv care semăna cu o mare catedrală, dar mult mai mare şi mai maiestuoasă decât cea din Priestown, cea mai mare biserică din Comitat. Şi în vreme ce pentru construirea unei catedrale e nevoie uneori de multe decenii, aceasta părea să se fi înălţat în doar câteva minute.

Coloana de foc dispăruse acum. Noi am mers mai departe, apropiindu-ne din ce în ce mai mult de masa întunecată a Ordului, care se ridica în faţa noastră ca o fiară uriaşă şi înspăimântătoare. Deşi afară se întuneca din nou tot mai mult, din Ord radia o lumină nouă şi ciudată. Ordul era acum luminat de o strălucire blândă de bronz care devenea tot mai intensă. Acum, pentru prima oară, reuşeam să văd detaliile clădirilor. Fiecare turn răsucit avea ferestre înalte şi înguste, arcuite în partea de sus asemenea celor de la o biserică. Erau deschise şi prin ele focurile interioare străluceau şi mai puternic.

— În spatele ferestrelor se văd nişte lucruri oribile care se mişcă, şopti Alice, şi pe chipul ei am citit uluirea şi groaza. Lucruri din Iad.

— E doar imaginaţia ta, Alice, i-am spus. E prea departe ca să vezi ca lumea.

Dar în ciuda cuvintelor mele, şi eu puteam să văd mişcare la unele dintre ferestrele acelea; nişte forme neclare care treceau pentru câteva clipe ca nişte fantome prin dreptul luminii. Nu voiam să mă gândesc ce-ar putea fi. Apoi privirea mi s-a oprit pe poarta principală – cea mai lată dintre intrările în acea clădire. Era înaltă şi arcuită, şi deşi strălucea puternic, în adâncul ei întunericul era atât de deplin încât brusc m-a cuprins teama de ceea ce putea ascunde.

Ne apropiam acum de ea; citadela era imensă, înălţându-se înaintea noastră şi acoperind cerul întunecat.

Cineva strigă un ordin în spatele nostru şi, când ne-am întors, am văzut războinicii oprindu-se înainte de a-şi schimba formaţia în două semiluni, cu cornurile către Ord. Arătau impresionant, cu armurile şi armele lor strălucitoare. Prima dintre cele două sarcini ale lor fusese dusă la capăt cu bine: ţinuseră departe menadele; din când în când, din masa lor se desprindea câte o patrulă care le alunga şi le urmărea. Acum mercenarii aceştia se confruntau cu o sarcină şi mai grea: curând aveau să pătrundă călare chiar în inima citadelei şi să lupte împotriva Întunericului de acolo.

Am mers mai departe. Se stabilise ca mercenarii să nu se apropie de Ord până în momentul atacului. M-am uitat la citadelă, cercetând cu privirea zidul exterior, şi în cele din urmă ochii mei au găsit cea de-a doua intrare pe care o descrisese mama: deasupra ei era un gargui în formă de ţeastă cu două coame uriaşe de cerb. Pe aici trebuia să între delegaţia. Dacă eşuam, servitorii lui Ordeen aveau să iasă prin poarta principală pentru a distruge regiunea.

Brusc, am simţit primele picături pe faţă; picături care au devenit repede un torent de ploaie caldă ce se revărsa prin aerul complet nemişcat. Pe când cădea, răpăind furios pe pământul uscat, din Ord începură să se ridice aburi şi mie mi-a trecut prin cap că un fierar invizibil, după ce şi-a încheiat lucrul, domolea acum focul.

În câteva clipe o ceaţă albă deasă porni rostogolindu-se

înspre noi şi nu mai puteam vedea nici la doi metri. O linişte stranie se aşternu. Nu trecu mult timp şi Grimalkin ieşi din ceaţă, împreună cu Seilenos şi cu ceilalţi membri ai escortei mamei care urmau să alcătuiască delegaţia de treisprezece.

Mama s-a întors către mine, mângâindu-mă pe umăr pentru a mă linişti.

— A sosit vremea. Trebuie să fii curajos, fiule. Nu va fi uşor. Dar ai forța să treci prin asta cu bine.

— Oare menadele nu au anunţat-o pe Ordeen că ne apropiem? N-or să-i spună că avem cu noi o armată de mercenari?

Mama clătină din cap.

— Nu, menadele nu pot lua legătura direct cu Ordeen. Ele pur şi simplu aşteaptă venirea ei şi apoi profită de oroarea pe care o aduce cu ea, ospătându-se cu cei morţi sau pe moarte.

— Dar chiar nu ne-au văzut? Oare cei care sunt deja treji în Ord n-or să ghicească ce avem de gând să facem?

— Deşi escorta noastră e mai mare ca de obicei, nu e ceva deosebit, căci delegaţia pentru Ord este întotdeauna însoţită de o escortă. Pentru cei care privesc dinăuntru, aceşti războinici nu sunt decât carne care va fi devorată. Nici nu se aşteaptă la atacul pe care l-am plănuit.

Deodată, mama mă îmbrăţişă strâns. Când îmi dădu drumul, am văzut lacrimi în ochii ei. A dat să spună ceva; gura i s-a deschis, dar nicio vorbă n-a ieşit.

Ceva s-a mişcat în umbrele din spatele ei. Magistrul meu. A pus o mână pe umărul meu şi m-a tras într-o parte.

— Ei bine, băiete, asta e. Nu-mi plac metodele mamei tale şi nici tovarăşii pe care şi i-a ales, dar ştiu că ea aparţine Luminii şi ceea ce face, face pentru binele nostru, al tuturor. Orice ai avea de înfruntat acolo înăuntru, adu-ţi aminte tot ceea ce te-am învăţat eu, fii tu însuţi şi nu uita că eşti cel mai bun ucenic pe care l-am avut vreodată.

I-am mulţumit pentru cuvintele lui şi el mi-a strâns mâna.

— Un singur lucru vreau să-ţi mai spun. Nu ştiu de ce mama ta o trimite cu tine pe vrăjitoarea aia mică, spuse el, arătând către Alice. Pare să creadă că fata o să te apere. Sper din toată inima că aşa va fi. Dar tu să nu uiţi nici măcar pentru o clipă cine sunt părinţii ei. Este fiica unei vrăjitoare şi a Diavolului. Nu e una dintre noi şi niciodată nu va putea fi,

indiferent cât de mult încearcă. Va fi bine dacă o să-ţi aminteşti asta, băiete.

Auzindu-i vorbele, am simţit cum mi se strânge inima. Dar nu aveam ce să-i răspund, aşa că doar am încuviinţat din cap, mi-am luat sacul şi toiagul, şi m-am îndreptat către locul unde Grimalkin aştepta împreună cu Alice şi cu ceilalţi. Am pornit cu ea în frunte prin ceaţă, spre intrarea în Ord.

CAPITOLUL 16

UMPLE POTIRUL!

Mergeam cu Grimalkin în dreapta mea şi Alice în stânga. M-am uitat în spate şi i-am văzut pe cei zece războinici aleşi de mama din escorta ei, printre care şi Seilenos, venind în urma noastră, siluete întunecate prin ceaţa deasă.

Curând totul în jurul nostru deveni tăcut, şi nu se mai auzea decât scârţâitul ghetelor şi pantofilor noştri pe pământ. Tot mai ploua; nu mai era ploaia torenţială de mai devreme, dar pământul se transforma repede în noroi.

Şi apoi, mult prea curând, în faţa noastră s-au ivit deodată zidurile Ordului, pietre imense, ude, lucind în ploaie. Era masiv – părea incredibil că trecuse în lumea noastră prin acel portal de foc. Am cotit la stânga, mergând de-a lungul zidului un timp, până când am ajuns la intrarea mai mică. Grimalkin nu a şovăit când ne-a condus pe sub gargui, înăuntru. În faţa noastră se deschidea un tunel, dar ea s-a întors către stânga, printr-o uşă care ne-a purtat într-o sală atât de vastă, încât centrul cupolei sale înalte se pierdea în întuneric. Lumina de acolo era difuză, dar, deşi nu vedeam nicio torţă, egal răspândită în încăpere. Exact înaintea noastră se afla o masă lungă acoperită cu mătase roşie; pe ea se aflau tipsii de argint şi bronz încărcate cu carne şi fructe. Mai erau şi treisprezece jeţuri bogat împodobite, sculptate din cel mai alb ivoriu şi îmbrăcate în mătase neagră bogată; iar pe masă, în faţa fiecărui jeţ, se vedea un pocal auriu, minunat lucrat şi umplut ochi cu vin rubiniu.

Pe când lumina devenea mai puternică, am desluşit colonadele din dreapta şi stânga noastră, şi am văzut acum că podeaua dintre şirurile de coloane era un mozaic frumos care înfăţişa şerpi mari încolăciţi unul în jurul celuilalt. Am urmărit

cu privirea formele acelea sinuoase, până când m-am oprit şocat.
În mijlocul podelei se vedea o groapă întunecată. Nu ştiu de ce, dar acea groapă m-a umplut de spaimă. Am început să tremur de frică. Oare ce conţine, m-am întrebat.
Am luat loc cu toţii la masă, însă, amintindu-ne de instrucţiunile mamei, nu ne-am atins de mâncarea şi băutura de pe masă. Jeţurile fuseseră aşezate doar pe o latură a mesei, aşa că toţi ne aflam cu faţa la groapă.
Am auzit răsunând nişte paşi, la început în depărtare, apoi apropiindu-se tot mai mult. Încet, din groapă s-a ivit un cap, ca şi cum ar fi fost ridicat de o mână uriaşă. Cineva urca nişte trepte. O siluetă întunecată a păşit afară din groapă pe podeaua cu mozaic; era un războinic înveşmântat din cap până-n picioare într-o armură neagră. În mâna stângă purta o sabie lungă; în mâna dreaptă un potir mare de cristal.
S-a apropiat de noi cu paşi măsuraţi şi am avut câteva secunde pentru a-l cerceta cu privirea. Nu exista deschidere pentru nas sau gură în coiful acela negru, dar existau două crăpături orizontale înguste acolo unde ar fi trebuit să fie ochii. Dar nu-i vedeam ochii – doar întuneric. Armura lui era făcută din zale negre, iar cizmele erau neobişnuite şi în acelaşi timp ucigătoare, căci vârful lor se termina cu ţepuşe ascuţite.
Se opri lângă masa noastră, şi când vorbi, spaima îmi strânse inima, căci vocea care răsuna în acea sală era rece şi trufaşă, cu un sunet metalic aspru.
— De ce nu mâncaţi hrana care vi s-a oferit? De ce nu beţi din vinul care vi s-a dat cu dărnicie? Întrebă el plin de reproş, şi ecoul vorbelor lui se lovi de podea şi tavan, apoi dintr-un perete într-altul.
Întrebarea ne făcu să ne ridicăm cu toţii în picioare, dar cea care vorbi în numele nostru a fost Grimalkin.
— Pentru ospitalitatea pe care ne-o arătaţi vă aducem mulţumiri, răspunse ea, pe un ton calm şi demn. Dar deocamdată nu ne este nici foame şi nici sete.
— Este hotărârea voastră, dar cu toate acestea, vi se cere un schimb pentru ceea ce v-am oferit cu mărinimie. Umpleţi potirul pentru ca stăpâna mea să poată trăi!
Spunând acestea, războinicul întunecat întinse potirul către

vrăjitoarea asasină.

— Cu ce trebuie să-l umplem? Întrebă Grimalkin.

Războinicul nu răspunse imediat. Întoarse capul şi păru să ne cerceteze cu privirea pe rând pe fiecare dintre noi. Apoi sufletul mi se umplu de groază, căci, deşi nu-i puteam vedea ochii, ştiam fără nicio urmă de îndoială că privirea lui se oprise asupra mea.

— Stăpâna mea are nevoie de putere, declară el şi îşi îndreptă sabia către mine. **Ea trebuie să bea sânge cald din trupul celui mai tânăr de aici! Oferiţi-i viaţa! Umpleţi potirul cu sângele din inima lui!**

Am început din nou să tremur. În ciuda a tot ce mi se spusese, deşi ştiam că Grimalkin va lupta pentru viaţa mea, îmi era îngrozitor de frică. Tot felul de îndoieli începură să mi se învârtejească prin minte şi simţeam cum spaima îmi încleşta inima. Oare aveam să mor aici? Până la urmă, spusese Cel Rău adevărul? Oare aceasta fusese de la început intenţia mamei – să mă sacrifice? Poate că întoarcerea ei treptată către starea animalică îndepărtase din sufletul ei orice dragoste omenească pe care ar fi putut-o simţi pentru fiul ei.

Grimalkin clătină din cap.

— Vreţi prea mult! Strigă ea cu o voce puternică, autoritară. Cerem dreptul la luptă!

Războinicul înclină capul.

— Este dreptul vostru. Dar nu luaţi cu uşurinţă această provocare. Dacă eu sunt cel care câştigă, vieţile voastre, ale tuturor, vor fi imediat pierdute. Tot mai vreţi să luptaţi?

Grimalkin încuviinţă din cap, acceptând termenii înţelegerii. Şi brusc totul deveni întunecat. Am auzit suspine şi şoapte de jur împrejurul nostru şi apoi, când lumina umplu din nou sala, am văzut că acum războinicul stătea înarmat şi în poziţie de luptă în mijlocul pardoselii mozaicate. Potirul dispăruse. În mâna dreaptă ţinea acum sabia lungă; în mâna stângă, o bilă de metal ghintuită, prinsă de un lanţ.

Grimalkin îşi scoase două pumnale care parcă nu se terminau şi, cu o graţie desăvârşită, sări peste masă, aterizând ca o pisică pe cealaltă latură a ei. Începu să înainteze uşor către silueta în armură, o pândă înceată şi mortală a duşmanului ei.

Şi mi se părea că pe buzele ei dansa un zâmbet vag. Pentru asta trăia ea. Avea să se bucure de fiecare clipă din lupta cu acest cavaler. Îi plăcea să-şi spună la încercare abilitatea împotriva unui oponent de valoare, şi ştiam că acum găsise unul care o va împinge până la limită. Grimalkin nu se temea de moarte. Dar dacă nu reuşea să învingă şi era omorâtă, atunci şi noi toţi ne pierdeam viaţa.

Adversarul ei făcu un pas înainte şi începu să-şi rotească bila ghintuită deasupra capului. Lanţul se rotea mai sus, tot mai sus, cu bila grea de metal la capătul lui despicând aerul cu suficientă forţă şi iuţeală pentru a zbura capul lui Grimalkin de pe trupul ei.

Dar nu degeaba era Grimalkin vrăjitoarea asasină a clanului Malkin. Calculând perfect momentul atacului, păşi în interiorul orbitei sferei rotitoare şi lovi exact în deschizătura de ochi stângă a coifului, iar lama ei zgârie metalul, ratând cu mai puţin de un deget.

Sabia războinicului se dovedi la fel de iute ca pumnalele lui Grimalkin, şi cei doi schimbară lovituri furioase, dar ea era prea aproape pentru ca el să poată manevra bila. Şi bila rămase inutilă pe lanţul ei, în vreme ce Grimalkin îşi folosea cele două tăişuri împotriva sabiei lui.

O vreme ea păru să domine lupta şi îl atacă într-una. Apoi veni rândul războinicului să se dovedească mai puternic. Vrăjitoarea asasină nu avea armură şi acum, când se vedea încolţită, lipsa aceasta se dovedi importantă. De două ori o lovi cu piciorul, şi ţepuşa ascuţită ameninţă să-i spintece stomacul, dar ea se răsuci ca o roată făcând economie de mişcare, şi rămase aproape de el pentru a-l împiedica să-şi folosească lanţul şi bila. Iarăşi şi iarăşi, pumnalele ei loviră trupul duşmanului cu clinchete metalice, dar se opriră în armura care îl îmbrăca. Părea imposibil ca ea să rămână în viaţă, cu atât mai puţin să învingă. Ce şanse avea în faţa unui inamic apărat atât de bine de zale? Picioarele şi braţele lui Grimalkin erau goale – carnea ei era vulnerabilă.

Brusc, mi-a trecut prin minte că Grimalkin renunţase la ceva care acum i-ar fi putut fi de mare ajutor. Dacă şi-ar fi păstrat tăişul şi dorinţa întunecată pe care mi le dăruise mie, le-ar fi putut folosi acum. Făcuse cu adevărat un mare sacrificiu.

Acum Grimalkin se îndepărtă de duşmanul ei, cu mişcări

circulare în direcţia opusă sensului acelor ceasornicului, şi se apropie de masa noastră. Îngrijorarea mea creştea. Tactica ei părea greşită. La distanţa asta războinicul putea mânui din nou în mod eficient bila ucigătoare împotriva ei. Şi într-adevăr, el începu s-o rotească deasupra capului, mai repede, tot mai repede, pregătindu-se pentru lovitura de graţie. Grimalkin făcu un pas către el, ca şi cum s-ar fi aşezat în poziţia cea mai bună pentru a aştepta ca bila ghintuită s-o strivească. Nici nu mai puteam respira, şi mi-am zis că totul se terminase.

Dar când bila coborî, vrăjitoarea asasină nu mai era acolo. Bila lovi masa cu o lovitură teribilă, făcând tipsiile şi pocalele să sară de pe masă şi să se spargă de podea. Şi apoi Grimalkin îşi duse sarcina la bun sfârşit, repezindu-şi lama direct în deschizătura din coif care marca locul ochiului stâng nevăzut al duşmanului ei. Tăişul îşi atinse ţinta în plin şi un ţipăt cumplit de durere umplu marea sală.

Într-o clipă, totul se cufundă în beznă şi aerul îngheţă. Se folosea asupra noastră magia neagră, puternică. Am simţit cum mă cuprinde ameţeala şi am întins mâna către masă pentru a mă sprijini de ea. Ecoul acelui ţipăt se stinse şi tăcerea se lăsă peste noi. Dar apoi, în întuneric, am văzut doi ochi strălucitori mişcându-se către noi din direcţia gropii.

Din nou lumina începu să apară şi eram cu toţii aşezaţi la masă – deşi nu-mi puteam aduce aminte când mă aşezasem. Tipsiile şi pocalele care zăcuseră pe podea erau acum pe masă, la locurile lor. Grimalkin era din nou pe jeţul unde se aflase la început.

Războinicul în armură întunecată era din nou în faţa noastră, ţinând în mâini potirul de cristal şi sabia lui lungă. Era acelaşi războinic? Fusese readus la viaţă prin magie neagră? Era ca şi cum lupta cu Grimalkin nici nu avusese loc.

— Stăpâna mea are nevoie de putere. Ea trebuie să bea sânge cald din trupul băiatului! Spuse el, îndreptându-şi din nou sabia către mine. **Umple potirul!**

L-am văzut pe cumplitul războinic Întinzând potirul de cristal în direcţia mea şi am simţit cum mi se zbate inima în piept de spaimă.

— Am câştigat, copile! Îmi şopti Grimalkin la ureche, cu o voce triumfătoare. Nu îţi mai cere viaţa, ci doar să umplem potirul acela. Exact asta şi vrem.

În tăcere, războinicul aşeză potirul de cristal pe mătasea roşie de pe masă. Grimalkin îl luă şi scoase dintr-o teacă de piele un cuţit cu lama scurtă. Se întoarse către mine şi-mi spuse:

— Suflecă-ţi mâneca, hai, copile! Braţul drept…

Cu degete tremurătoare, am făcut aşa cum mi-a spus.

— Acum ia potirul şi ţine-l sub braţ ca să aduni sângele.

Am ridicat braţul gol şi am aşezat sub el potirul minunat lucrat. Grimalkin făcu o mică tăietură în carne. Abia am simţit-o, dar sângele începu să picure imediat; cu toate acestea, s-a oprit înainte ca potirul să se fi umplut pe jumătate.

— Încă o tăietură şi am isprăvit, spuse Grimalkin.

Am simţit din nou lama în carne şi durerea scurtă dar ascuţită mi-a tăiat răsuflarea. De data asta sângele a ţâşnit bogat şi, spre surprinderea mea, vasul a devenit brusc foarte greu. S-a umplut repede, dar în clipa în care sângele a ajuns până la buza potirului, din braţ nu mi-a mai curs deodată nimic şi am văzut că sângele deja se închegase într-o linie roşie pe carnea palidă a braţului meu.

Vrăjitoarea asasină a aşezat potirul pe masă; războinicul l-a luat şi a plecat cu el spre groapă. L-am privit cum coboară treptele şi dispare, apoi am aşteptat în tăcere până când s-a îndepărtat suficient de mult de sală. Nu puteam risca să audă zgomot şi să se întoarcă. Era vital ca sângele meu să-i fie dat lui Ordeen. Minutele treceau încet, iar în cele din urmă Grimalkin zâmbi şi scoase din mâneca ei o oglindă mică, pregătindu-se să anunţe succesul nostru.

Dar înainte să o poată face, din nou se întunecă în jurul nostru şi eu am simţit un fior rece. Încă o dată, ochi strălucitori se îndreptară către noi din direcţia gropii. Oare servitorii lui Ordeen ne ghiciseră intenţiile?

Brusc mi-am dat seama că, în ciuda tăcerii intense, sala era plină acum de oameni. Şi ce oameni ciudaţi şi înspăimântători!

Bărbaţii erau foarte înalţi, cu nasuri şi bărbii lungi şi ascuţite şi feţe prelungi. Trebuie să fie demoni, m-am gândit eu, cu ochii lor adânciţi în fundul capului şi cu hainele negre şi largi care atârnau pe trupurile lor ca nişte pânze de funigei întinse peste sălcii. La cingători purtau săbii lungi, cu lame încovoiate.

Văzându-i pe demoni, mi-am adus aminte de un vechi proverb din Comitat:

Nasul ascuţit, bărbia ţuguiată,
Întunericul dinăuntru arată.

Dimpotrivă, femeile erau zvelte, cu rotunjimi voluptuoase, cu pielea lucitoare de parcă tocmai fusese unsă. Şi ele dansau – se roteau în ritmul bătăilor îndepărtate ale unor tobe nevăzute. Femeile astea dansau singure, în vreme ce bărbaţii stăteau încruntaţi la marginea cercului unde dansau ele, sau se ţineau în umbra coloanelor şi le priveau cu ochi lacomi.

M-am uitat la masa noastră şi am văzut că toată lumea părea fermecată de dansatoare. Mişcările lor ciudate aveau un fel de vrajă. Grimalkin stătea cu oglinda în mână, dar părea să nu fie în stare să o folosească. Eram lipsiţi de putere. Oare ne apropiasem atât de mult de succes dar aveam să fim opriţi în ultimul minut?

Şi apoi mi-am dat seama că Seilenos şi câţiva bărbaţi din escorta mamei înfulecau lacomi din farfuriile lor şi beau vin din pocalele lor aurii – în pofida avertismentelor mamei. Am ştiut atunci că vraciul grec nu avea voinţa şi hotărârea lui John Gregory – cu siguranţă asta avea să-i aducă pieirea.

Mi-am întors din nou privirea către femeile care dansau în faţa gropii şi am văzut că dacă până acum fiecare dansase singură, acum se învârteau două câte două, femeie cu femeie, urmând modelul mozaicului, şerpii înlănţuiţi. Bătăile de tobă se auzeau din ce în ce mai tare, mai repede şi mai sălbatic, şi acum erau mai multe tobe. Mă făceau să vreau să ţin ritmul cu piciorul, şi am simţit o dorinţă ciudată de a mă ridica de pe scaun. M-am uitat la Alice şi am văzut că şi ea se încleştase de scaunul ei, împotrivindu-se dorinţei de a se alătura dansatoarelor. Am încercat să respir mai rar şi m-am luptat cu impulsul de a mă mişca, până când acesta începu să slăbească.

Atunci am văzut că unul dintre cei care dansau era un bărbat – unul pe care l-am recunoscut. Era Seilenos. Doar cu puţin timp în urmă îl văzusem gustând din mâncarea interzisă; acum intrase în acel dans sălbatic. Pentru o clipă l-am pierdut din ochi, dar când a apărut din nou, se rotea mai aproape de

masa noastră. Şi am văzut că o femeie avea gura lipită de gâtul lui şi dinţii ei erau înfipţi adânc în carne; pe pieptul lui picura sânge. Ochii lui se învârteau înnebuniţi de groază în orbite, stomacul lui părea cuprins de convulsii, hainele îi erau sfâşiate, iar pe spate i se vedeau răni adânci. Femeia îl golea de sânge. Apoi Seilenos dispăru în vârtejul de trupuri din preajma gropii şi nu l-am mai văzut niciodată.

M-am simţit recunoscător pentru ceea ce mă învăţase Vraciul şi pentru că nu mâncasem nimic înainte de a intra în citadelă. Pasiunea lui Seilenos pentru mâncare şi băutură îl costase viaţa – poate chiar şi sufletul!

Apoi, în dreapta mea, am văzut-o din nou pe Grimalkin, cu faţa contorsionată de efortul imens de a lupta împotriva puternicei magii negre care ne legase. Încet, a dus oglinda la gură. A suflat pe ea şi, concentrată, a început să scrie cu degetul arătător. Era semnalul de începere a atacului.

CAPITOLUL 17

ELEMENTARIILE DE FOC

Siluetele care dansau continuară să se învârtă un timp pe ritmul frenetic, dar în cele din urmă încetiniră. Tobele îşi răriră bătăile, apoi se opriră cu totul. Demonii rămaseră nemişcaţi, încremeniţi în timp, aşa cum fusesem şi noi cu câteva minute în urmă. Unii stăteau cu capetele înclinate şi aveam impresia că ascultă.

Am auzit un răpăit de paşi în depărtare. Apoi mai aproape, tot mai aproape. Uşile se dădură de perete cu un zgomot puternic şi în sală năvălită vrăjitoarele din Pendle, cu cuţitele în mână, cu feţele lor sălbatice şi nerăbdătoare să înceapă lupta. Printre ele erau şi vrăjitoare Mouldheel, dar nu le vedeam pe Mab şi cele două surori ale ei. De ce nu participau şi ele la atac? M-am întrebat.

Din nou Grimalkin sări peste masă şi intră în luptă. Demonii nu-şi mai folosiră puterile, sau poate se dovediră inutile împotriva atacului sălbatic al vrăjitoarelor. Acestea spintecau în dreapta şi în stânga, mânuindu-şi tăişurile în mod eficient. Duşmanii lor rezistară, scoţându-şi săbiile şi ripostând, dar în câteva minute mai mulţi dintre ei zăceau morţi, iar sângele lor roşu se aduna pe pardoseală.

Totul se petrecu atât de repede încât noi ceilalţi nici nu am avut timp să intrăm în luptă. Într-un moment bătălia se purta cu ferocitate, iar în momentul următor demonii se retrăgeau pe trepte în groapă. Dar era o retragere în ordine. Unii luptară întocmai ca o ariergardă, în vreme ce femeile scăpau. Curând rămaseră doar vrăjitoarele, privind în josul treptelor în întuneric.

Alice mă apucă strâns de braţ pe când ne îndreptam către ele, dar vrăjitoarele se îndepărtau deja de groapă.

— E prea periculos să îi urmărim, spuse Grimalkin, întorcându-se spre mine. Bănuiesc că exact asta şi aşteaptă. Au cedat şi s-au retras mult prea repede. Fără îndoială, vor să ne atragă în întuneric şi să ne atace. O să facem aşa cum ne-a spus mama ta, copile. Cred că ar trebui să rămâi să aştepţi aici până când mercenarii îşi lansează atacul. Trebuie să-şi facă apariţia, aşa că noi o s-o luăm înainte şi o să pătrundem mai adânc în citadelă.

Spunând acestea, le conduse pe vrăjitoarele cu hainele împroşcate de sânge afară în tunel, către curtea interioară.

— E mai bine să facem cum zice ea, Tom, spuse Alice, continuând să mă ţină strâns de braţ. O să le urmăm în câteva minute.

Câţiva dintre membrii escortei mamei încuviinţară din cap. Rămaşi fără conducătorul lor, păreau agitaţi. Trupurile lui Seilenos şi ale altor doi soldaţi zăceau în bălti de sânge, iar ochii larg deschişi, dar care nu mai puteau să vadă, fixau bolta înaltă.

— Hai să ne apropiem de uşă, spuse Alice, uitându-se agitată către trepte. Acum că vrăjitoarele au plecat, demonii ăia ar putea să vină înapoi.

Părea o idee bună, aşa că ne-am retras cu toţii lângă uşa deschisă.

Câteva clipe mai târziu am auzit cai apropiindu-se în galop. Am văzut cum mercenarii năvălesc prin intrare şi de-a lungul tunelului pentru a-şi începe atacul. Dură mult până când trecură cu toţii. Când ultimele copite răsunară în depărtare, am ieşit din sală şi i-am urmat în curtea interioară.

M-am uitat repede peste umăr. Nu se vedea nici urmă de mama, Vraci sau ceilalţi. Ar fi trebuit deja să fie aici, nu? Mi-am spus.

Nu făcusem mai mult de zece paşi prin tunel când am auzit din nou zgomot de galop. Era din ce în ce mai puternic! Războinicii se întorceau. Deja se retrăgeau! Ce se întâmplase?

Un cal fără călăreţ trecu pe lângă noi, cât pe ce să o trântească sub copitele sale pe Alice. Ochii i se învârteau în cap de spaimă şi avea spume la gură. Alţi cai trecură pe lângă noi în goană, unii cu călăreţii lor dar fără arme, cu ochii mari de groază. Da, toţi se retrăgeau. Nu încăpea nicio îndoială. Fuseseră puşi pe fugă. Oare ce îi făcuse să gonească mâncând pământul?

Pe când tot mai mulţi treceau într-un galop nebun pe lângă noi, mi-am dat seama că suntem în pericol de a fi striviţi. Am împins-o pe Alice într-o nişă în perete, apărând-o cu trupul meu. Caii goneau înnebuniţi de spaimă, şi tunelul se umpluse de bubuiturile copitelor lor. Mi se părea că nu aveau să se mai termine, dar în cele din urmă se lăsă tăcerea şi eu m-am îndepărtat de perete.

— Eşti bine, Alice? Am spus, ridicându-mi de jos toiagul şi sacul.

Ea încuviinţă din cap.

— Unde e escorta mamei tale? Întrebă.

M-am uitat în jur. Trei dintre oameni erau morţi, călcaţi în picioare de cai, iar de restul nu se vedea nici urmă. Şi unde erau mama, Vraciul şi Arkwright? În tunel, în urma noastră? Oare fuseseră şi ei striviţi în năvala nebună a cailor? Am simţit un nod în gât.

Am strigat „Mamă, mamă!” dar nu mi-a răspuns nimeni, doar o tăcere stranie.

— Ar trebui să mergem după vrăjitoare, Tom, propuse Alice. Poate că i-a întârziat ceva pe mama ta şi pe Moşul Gregory. Poate că nici n-au fost în tunel când au trecut caii.

Am încuviinţat din cap şi ne-am continuat drumul. Eram îngrijorat pentru mama, dar îmi era şi frică pentru ceea ce ne putea aştepta. Orice era, o mie de războinici călare au preferat să fugă decât să o înfrunte. Oare era însăşi Ordeen? Oare primise deja sângele meu şi se trezise?

Acum ne apropiam de capătul tunelului şi ceaţa începea să ne învăluie. O frică stranie mă copleşea. Valuri de fiori reci treceau prin mine asemenea unei vijelii care încerca să mă împingă înapoi.

— Simţi, Tom? Întrebă Alice.
Am încuviinţat din cap. Pentru un vraci care se confruntă cu forţele Întunericului, orice urmă de spaimă era periculoasă. Îi făcea pe duşmanii Luminii mult mai puternici.
Ne-am chinuit să mergem mai departe. Am încercat să-mi îndepărtez spaima gândindu-mă la momentele fericite din copilărie: când stăteam pe genunchii mamei sau când tata îmi povestea despre vremurile în care fusese pe mare. Ne-am străduit să mergem înainte până când, în cele din urmă, în faţa noastră s-a ivit din ceaţă, înalt, zidul interior al Ordului, cu pietrele sale uriaşe încă lucind.
Ne aflam în marea curte pietruită de sub meterezele lui. Pe jos erau cai morţi; şi războinici, cu ochii larg deschişi şi holbaţi, cu feţele contorsionate de groază.
— Ce i-a omorât, Alice? Am strigat. Nu există semne pe ei. Nu se vede nicio urmă de rană.
— Au murit de spaimă, de-asta au murit, Tom. Le-a împietrit minţile şi le-a oprit inimile… Dar uite, acolo e o poartă deschisă!
În faţa noastră, în zid, se vedea o poartă mare de lemn. Era larg deschisă, dar înăuntru era întuneric. Pe când o priveam, disperarea mă copleşi şi nu am găsit în mine voinţa de a face nici măcar un singur pas către ea. Totul fusese degeaba. Războinicii fugiseră sau muriseră, şi acum nu mai aveam nicio şansă de a intra şi de a o distruge pe Ordeen înainte să se înfăşoare iar în mantia ei de putere.
Am stat privind lung la poarta deschisă, împreună cu Alice. Ce puteam face doar noi doi, singuri? Şi cât timp mai aveam până ce Ordeen avea să se trezească?
— Nu am puterea de a intra, i-am spus lui Alice, ştiind că mă aflam în stăpânirea intensei magii întunecate care fusese folosită împotriva mercenarilor. Nu sunt suficient de curajos pentru asta… Nu am voinţa…
Răspunsul lui Alice a fost doar o încuviinţare slabă din cap.
Deşi niciunul nu spuneam cu glas tare ce gândeam, părea lucru sigur că vrăjitoarele din Pendle intraseră deja înaintea noastră. Dar tot nu ne puteam mişca. Mă întrebam ce se întâmplase oare cu mama şi ceilalţi. Voinţa şi curajul îmi dispăruseră.
Nu ştiu cât am mai fi rămas acolo, dar deodată am auzit paşi

în urma noastră şi ne-am întors. Am văzut ieşind din tunel o siluetă înaltă, purtând glugă, şi ducând un toiag şi un sac. Spre marea mea mirare mi-am dat seama că era Vraciul. Chiar în spatele lui era Bill Arkwright, care avea un aer hotărât, ca şi cum era gata să spargă câteva capete. Dar nu se vedea nici urmă de cei trei câini ai lui.

Arkwright ne făcu un semn cu capul, dar Vraciul trecu drept pe lângă noi, cu paşi mari, fără să ne arunce nici măcar o privire. Apoi, când ajunse la poartă, se întoarse şi se uită înapoi la mine, cu ochii scăpărându-i mânioşi.

— Haide, băiete, nu mai tândăli! Mârâi el. Avem treabă de făcut. Şi dacă n-o facem *noi,* cine s-o facă?

M-am silit să fac un pas înainte, apoi un al doilea. Cu fiecare pas mi se părea mai uşor, şi lanţurile fricii începeau să se slăbească şi să cadă din mintea mea. Mi-am dat seama că, în vreme ce războinicii fugiseră sau muriseră, îndeletnicirea noastră – la care se adăuga faptul că fiecare dintre noi era cel de-ai şaptelea fiu al unui al şaptelea fiu – ne dădea puterea de a rezista. Dar mai presus de toate, Vraciul şi hotărârea lui mă ajutaseră să-mi înfrâng teama.

Cât despre Alice, pregătirea ei de vrăjitoare avea să fie de folos – deşi magistrul meu nu o invitase să ni se alăture, a păşit odată cu mine prin poartă şi am intrat împreună în bezna de dincolo de ea.

— Aţi văzut-o pe mama? I-am întrebat pe cei doi vraci.

Amândoi au clătinat din cap.

— Ne-am despărţit atunci când caii aceia au venit în goana lor nebună către noi. Nu-ţi face griji, băiete, spuse Vraciul, mama ta se descurcă şi singură. Fără îndoială, o să ne urmeze mai târziu.

Erau nişte cuvinte pline de bunătate, dar nu mă ajutară prea mult să-mi liniştesc temerile.

— Unde e Gheară cu puii ei? L-am întrebat pe Bill. Sunt în siguranţă cu toţii?

— Deocamdată sunt destul de bine, răspunse el. I-am învăţat cum să se poarte cu vrăjitoarele de apă şi altele de soiul ăsta. Dar ce şanse ar avea în faţa unei elementarii de foc?

Acum auzeam în depărtare mugetul unei cascade şi, mult mai aproape, ecoul apei care picura în stropi mari pe piatră. Se mai auzea şi un şuier ca de abur. Un potop se prăbuşise

peste Ord, şi mare parte din el îşi croise drum înăuntru. Am întins mâna şi am atins zidul. Piatra era încă foarte caldă.

Vraciul îşi deschise sacul, scoase un mic felinar, îl aprinse şi îl ridică înaintea lui. Ne-am uitat în jur şi imediat am văzut că acolo se deschideau mai multe drumuri. Un coridor îngust, învăluit în fuioare de ceaţă, pornea chiar în faţa noastră, urcând uşor; la dreapta noastră era un altul, perfect drept. Vraciul se opri. Păru să asculte. Am crezut că aud în depărtare un strigăt slab, dar el nu se repetă şi după câteva clipe Vraciul se întoarse şi vorbi.

— Cred că în sus ar trebui să mergem. Mă aştept să o găsim pe Ordeen într-unul din turnuri. Ce zici? Întrebă el, uitându-se la Arkwright.

Celălalt vraci încuviinţă cu o mişcare uşoară a capului, şi magistrul meu porni la drum, cu paşi mari şi hotărâţi. L-am urmat, cu Alice alături de mine.

Am mers doar câteva minute, şi coridorul s-a terminat. În faţa noastră era un zid de piatră, dar în stânga am văzut o deschidere. Fără nicio ezitare, Vraciul se strecură prin ea, ţinând în sus felinarul. L-am urmat cu toţii şi ne-am trezit într-o încăpere mare, plină de lespezi de piatră pe care se aflau întinşi pe spate nişte oameni care păreau că dorm. Spre deosebire de coridor, această încăpere nu era cufundată în beznă; era plină de o lumină galbenă slabă, deşi nu-mi dădeam seama de unde vine.

Siluetele întinse pe pietre păreau umane, dar trupurile lor erau lungi, feţele înguste şi prelungi, cu bărbii şi nasuri ascuţite şi ochi adânciţi în orbite. Aceştia erau demonii pe care îi văzusem privindu-i pe dansatori în sala cea mare. Dar acum, când felinarul îi prinse în lumina lui pe cei mai apropiaţi, mi-am dat seama că nu dormeau, ci că erau morţi.

Gâturile le fuseseră tăiate şi ei zăceau în propriul lor sânge, care se scursese şi pe podeaua de piatră. Pe când înaintam încet, strecurându-ne printre lespezi, am văzut urme însângerate. Unele erau lăsate de pantofi ascuţiţi, dar erau şi urme de picioare goale – picioarele vrăjitoarelor Mouldheel.

— Vrăjitoarele din Pendle nu sunt exact aliaţii pe care mi-i doream, dar cel puţin acum nu mai avem de ce să ne temem în această încăpere, remarcă Vraciul.

— Ordul este imens, am spus eu. Trebuie să fie o mulţime de

încăperi. Gândeşte-te doar câte creaturi asemănătoare mai trebuie să fie…

— N-are rost să ne gândim la asta, băiete. Trebuie să mergem mai departe. Cel puţin, dacă ne ameninţă vreo primejdie, vrăjitoarele aflate înaintea noastră vor da primele ochii cu ea şi ne vor avertiza în vreun fel.

Vraciul şi Arkwright ieşiră primii din încăpere; dar chiar în clipa în care mă pregăteam să-i urmez, am auzit un strigăt în spatele meu. M-am întors şi am văzut-o pe Alice încremenită, cu chipul împietrit de groază. Unul dintre demoni se ridicase deodată în capul oaselor pe lespedea sa; o apucase strâns de braţ şi o privea cu răutate.

Sângera din gât, dar era limpede că tăietura nu fusese suficient de adâncă şi el îşi revenise, pentru a găsi pe domeniul lui nişte străini. Ochii îi scânteiau furioşi, şi întinse mâna după sabia încovoiată de la cingătoare. Voia să o folosească asupra lui Alice! M-am repezit la el şi l-am împuns cu putere în piept cu capătul toiagului meu. Icni cu răsuflarea tăiată când simţi lemnul de scoruş-de-munte şi deschise gura; saliva şi sângele ţâşniră cu putere afară. Îşi scoase sabia, aşa că l-am împuns din nou. Scăpă din mână sabia, care se rostogoli pe pardoseală. Dădu drumul braţului lui Alice şi se rostogoli departe de mine peste lespedea sa de piatră, pentru a ateriza pe picioare, ghemuit. Se întoarse încet cu faţa la mine, cu ochii la marginea lespezii.

Înainte să pot acţiona, diavolul ţâşni în sus. Niciun om nu ar fi putut sări atât de mult şi cu o asemenea viteză. Zbură peste lespede şi căzu peste mine, şi am scăpat toiagul din mână. Am căzut pe spate, m-am răsucit şi m-am rostogolit departe de el. Am văzut că demonul se pregătea să atace din nou şi am înţeles că nu aveam decât o singură şansă. Mi-ar fi luat prea mult timp să trag afară lanţul de argint ascuns în buzunarul pantalonilor, dar poate că reuşeam să întind mâna peste umăr şi să scot cuţitul pe care mi-l dăruise Grimalkin. Dar nu am apucat să mă gândesc prea bine la asta când mi-am dat seama că era prea târziu – demonul era asupra mea.

În clipa următoare două lucruri se întâmplară în acelaşi timp: se auzi un clinchet şi ceva ţâşni peste capul meu şi străpunse gâtul creaturii. Demonul căzu în genunchi, sufocându-se, apoi

se prăbuşi pe o parte. Respiră adânc şi se cutremură, apoi rămase nemişcat.

Alice se apropie de mine; ţinea în mână toiagul meu. Clinchetul pe care îl auzisem marcase eliberarea tăişului, care acum era plin de sânge. Vraciul şi Arkwright se întoarseră în fugă; se uitară la creatura moartă, apoi la Alice.

— Se pare că Alice tocmai ţi-a salvat viaţa, tinere Ward, spuse Arkwright, în vreme ce eu încercam să mă ridic, tremurând, în picioare.

Vraciul nu spuse nimic; ca de obicei, refuza să o laude pe Alice. Chiar atunci se auzi un geamăt din colţul îndepărtat al încăperii; un alt servitor al lui Ordeen începea să se mişte.

— Vrăjitoarele alea nu şi-au făcut treaba atât de bine pe cât am crezut, remarcă John Gregory. Haideţi să plecăm. Nu are rost să mai rămânem aici mai mult decât trebuie. Timpul e scurt – şi cine ştie ce ne mai aşteaptă?

Dincolo de uşă era un alt coridor, care din nou urca. Am înaintat pe el, cu magistrul meu în frunte. Brusc, Vraciul ridică o mână şi se opri, arătând către zidul din stânga noastră. O sferă mică şi strălucitoare, o bulă de foc translucid plutea la înălţimea capetelor noastre. Nu era mai mare ca pumnul meu, şi la început am crezut că era prinsă de perete. Dar pe când o priveam, am văzut-o plutind de-a curmezişul coridorului şi dispărând în piatră.

— Ce-a fost asta? Am întrebat. O elementarie de foc?

— Da, băiete, asta cred că a fost. Pentru că am trăit toată viaţa în Comitatul unde e atâta umezeală, n-am văzut niciodată cu ochii mei una până acum. Din câte am citit, pot fi cu adevărat foarte primejdioase, dar datorită cantităţii mari de apă care a căzut peste Ord – şi a pătruns înăuntru – o să mai treacă ceva timp până când vor fi din nou pe deplin active. Un motiv în plus ca să mergem mai departe cât de repede putem! Unde e Seilenos? El ştie totul despre asemenea lucruri…

— Seilenos e mort, i-am explicat eu, clătinând trist din cap. În ciuda avertismentelor mamei, a mâncat din mâncare şi a băut din vinul de pe masă. Apoi a fost omorât de unul dintre demoni.

— Lăcomia l-a ucis pe bietul om, spuse Vraciul cu o voce gravă. Felul în care facem noi lucrurile în Comitat este cel mai bun atunci când e vorba să înfrunţi Întunericul. Mare păcat.

Aveam multă nevoie de ştiinţa lui aici.

Coridorul continuă să urce şi mai abrupt chiar, şi din nou drumul ne-a fost oprit de un perete de piatră, cu o deschizătură în partea stângă. În încăperea în care am pătruns, felinarul ne-a dezvăluit alte lespezi de piatră, pe care stăteau întinşi demoni. Toţi fuseseră omorâţi ca şi cei pe care îi văzusem deja, iar peste tot era foarte mult sânge. Pe când înaintam printre lespezi, Alice scoase un strigăt de groază.

De data asta, lucrurile nu mai merseseră atât de uşor pentru vrăjitoare, şi una dintre ele era moartă. Nici din ea nu rămăsese mare lucru. Tot ce se mai vedea erau picioarele de la genunchi în jos şi pantofii ascuţiţi. Deasupra lor, restul trupului fusese transformat în cenuşă, care încă mai fumega. Aerul era plin de duhoarea cărnii arse.

— Ce a provocat asta? Am întrebat. Sfera aceea strălucitoare pe care am văzut-o înainte?

— Sfera sau ceva asemănător, băiete. Cu siguranţă un soi de elementarie de foc. Să sperăm că a plecat în altă parte. Ordul se trezeşte la viaţă mai repede decât ne aşteptam, spuse Vraciul, şi apoi făcu ochii mari, alarmat.

La cinci paşi în faţa noastră se ivise o minge de foc, care părea mult mai ameninţătoare decât sfera translucidă pe care o văzusem înainte. Era puţin mai mare decât un cap de om şi opacă; arunca flăcări, pulsa ritmic, se mărea şi se contracta pe rând. Începu să alunece către noi, crescând rapid.

Vraciul o lovi cu toiagul lui şi mingea de foc se retrase puţin, după care se apropie din nou. El îşi repezi iarăşi toiagul spre minge, care trecu la un deget de ea. Mingea de foc ţâşni peste capetele noastre cu o viteză năucitoare şi se sparse de peretele îndepărtat într-o ploaie de scântei portocalii.

Vraciul o porni cu paşi mari şi ne conduse afară din încăpere. M-am uitat înapoi şi am văzut că sfera de foc prinsese din nou formă la baza peretelui şi începea iar să plutească după noi. Dincolo de uşă, nişte trepte de piatră urcau abrupt şi am pornit-o cu toţii repede în sus. M-am uitat în urmă, îngrijorat, dar elementaria nu părea să ne urmeze. M-am întrebat dacă nu cumva era închisă în vreun fel doar în acea cameră. Poate că datoria ei era să o păzească.

Treptele urcau în spirală. Oare eram deja într-unul din cele trei turnuri? Nu aveam cum să-mi dau seama pentru că nu

existau ferestre. Mă simţeam tot mai neliniştit. Chiar dacă reuşeam să o nimicim pe Ordeen, drumul nostru era plin de elementarii... şi cine ştie de ce alte creaturi. Va trebui să coborâm din nou treptele astea, şi o vom face atunci când toate făpturile care acum pândeau în umbră aveau să fie pe deplin treze şi periculoase. Cum am putea să scăpăm vii şi nevătămaţi?

Câteva clipe mai târziu ne confruntam cu o altă primejdie. O vrăjitoare Mouldheel zăcea moartă pe trepte în faţa noastră, uşor de recunoscut după picioarele ei goale şi rochia zdrenţuită. Acolo unde fuseseră capul şi umerii ei, se zvârcolea şi fâsâia, portocalie şi strălucitoare, o elementarie de foc în formă de stea-de-mare, mişcându-se încet în jos pentru a ronţăi restul trupului vrăjitoarei. Era una dintre acele asterii despre care îmi vorbise Vraciul.

— Se pare că i-a căzut în cap pe când trecea pe sub ea, remarcă el. Nu e o moarte prea uşoară...

Ne-am continuat drumul cu spatele lipit de pereţii de piatră, ocolindu-le cât am putut de mult pe vrăjitoarea moartă şi pe cumplita ei asasină. Dar apoi Vraciul a arătat deasupra capetelor noastre. Agăţate de tavanul înalt, pulsând incandescent, se aflau vreo cinci elementarii asemănătoare cu asteria criminală.

— Nu ştiu cum e mai bine, să ne mişcăm foarte încet sau să o luăm la fugă, a murmurat el. Hai să încercăm cu încetul şi să rămânem aproape unul de altul. Pregăteşte-ţi toiagul, băiete!

Vraciul o luă înainte, urmat de Alice şi de mine, iar Bill Arkwright încheia şirul. Stăteam cu toiegele pregătite, îmi simţeam gura uscată de teamă. Am urcat încet, cu paşi egali, trecând pe sub primele două elementarii în formă de stea. Poate că erau încă amorţite, sau poate că fuseseră afectate de potop? Nu puteam decât să sperăm...

Chiar când deveneam încrezători că scăpasem de primejdie, am auzit un şuierat şi o elementarie mare se desprinse de tavan, căzând drept către capul Vraciului. El îşi roti toiagul şi, cu o ploaie de scântei, lama tăie elementaria în două bucăţi, care căzură pe trepte în spatele nostru. M-am întors şi le-am văzut târându-se una către alta, încercând să se întregească din nou într-o singură creatură.

Am grăbit pasul, dar stăteam cu ochii la tavan. În cele din

urmă am ajuns pe un palier pe care se aflau trei deschideri întunecate, şi mi-am dat seama că acestea erau probabil intrările în cele trei turnuri.

— Ei, şi acum pe unde o luăm? Întrebă Vraciul, uitându-se pe rând la fiecare şir de trepte.

— Cine poate şti? Răspunse Arkwright ridicând din umeri. Locul ăsta e atât de mare – nici nu avem vreme să căutăm peste tot. Situaţia nu arată prea bine.

— Alice ar putea adulmeca primejdia, am sugerat eu.

Vraciul se încruntă – era limpede că socotea asta o folosire a puterilor Întunericului.

Înainte să poată refuza categoric, am spus repede:

— Mama ar vrea să ne folosim de orice mijloace posibile ca să putem rămâne în viaţă şi să o omorâm pe Ordeen!

— Iar eu ţi-am explicat deja că nu îmi plac toate metodele mamei tale şi nu vreau să le folosesc! Îmi replică tăios magistrul meu.

— Te rog, l-am implorat încet, las-o pe Alice…

— Cred că nu prea avem de ales, şi trebuie să o lăsăm pe fată să încerce, spuse Arkwright.

Vraciul îşi închise ochii ca şi cum ar fi simţit o durere; apoi încuviinţă uşor din cap.

Alice se îndreptă imediat către şirul central de trepte şi adulmecă de două ori cu zgomot.

— Nu pot să-mi dau seama ce e acolo sus, mărturisi ea, pentru că pe aici au luat-o vrăjitoarele. Au alterat aerul, aşa că nu pot să spun ce se află dincolo de ele.

— Atunci ar fi logic să o luăm şi noi tot pe aici, spuse Vraciul. Cel puţin aşa am putea fi avertizaţi de se întâmplă cumva să dea de necazuri. Mă gândesc că au adulmecat şi ele calea cea mai sigură.

Dar înainte ca Alice să-i poată răspunde, din tunelul central se auzi un ţipăt, urmat de paşii cuiva care cobora în fugă treptele. Vraciul îşi ridică toiagul şi-şi eliberă lama cu un clinchet.

O clipă mai târziu, o vrăjitoare apăru alergând şi ţipând ascuţit, cu părul arzând, cu pantofii ei ascuţiţi bocănind pe pardoseala de marmură. Nici nu cred că ne-a văzut. Continuând să ţipe, coborî mai departe pe trepte şi dispăru. Apoi o a doua se ivi, o vrăjitoare Mouldheel desculţă, una din

adeptele lui Mab. Arkwright o opri, apucând-o de mâneca zdrenţuită şi ameninţând-o cu toiagul lui. Privirea ei era îngrozită, faţa acoperită de funingine, dar nu părea să fie rănită.

— Dă-mi drumul! Strigă ea.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă Vraciul.

— Demoni de foc! N-am avut nicio şansă. Au murit cu toatele. Sunt toate moarte!

Spunând acestea, se smulse din strânsoarea lui Arkwright şi o luă la fugă în jos pe scări. Dacă era aşa cum spunea ea, toate vrăjitoarele erau moarte – chiar şi Grimalkin. Puterea lui Ordeen era atât de mare încât ele nu fuseseră în stare să adulmece primejdia şi nici să se împotrivească elementariilor de foc.

Alice verifică şirul de trepte din partea stângă şi clătină din cap.

— Pericol acolo sus! Spuse ea. Apoi încuviinţă din cap către scara din dreapta: Asta pare în regulă…

Aşa că am început să urcăm cu mare grijă, din nou cu Vraciul în frunte. Mi se părea că urcam dintotdeauna: abia îmi mai puteam mişca picioarele şi le simţeam grele ca plumbul. Era înspăimântător să-mi închipui toată această construcţie trecând printr-un portal, plină de entităţi întunecate – unele dintre ele necunoscute şi nici măcar înscrise în Bestiarul Vraciului. Şi ce s-ar fi întâmplat dacă Ordul s-ar fi întors deodată prin portal, luându-ne pe toţi cu el? Era un gând înfricoşător, şi mi-am dorit să fi terminat ce aveam de făcut şi să fim deja afară, în loc să pătrundem tot mai în adâncul lui, unde ne aşteptau o mulţime de primejdii necunoscute. În cele din urmă am ajuns în capul scărilor, unde ne-am trezit în faţa unei uşi mari, circulare, de bronz. Pe ea se afla sculptat un craniu mare. Nu exista nici mâner şi nici broască, dar Vraciul îşi lipi palma de craniu şi apăsă pe el. Uşa se deschise fără zgomot. Ridicând felinarul sus de tot, magistrul meu păşi într-o încăpere mică, octogonală. L-am urmat şi am privit în jur, nedumeriţi. Nu mai exista nicio altă uşă. Ce era locul acesta? La ce servea?

Răspunsul a venit în clipa următoare. Era o capcană! Brusc, podeaua se deschise sub picioarele mele şi am auzit-o pe Alice ţipând îngrozită. Apoi felinarul se stinse, am simţit o

gheară în stomac, şi m-am prăbuşit în neant.

CAPITOLUL 18

ÎNVOIALA

Am căzut pe pământ moale, dar impactul mi-a tăiat răsuflarea şi m-a făcut să-mi scap din mâini toiagul şi sacul. Era beznă deplină – nici mâna nu mi-o vedeam chiar dacă o ţineam în faţa ochilor. M-am ridicat în genunchi. Sub mine era noroi, iar umezeala începea să-mi pătrundă prin pantaloni. I-am strigat pe Vraci şi pe Alice, dar nu am primit niciun răspuns.

Cu toate acestea, nu eram singur. Am simţit o mişcare în întuneric, în apropiere. Orice ar fi fost, avea mai mult de două picioare şi se apropia încet de mine. Apoi am tresărit, căci am simţit ceva atingându-mi glezna chiar deasupra ghetei. Era o atingere uşoară, aproape ca o mângâiere, şi pentru o clipă m-am întrebat dacă nu cumva era ceva de care nu trebuia să mă tem. Dar apoi atingerea delicată deveni o strânsoare de fier şi am simţit cum îmi pătrund în carne nişte dinţi ascuţiţi. Mă aşteptam din partea creaturii să muşte până la os, poate chiar să-mi reteze piciorul, dar ea a început să mă târască după ea. N-am îndrăznit să mă opun. Neputincios, am săltat peste pământul moale, apoi am simţit cum acesta dispare şi lasă locul unei suprafeţe tari şi reci. Auzeam picioarele creaturii ţăcănind peste ea. Apoi s-a oprit, mi-a dat drumul la picior şi s-a îndepărtat.

Am auzit nişte râsete. Aveam impresia că oamenii aceia râdeau de mine, încercând să mă provoace într-un anume fel. Am rămas complet nemişcat, fără să spun nimic. Îmi pierdusem toiagul şi sacul atunci când căzusem şi, cu excepţia lanţului de argint din buzunarul pantalonilor, eram total lipsit de apărare.

Deodată, pământul de sub mine începu să se legene într-un fel periculos şi am auzit un zgomot de lanţuri. Instinctiv, m-am ridicat în capul oaselor şi mi-am întins mâinile de-o parte şi de alta, pentru sprijin. Râsul batjocoritor păru să se stingă undeva sub mine – sau poate că eram eu ridicat în sus. Sunetele deveniră din ce în ce mai slabe, apoi se stinseră cu totul. Acum simţeam pe faţă o adiere. Da, *mă mişcăm* în sus

prin beznă!
Am rămas încremenit şi tăcut, simţindu-mă asemeni unui şoricel în coşul unei pisici. Cea mai mică mişcare a mea putea declanşa un atac. Nu ştiam ce pândeşte în întuneric şi nu voiam să atrag atenţia asupra mea. Dar apoi am devenit conştient de nişte umbre în jurul meu: întunericul începea să se destrame. Bezna mă îngrozise, dar lumina îmi arăta acum în ce situaţie disperată mă aflam.
Suprafaţa pe care stăteam era metalică, mâncată de rugină şi plină de zgârieturi. Pe când lumina creştea, am văzut că mă aflam pe un fel de tipsie circulară metalică, adâncă, agăţată de vârful turnului ce se înălţa mult deasupra mea. De marginea exterioară a tipsiei erau prinse trei lanţuri ruginite: în afară de dimensiunile ei uriaşe, semăna foarte mult cu capcana pe care o foloseau vracii pentru a ademeni un duh într-un puţ.
Eram oare o momeală pentru vreo creatură – un prădător uriaş? M-am întrebat înspăimântat.
În apropiere se mai aflau şi alte lanţuri, şi ele păreau să se mişte. Deasupra mea am auzit un huruit adânc. Oare cât de departe de pământ eram? M-am apropiat de marginea tipsiei ca să mă uit în jos, dar tipsia a început să se legene într-un fel periculos. Sub mine era un gol care se mărea tot mai mult, iar în jur vedeam alte tipsii ce se ridicau către vârful turnului. Eram prins în capcană. Nu aveam cum să cobor.
Pereţii se apropiau şi ei din ce în ce mai mult, pe măsură ce turnul devenea mai îngust. Acum puteam desluşi textura pietrelor – şi chiar şi altceva: nişte creaturi care se agăţau de pereţi – atât de multe încât semănau cu o colonie de insecte, miezul agitat al unui stup. Oare ce erau?
Cu cât urcam mai mult, cu atât se apropiau pereţii arcuiţi; brusc, am înţeles ce vedeam. Inima mi s-a strâns de spaimă – mă uitam la o hoardă imensă de vrăjitoare lamia, vaengirele.
Erau sute. Fiecare avea patru membre: cele din spate, mai groase, terminate cu gheare fioroase, iar cele din faţă, asemănătoare unor braţe omeneşti, cu mâini delicate. Pe spatele lor se vedeau pliate două aripi negre de insectă, ascunzând o altă pereche de aripi, interioare, mai uşoare, pe care şi le fluturau pentru a le usca după potop. Afară, în câmpie, se va face curând întuneric şi, odată ce aripile lor vor

fi uscate, vor putea să părăsească Ordul şi să se aventureze dincolo de norul în formă de scut pentru a ataca oraşul Kalambaka şi pe călugării de la Meteora.

Le vedeam pe lamii urmărindu-mă cu ochii lor acoperiţi de pleoape grele; aveau obrajii scobiţi şi erau agitate, nerăbdătoare să se hrănească. Huruitul de deasupra deveni mai puternic, schimbându-se treptat într-un scrâşnet şi un scârţâit care îmi zgâria timpanele. Am înălţat privirea. Deasupra mea era un ax uriaş care se rotea încet, ridicând lanţurile, trăgând în sus tipsiile de metal.

M-am uitat în jos la celelalte tipsii şi am văzut că în unele dintre ele se aflau oameni – nu-mi dădeam seama dacă erau morţi sau vii pentru că erau mult sub mine. Niciunul nu părea să se mişte. Brusc, am înţeles…

Eram hrană pentru lamii! Hrană care să le dea putere să lupte! Am început să tremur de groază pentru ceea ce mă aştepta. Aveam să fiu sfâşiat în bucăţi. Încet, respirând adânc şi rar, mi-am silit teama să se îndepărteze. Trebuia să mă gândesc la ceilalţi. Oare Vraciul, Arkwright şi Alice se aflau în aceeaşi situaţie ca şi mine, traşi în sus pentru a hrăni hoardele de lamii înfometate?

Am simţit tipsia smucindu-se, şi scârţâitul şi scrâşnetul se opriră. Am privit din nou în jos şi mi-am dat seama că mă aflam exact în centrul turnului, în cea mai înaltă dintre cele vreo treizeci de tipsii.

Apoi am început din nou să urc. M-am uitat la celelalte tipsii de sub mine, dar ele rămăseseră nemişcate; le lăsam în urmă.

Câteva clipe mai târziu am trecut pe lângă un cilindru mare de metal, nemişcat, pe care se vedeau înfăşurate nişte lanţuri ruginite – era unul dintre mecanismele cu care fuseseră ridicate celelalte tipsii. Probabil că eu eram atârnat de un sistem diferit. Acum, vedeam deasupra mea ceva ca un nor negru care fierbea, asemănător cu cel de deasupra Ordului, dar aflat în interiorul lui. Am simţit cum mă crispez pe măsură ce mă apropiam de el, căci mă umplea de spaimă. În momentul următor mă aflam înăuntrul lui, într-o beznă totală.

Apoi norul cel întunecat începu să se destrame şi am început să văd în jurul meu. Mă aflam tot în tipsia ruginită. Sub mine era golul imens prin care urcasem. Fusesem tras într-o cămăruţă de marmură neagră; era doar un cub, fără uşi şi fără

ferestre, cu doar două obiecte în el: o oglindă circulară mare pe peretele din stânga mea, şi un tron.

Am început să tremur, căci mai văzusem şi înainte acel tron. Era cel pe care stătuse aşezat Diavolul când vorbisem cu el astă-primăvară, pe şlepul negru. Era bogat împodobit cu sculpturi: pe braţul stâng se vedea un dragon fioros, cu ghearele ridicate agresiv; pe braţul drept era un şarpe cu limba bifurcată, iar trupul lui lung cobora pe latura tronului pentru a se încolăci deasupra piciorului în formă de gheară.

Am coborât din tipsie pe podeaua de marmură, privind drept înaintea mea, temându-mă să privesc la abisul ce se căsca sub mine. Când am păşit jos, am simţit un fior pe şira spinării; era o avertizare că mă aflam în prezenţa unui primejdios servitor al Întunericului. Ştiam ce se întâmpla, pentru că mi se mai întâmplase asta şi înainte. Nu mă puteam mişca. Nici măcar nu respiram, dar nici nu simţeam nevoia să o fac. Timpul se oprise în loc. Se oprise pentru mine, ca şi pentru tot ce se afla în preajma mea. Asta putea însemna un singur lucru. Diavolul…

Şi deodată era acolo, aşezat pe tronul bogat împodobit, din nou sub înfăţişarea lui Matthew Gilbert.

— Vreau să-ţi arăt acum ceva, Tom, spuse el, cu o voce plină de răutate. Viitorul. Ce se va întâmpla în următoarele câteva ore. Numai tu poţi opri asta. Uită-te în oglindă!

Am simţit cum îmi sare inima din piept. Respiram din nou, dar totul în jurul meu era complet încremenit. Deşi mă puteam mişca, timpul continua să stea pe loc. Neputând să mă abţin, am făcut aşa cum mi-a cerut şi am privit în oglindă. Totul se întunecă împrejur, şi pentru o clipă am simţit că mă prăbuşesc, dar apoi mă uitam la tipsii de undeva de sus, şi puteam să le desluşesc pe toate, iar vederea mea era mai ascuţită şi mai limpede decât fusese vreodată.

Unele tipsii erau pline de sânge; în altele se aflau oameni. Carne şi sânge – totul era doar hrană. Hrană pentru lamii. Într-una se vedea Vraciul; nu mai avea toiagul şi părea bătrân şi fragil, şi se uita în sus cu ochi îngroziţi, plini de disperare. În alta era Alice, cu mâinile încleştate de marginea tipsiei, cu încheieturile albite de strânsoare. Dar mama nu era acolo, şi într-un fel asta mi-a dat o urmă de speranţă.

Dar în clipa următoare am auzit zgomotul făcut de

nenumărate aripi şi hoarda de vaengire s-a năpustit către tipsii cu ghearele întinse înainte. Erau ca o masă întunecată şi hămesită de aripi care băteau, ascunzând tipsiile, dar am auzit-o pe Alice ţipând.

Eram neputincios, nu aveam cum să îi vin în ajutor. Nu puteam face nimic pentru niciunul dintre ei; nici măcar să-mi acopăr urechile ca să nu mai aud ţipetele îngrozitoare şi zgomotul înfiorător al cărnii sfâşiate.

Acum imaginea se schimbă, şi eu mă aflam afară din Ord şi priveam cum servitorii lui Ordeen ieşeau călare pe marile porţi. Erau mii, cu iataganele şi suliţele pregătite, cu feţele lor prelungi încremenite într-un rictus plin de cruzime. Erau cu toţii bărbaţi; nu se vedea nici urmă de femei. Timpul părea să îşi grăbească pasul, şi i-am văzut apropiindu-se de Kalambaka, ajungându-i din urmă pe războinicii care fugiseră din Ord. Pe aceşti războinici i-au măcelărit fără milă, sau i-au ridicat în sus pe cai, pentru a le bea sângele, după care aruncau trupurile dezmembrate înapoi în praf. În spatele lor venea hoarda de menade, care se năpusteau flămânde la carnea celor morţi şi muribunzi.

Au pătruns în cetatea înconjurată de ziduri şi i-au atacat pe toţi cei care nu voiseră sau nu putuseră să fugă. Femei şi bărbaţi neînarmaţi au avut aceeaşi soartă. Copiii, chiar pruncii, erau smulşi din braţele mamelor, erau goliţi de sânge, apoi erau aruncaţi către zidurile însângerate. Şi din nou menadele se repezeau la trupurile fără viaţă şi sfâşiau carnea victimelor. Apoi am văzut vaengirele atacând mănăstirile Meteorei; înălţimile lor nu le puteau apăra de un asemenea atac aerian. Am văzut trupurile căzând asemenea unor păpuşi rupte; podeaua *katholicon*-ului era acoperită de sânge. De acum înainte, imnurile nu aveau să mai urce în dom asemenea unor îngeri, şi nici rugăciunile călugărilor nu aveau să mai întărească Lumina. Ordeen era acum liberă să-şi facă apariţia oriunde voia. Acum, şi Comitatul era în primejdie.

— Acesta este viitorul, Tom! A strigat Diavolul. Lucrurile pe care ţi le-am arătat vor porni să se petreacă peste câteva momente, începând cu moartea magistrului tău, a lui Alice şi a lui Arkwright. Asta se va întâmpla – doar dacă nu faci ceea ce trebuie pentru a le împiedica. Te pot ajuta. Dar cer ceva de la tine, asta-i tot. Pur şi simplu vreau să-mi dai sufletul tău. În

schimb, eu îţi ofer o şansă de a o distruge pe duşmanca mamei tale.
Viziunea dispăru din oglindă şi acum eu mă uitam la propria mea imagine. M-am întors către Diavol.
— Sufletul meu? Am întrebat uimit. Ai fi stăpânul sufletului meu?
— Da, mi-ar aparţine mie. Ar fi al meu şi l-aş folosi exact aşa cum aş dori.
Să fie stăpânul sufletului meu? Ce însemna asta? Care erau consecinţele? Să fiu mort şi închis pentru totdeauna într-un iad viu? În însuşi Întunericul?
Chipul care mă privea de pe tron nu mai zâmbea. Ochii erau aspri şi cruzi.
— Peste trei zile de-acum, dacă rămâi în viaţă, voi veni să-ţi iau sufletul. Asta îţi va da timp îndeajuns pentru a îndeplini dorinţa mamei tale şi pentru a găsi un loc unde să fii în siguranţă. Eu nu te voi omorî. Nu, termenii învoielii noastre sunt că atunci când voi veni după tine aşa cum ne-am înţeles, suflarea ta îţi va părăsi trupul şi tu vei muri, iar sufletul tău va ajunge în mâinile mele. Şi va rămâne în posesia mea şi se va supune voinţei mele. Pripoanele care mă ţin legat nu vor mai conta. Nu te voi omorî cu mâna mea, prin urmare domnia mea aici nu va fi limitată la doar o sută de ani. Tu vei fi acceptat de bunăvoie să-ţi pierzi viaţa şi, în acest fel, vei fi luat din lume din propria ta voinţă. Astfel eu voi fi liber să-mi folosesc mijloacele pentru a obţine în cele din urmă dominaţia asupra acestei lumi. Va dura un timp, un timp îndelungat, dar eu sunt răbdător.
Am clătinat din cap.
— Nu. E o nebunie. Ceri prea mult. Nu pot accepta aşa ceva.
— De ce nu, Tom? E limpede că asta trebuie făcut. Sacrifică-te şi dă-mi mie sufletul tău. Vei putea obţine atât de mult: pot să-ţi dau o şansă să eviţi toate acele morţi pe care ţi le-am arătat. Şi vei înlătura orice primejdie viitoare pentru Comitat. Este hotărârea ta, Tom, dar ai văzut ce urmează să se întâmple. Tu eşti singurul care poate opri toate acele lucruri!
Doar dacă acceptam ce îmi cerea el puteam să împiedic moartea lui Alice, Arkwright şi a Vraciului. Şi alte mii vor muri, Ordeen va triumfa, iar peste şapte ani, când se va răzbuna pe mama şi va nimici pe oricine şi orice îndrăgea mama acasă, în

Comitat, va fi rândul acestuia să sufere o soartă asemănătoare. Dar pentru a opri toate astea trebuia să îndur pierderea propriului meu suflet. Era ceva îngrozitor. Dar avea să merite sacrificiul? Ce voia să spună diavolul cu „o şansă”?

— Care e „şansa” pe care o voi primi în schimbul sufletului meu? Am întrebat. Ce ai face să mă ajuţi acum?

— Două lucruri. Primul este să întârzii trezirea lui Ordeen. Cu o oră – atâta pot. Sigur, unii dintre servitorii ei se trezesc cu mult înaintea ei. Alţii încep deja să se mişte. Pe aceia trebuie să îi eviţi, sau să te străduieşti să le ţii piept cât mai bine. Dar al doilea – şi cel mai important – este că îţi voi spune unde se află Ordeen.

De mai multe ori în trecut mi se oferiseră şanse similare de către servitorii Întunericului. Golgoth, unul dintre Vechii Zei, îmi oferise viaţa şi sufletul în schimbul eliberării lui din pentaclul în care era prins. Îl refuzasem. Eu nu eram important; datoria mea era să servesc Comitatul. În Pendle, vrăjitoarea Wurmalde îmi ceruse şi ea ceva – cheile de la cuferele mamei, în care spera să găsească o putere nemaipomenită pentru Întuneric. În ciuda faptului că vieţile lui Jack, Ellie şi a fiicei lor Mary depindeau de acordul meu, din nou refuzasem.

Dar această ofertă era diferită. Nu era în joc doar viaţa mea şi nici doar vieţile membrilor familiei mele. Da, sufletul meu va aparţine Diavolului – personificarea Întunericului. Dar aşa voi salva Comitatul de o viitoare vizită a lui Ordeen. Şi doar dacă mă câştiga de partea lui putea Cel Rău să domnească asupra Pământului până la sfârşitul vremurilor. Asta nu se va întâmpla – el nu ar deţine decât acea parte din mine care era nemuritoare. Ordul era o construcţie imensă şi complexă, mi-am spus. Cunoaşterea locului exact în care se află duşmanca mamei ne-ar da o şansă reală de izbândă.

Eram foarte tentat să accept oferta. Ce altceva puteam face? Şi asta va întârzia lucrurile – ceva de care aveam cu toţii mare nevoie. În plus, mai era ceva care îmi dădea o rază de speranţă. Nu exista nicio dovadă că mama ar fi moartă şi, dacă mai era în viaţă, atunci orice era posibil. Poate că va găsi o cale de a mă salva, vreun mijloc prin care să fiu eliberat din învoiala pe care mă pregăteam s-o închei.

— Bine, am spus, înfiorându-mă la gândul a ceea ce făceam.

Îţi voi da sufletul în schimbul a ceea ce-mi oferi.

— Peste trei zile mă voi întoarce să-l iau. Aşadar, ne-am înţeles?

Am încuviinţat din cap.

— Da. Ne-am înţeles, am spus, cu inima strânsă.

— Aşa să fie. Acum, iată informaţia de care ai nevoie. Ordeen nu poate fi găsită în niciunul dintre cele trei turnuri. Ele sunt locurile în care stau servitorii ei şi sunt pline de capcane aducătoare de moarte pentru oricine pătrunde în ele. Dar în spatele lor se află un dom, pe acoperişul clădirii principale. Acolo o vei găsi. Ai însă grijă atunci când traversezi acoperişul acela – acolo se află multe primejdii. Şi nu uita, nu ai decât o oră până când se trezeşte Ordeen.

Îndeplinindu-şi promisiunea, Diavolul mi-a zâmbit şi mi-a făcut semn să mă urc din nou pe tipsie. În clipa următoare încăperea începu să se întunece, norul se îndesi şi începu să fiarbă deasupra mea. Ultimul lucru pe care l-am văzut a fost zâmbetul triumfător al Celui Rău. Dar ce altceva puteam face? M-am întrebat. Cum aş fi putut îngădui ca atâţia oameni să moară? Cel puţin asta ne-a oferit o şansă să evităm o asemenea baie de sânge. Ce mai conta sufletul meu, în comparaţie cu toate celelalte?

Încheiasem o învoială cu Diavolul. Peste trei zile, dacă mama nu mă putea ajuta, urma să plătesc un preţ cumplit pentru această şansă de victorie.

CAPITOLUL 19

SOARTA TA

Am simţit cum tipsia se smuceşte şi apoi începe să coboare; norul se risipi repede, pentru a dezvălui din nou interiorul turnului răsucit. Lamiile erau tot acolo, agăţate de zidurile de piatră, dar stăteau nemişcate. Am trecut pe lângă un cilindru şi acesta începu să se învârtească încet, huruind şi scârţâind, pe când lăsa în jos alte tipsii. M-am uitat peste marginea lăcaşului meu şi le-am văzut cum coboară înaintea mea. Le-am cercetat cu privirea, încercând să le găsesc pe cele în care se aflaseră Alice, Vraciul şi Arkwright, dar în acel moment tipsiile dispărură cu totul.

Mi-am amintit de bezna din partea de jos a turnului, şi

imediat s-a stins şi lumina din jurul meu şi mi-am continuat coborârea într-un întuneric deplin. În cele din urmă, cu o smucitură, tipsia mea a ajuns pe pământ.

Am rămas o clipă nemişcat. Am aşteptat în întuneric, abia îndrăznind să respir. Am auzit nişte zgomote înfundate în jur, pe când şi alte tipsii se loveau de pământul moale. Mi-am adus aminte de creatura care, pândind în beznă, îşi înfipsese dinţii în piciorul meu şi mă târâse către tipsie. Şi dacă mă mai aştepta încă aici? M-am silit să mă liniştesc. Creatura nevăzută îşi îndeplinise sarcina, aşezându-mă în tipsia care avea să mă ducă sus la întâlnirea cu Diavolul. Cu siguranţă, acum avea să mă lase în pace. În definitiv, încheiasem o învoială şi primisem o oră pentru a o găsi pe Ordeen înainte să se trezească pe deplin. Dar puteam să mă încred în Cel Rău? Avea el oare să-şi ţină cuvântul?

Am simţit o mişcare în dreapta mea şi m-am crispat, dar o clipă mai târziu a pâlpâit o lumină şi am văzut pe cineva ţinând în sus un felinar. Spre marea mea uşurare, era Vraciul. S-a apropiat încet de mine, uitându-se îngrijorat în toate părţile. Chiar în spatele lui era Arkwright. În vreme ce coboram din tipsia mea, simţind cum picioarele mi se afundă în noroi, o altă siluetă se apropie din beznă către felinar – era Alice.

— Am crezut că se terminase totul pentru noi, remarcă Vraciul. Într-o clipă mă aşteptam să mi se scurgă tot sângele din trup, iar în clipa următoare eram din nou aici. Pare prea frumos pentru a fi adevărat…

Se uita pe rând la fiecare dintre noi, dar eu nu am spus nimic, deşi simţeam privirea lui Alice aţintită asupra mea.

— Atunci hai să vedem peste ce mai dăm, spuse magistrul meu. M-aş simţi mult mai bine dacă aş avea în mână toiagul.

L-am urmat pe Vraci, rămânând în sfera gălbuie de lumină aruncată de felinar. În câteva minute găsisem toiagul şi sacul lui, apoi pe-ale lui Arkwright şi în final şi lucrurile mele.

— Mă simt mult mai bine cu toiagul la îndemână, exclamă Arkwright.

— E aproape ca şi cum cineva ne-ar ajuta, remarcă Vraciul. Mă întreb dacă mama ta are de-a face cu asta…

— Ar fi grozav să fie aşa. Nădăjduiesc doar că mama e bine, am spus eu, sperând că nu-şi va da seama de rolul pe care-l

jucasem în ceea ce se întâmplase.

— Ei bine, chiar pare că am primit încă o şansă, a continuat el, aşa că hai să profităm de asta. Nu ştiu cât timp mai avem până când locul ăsta se va trezi pe deplin, prin urmare trebuie să ne grăbim. Dar întrebarea este – încotro?

Eu ştiam acum unde o puteam găsi pe Ordeen, dar cum să îi spun magistrului meu fără să dezvălui sursa informaţiei mele?

— Trebuie să ajungem din nou la picioarele celor trei scări, continuă Vraciul. Fiecare şir de trepte trebuie să ducă într-un turn diferit. Acesta din urmă a fost o capcană. În turnul din mijloc se află elementariile care le-au omorât pe vrăjitoare. Aşadar, ne mai rămâne doar unul.

— Instinctul îmi spune că n-o vom găsi într-un turn, am spus eu, alegându-mi cu grijă cuvintele. Cu siguranţă că în fiecare turn există capcane ca asta care era cât pe ce să ne termine. Cred că o vom găsi în domul de pe acoperişul clădirii principale – cel despre care a pomenit mama. Mama a spus că dacă Ordeen nu se află în turnuri, atunci ar putea foarte bine să fie în dom.

Vraciul s-a scărpinat în barbă şi a chibzuit la vorbele mele.

— Ei bine, băiete, aşa cum ţi-am spus de multe ori, trebuie întotdeauna să te încrezi în instinct. Prin urmare, pentru că şi tu, şi mama ta sunteţi de aceeaşi părere, sunt tentat să fiu şi eu de acord. Dar cum ieşim de aici? Întrebă el, întorcând capul şi ridicând mai sus felinarul.

Eram înconjuraţi de întuneric, cu excepţia cercului de lumină aruncat de felinar; nici măcar pereţii nu-i puteam vedea. Dar Vraciul a pornit-o cu pas iute şi noi l-am urmat. Am găsit o fereastră îngustă şi ne-am uitat în jos, şi am văzut o privelişte deprimantă, un peisaj de coşmar cu contraforturi, turnuri şi pânze întunecate de apă. Nu am zăbovit, ci am trecut grăbiţi printr-o uşă îngustă şi am coborât nişte trepte, trezindu-ne pe acoperişul principalei clădiri a Ordului, în spatele turnurilor.

În faţa noastră se vedeau câteva turnuleţe şi ieşituri ciudate, dar dincolo de ele se ridica domul. Am pornit în şir indian, cu Vraciul în frunte, Alice în spatele meu şi Arkwright ultimul. Deasupra noastră, norul întunecat fierbea şi o burniţă slabă ne cădea pe feţe. Vraciul continua să ţină în sus felinarul – deşi nu era nevoie, căci pietrele Ordului reflectau o strălucire de

bronz.

Era multă apă pe acoperiş. În scobiturile lui se formaseră bălţi adânci. Curând coboram pe o pantă uşoară de-a lungul unui jgheab plin cu apă stătută; de-o parte şi de alta se ridicau lespezi de piatră, care ne îngrădeau.

Deodată o lumină palã, galbenă, străluci deasupra noastră. Am ridicat privirea şi am văzut pentru o clipă luna în descreştere, după care a fost acoperită din nou de nori. Ne apropiam acum de ceea ce părea a fi intrarea într-un tunel, dar când am pătruns înăuntru, am văzut că era deschis în partea de sus.

Din nou se ivi luna, strălucind printre ceea ce păreau a fi zăbrelele unei cuşti. Era aproape ca şi cum ne aflam în interiorul scheletului unui animal gigantic şi priveam prin coastele lui arcuite. Agăţaţi de pietre, se vedeau o mulţime de morţi vii. Unii stăteau atârnaţi în mâini, alţii cu toate cele patru membre. Iar în jurul nostru pe pământ erau şi mai mulţi morţi.

— Oh, nu-mi place deloc locul ăsta! Se plânse Alice, cu ochii mari de spaimă.

Pentru că eram ucenicul Vraciului, întâlnisem deja o mulţime de suflete prinse între două lumi, dar acum era mult mai rău decât tot ce văzusem până atunci. Unii erau în mod vizibil oameni – bieţi amărâţi în zdrenţe, fie întinzându-şi braţele către noi şi cerând ajutor, fie doar mormăind nedesluşit. Dar, şi mai rău, alţii erau pe jumătate oameni şi semănau cu nişte creaturi de coşmar. Unul era asemenea unui bărbat despuiat, dar cu multe picioare şi braţe, ca un păianjen uriaş care se zvârcolea, iar trupul lui era acoperit cu bube şi negi; un altul avea cap de şoarece păros, dar un corp şerpuitor care se termina cu o coadă mai degrabă decât cu picioare.

— Ce sunt ăştia? L-am întrebat pe Vraci. Şi ce fac aici?

S-a întors către mine şi a clătinat din cap.

— Nu am cum să ştiu cu siguranţă, băiete, dar bănuiesc că sunt nişte suflete prinse între două lumi. E posibil ca unele dintre spiritele astea să fie aici de mulţi ani, legate de Ord pe când a tot trecut prin portal. Alţii au decăzut atât de mult din condiţia lor de oameni încât de-abia îi mai poţi recunoaşte drept fiinţe omeneşti. Noi îi numim „spirite sub-umane” pentru că sufletele lor au degenerat şi s-au îndepărtat de ceea ce

erau odinioară. Mă tem că şi dacă am avea timp, tot nu am putea face nimic pentru aceşti nefericiţi. Nu ştiu ce crime au comis pe Pământ pentru a fi ţinuţi în acest loc, dar sunt atât de departe de Lumină încât n-o mai pot atinge niciodată acum. Doar distrugerea Ordului i-ar elibera.

Suflete prinse între două lumi? Am simţit o gheară în stomac la gândul că peste trei zile aş putea avea o soartă asemănătoare.

Clătinând din cap, Vraciul a pornit-o din nou, şi am trecut de acel tunel îngrozitor; vaietele şi mormăielile se stinseră în depărtare. Jgheabul se sfârşi, dar dincolo de el acoperişul devenea şi mai abrupt. Chiar în faţa noastră se înălţa domul în care se afla Ordeen, încă adormită. La baza lui se vedea o intrare îngustă – un oval mic şi întunecat care mă umplea de spaimă. Nu exista uşă, dar când Vraciul încercă să pătrundă înăuntru, se dădu brusc înapoi, ca şi cum se lovise de un obstacol.

Îşi frecă fruntea, făcu un pas în spate şi împunse deschiderea cu mânerul toiagului său. Părea să lovească în aer, dar deodată se auzi un zgomot înfundat când toiagul se izbi de o uşă invizibilă.

— Simt un fel de barieră, spuse el, şi-şi plimbă palma peste zona respectivă, explorând. Este netedă, dar foarte solidă. N-avem decât să sperăm că mai există şi altă intrare.

Dar când am încercat să ating şi eu acea uşă invizibilă, mâna mea a pătruns mai departe decât cea a Vraciului. Am tras aer adânc în piept şi am înaintat, trecând foarte uşor dincolo de acea barieră. Imediat am simţit cum între mine şi ceilalţi se întinde o mare distanţă. Îi mai vedeam prin deschizătură, dar erau ca nişte umbre, căci în jurul meu nu mai exista acea strălucire de bronz. Mă aflam într-o lume cu desăvârşire întunecată şi tăcută – simţeam doar un spaţiu imens care mă înconjura.

Am păşit înapoi de cealaltă parte a barierei, şi imediat m-am cufundat într-o mare de sunete; asta mi-a adus aminte de ziua în care Arkwright mă învăţase să înot. Mă aruncase în canal şi eu crezusem că o să mă înec. Pe când mă trăgea de ceafă, ieşisem din lumea subacvatică tăcută pentru a fi lovit de sunet. Acum era la fel: auzeam voci neliniştite şi strigătele speriate ale lui Alice.

— Oh, Tom! Credeam că te-am pierdut! Pur şi simplu ai dispărut! Îmi spuse ea, cu vocea plină de durere.

— Eu vă puteam vedea, am spus. Dar eraţi ca nişte umbre, şi nu vă puteam auzi.

Atunci Alice se apropie de bariera invizibilă şi încercă să treacă dincolo de ea, dar în zadar. Încercă şi Arkwright, mai întâi cu toiagul, apoi cu mâna.

— Cum de Tom poate să treacă şi noi nu? Întrebă el.

Vraciul nu îi răspunse. Se uita la mine furios, cu ochii aruncând scântei.

— Aici e mâna mamei tale, băiete, spuse el în cele din urmă. Ţi-aduci aminte ce ne-a spus? Că atunci când îţi vei da sângele vei avea acces la locuri unde în mod normal nu ai putea să ajungi. Era disperată să vii cu ea în Grecia. Poate că există ceva aici în Ord ce numai tu poţi face. Cu siguranţă tu eşti singurul care poate trece dincolo de această barieră.

Vraciul avea dreptate. Sângele meu curgea acum prin venele şi arterele lui Ordeen. Acum puteam intra în locuri care în mod normal le erau interzise străinilor, şi aşa putea şi mama. Asta făcea parte din planul ei.

— Timpul se scurge. Poate că ar trebui să intru singur, am sugerat eu.

Mi-era teamă, dar părea să fie singura cale. M-am gândit că Vraciul n-o să accepte, dar el încuviinţă din cap.

— S-ar putea să fie singura cale pentru ca unul dintre noi să ajungă la Ordeen înainte să se trezească. Dar dacă intri acolo, băiete, vei fi singur – şi cine ştie în ce pericol.

— Nu-mi place asta, Tom! Strigă Alice.

— Cred că este un risc pe care trebuie să ni-l asumăm, continuă Vraciul. Dacă nu o găsim şi nu o nimicim pe Ordeen, atunci niciunul dintre noi nu va scăpa cu viaţă de aici. Cum e acolo înăuntru? Ce ai văzut?

— Nimic – e doar întuneric şi o tăcere deplină.

— Atunci ar fi bine să iei tu felinarul, spuse el, întinzându-mi-l. Du-te, băiete, şi vezi ce poţi să faci. Noi o să încercăm să găsim o altă intrare în dom.

Am dat din cap, încuviinţând, am luat felinarul, i-am zâmbit lui Alice ca să încerc să o liniştesc – şi am păşit din nou prin bariera invizibilă. Eram foarte speriat, dar trebuia să o fac. M-am uitat înapoi la umbra Vraciului, a lui Arkwright şi a lui Alice,

apoi am pornit-o hotărât înainte, în acea lume tăcută. Dar acum că intrasem în ea, nu mai era atât de tăcută. Paşii mei răsunau în întuneric şi îmi auzeam limpede răsuflarea şi bătăile inimii. Ţinând strâns toiagul şi sacul în mâna stângă, am ridicat felinarul cu mâna dreaptă. Dincolo de sfera galbenă de lumină se putea afla orice.

Mersesem poate vreo două sute de metri fără să întâlnesc niciun zid sau vreo altă opreliște, dar eram conştient de o schimbare: nu se mai auzea ecoul paşilor mei. Şi apoi, în faţa mea, am văzut o deschidere mare, din care porneau nişte trepte care urcau.

Mi s-a tăiat răsuflarea, şi m-am oprit. Cineva stătea pe treapta de jos şi se uita în direcţia mea. Era o fată cu păr blond care i se revărsa pe umeri, într-o rochie zdrenţuită şi cu picioarele goale. Se ridică şi îmi zâmbi. Era aproape de înălţimea mea şi nu părea mai în vârstă decât Alice, dar, în ciuda zâmbetului, expresia ei era autoritară.

Era Mab Mouldheel. Se părea că vestea morţii ei nu fusese adevărată. Dar cum ajunsese acolo? Cum trecuse prin bariera invizibilă?

CAPITOLUL 20

ADEVĂRATA ÎNFĂȚIȘARE A LUCRURILOR

De ce ţi-a luat atâta? Mă întrebă. Te-aştept aici de o groază de vreme.

— De ce mă aştepţi? Am întrebat-o prudent.

— Pentru că ai nişte lucruri de făcut şi timpul e scurt! Mama ta aşteaptă, răspunse ea. Dă-mi-l mie, îl ţin eu…

Spunând acestea, luă felinarul din mâna mea şi, apucându-mă de mânecă, începu să mă tragă în sus. M-am împotrivit puţin, dar apoi am lăsat-o să mă târască în sus pe scara îngustă, în spirală. Urcam din ce în ce mai repede, până când am ajuns chiar să fugim.

Deodată am început să-mi fac griji. De ce i-am îngăduit să mă conducă aşa? Oare Mab folosea un soi de magie neagră pentru a mă supune voinţei ei?

— Unde sunt surorile tale? Şi de ce nu eşti cu restul clanului Mouldheel? Am întrebat, oprindu-mă brusc din fuga pe scări.

Nu aveam deloc încredere în ea. Poate că Cel Rău mă

trădase, poate că nu îşi ţinea cuvântul. Şi dacă Mab mă ducea în ghearele lui Ordeen, care deja se trezise?

— Ne-am despărţit în mai multe grupuri, Beth, Jannet şi cu mine, când am intrat în Ord, mi-a explicat Mab. Acum ele sunt în siguranţă, cât mai departe de locul ăsta urât. Dar eu am rămas. Mi-am riscat viaţa, chiar aşa, ca să fac asta. Ar trebui să fii recunoscător.

— Ca să faci ce?

— Să o găsesc pe Ordeen pentru mama ta. Am căutat-o într-o oglindă pentru ea, asta am făcut. Cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată. Acum, haide, Tom, n-avem vreme de zăbavă. Timpul e scurt şi mama ta ne aşteaptă acolo sus! A spus ea, încercând din nou să mă tragă pe scări.

— Stai! Am strigat, împotrivindu-mă. Ştiai unde se află Ordeen? Şi totuşi nu ne-ai spus? Ne-am pierdut vremea şi pe urmă am căzut într-o capcană. De ce nu ne-ai avertizat? Puteam să fim cu toţii omorâţi!

Şi asta nu era totul, deşi nu i-am spus lui Mab. Cel mai rău era că tocmai îmi pierdusem de bunăvoie sufletul pentru a afla unde se afla Ordeen.

— Nu, Tom. Nu a fost deloc aşa. Am văzut asta în oglindă doar când am ajuns înăuntrul Ordului. N-o puteam face decât folosind sângele unuia dintre servitorii lui Ordeen. I-am tăiat gâtul unuia dintre cei care dormeau. Nu mi-a luat mult. Atunci am ştiut că Ordeen nu se afla în niciunul dintre turnuri. Am ştiut că era aici. Aşa că mama ta a hotărât să rişte şi să o ia pe drumul cel mai direct. M-a condus afară din tunel şi pe lângă zid. Am luat-o prin intrarea principală, chiar aşa am făcut, curajoase nevoie mare! Dar erau multe primejdii înăuntru – nişte insecte scârboase cu şase picioare şi cleşti uriaşi şi o mulţime de ochi. Dar nu s-au apropiat de mama ta, au rămas la distanţă. Pe urmă am dat de o barieră aici. Mama ta a putut trece prin ea, dar eu nu. Aşa că şi-a folosit toată forţa ca să o distrugă, să pot să intru şi eu. A fost destul de greu – a stors-o de puteri. Asta arată doar cât de tare are nevoie de mine. „Adu-l pe Tom la mine cât de repede poţi!” mi-a spus. Aşa că haide, nu mai avem timp de pierdut!

Spunând acestea, începu din nou să mă tragă după ea. Nu m-am opus şi curând alergam pe trepte în sus cât ne ţineau picioarele. Ne-am oprit pe un palier cufundat în întuneric. În

faţa noastră se vedea o deschidere şi dincolo de ea beznă.

— Intră, spuse Mab. Mama ta te aşteaptă acolo. Mi-a spus să rămân afară. Vrea să vorbească doar cu tine.

Nu voiam să intru, dar am întins mâna să iau felinarul. Mab a scuturat din cap.

— Nu vrea să o vezi încă. Nu aşa. Se schimbă. E la jumătatea schimbării. Nu e o privelişte prea frumoasă…

Nu-mi plăcea felul în care spusese asta despre mama şi voiam să îi trag una cu toiagul. Oare mama îşi recăpăta forma deplină de Lamia?

— Du-te! Se răsti la mine Mab.

M-am uitat urât la ea şi, strângând în mână toiagul şi sacul, am înaintat în bezna acelei încăperi înfricoşătoare. Am aşteptat ca ochii mei să se obişnuiască încet cu întunericul. Dar chiar înainte să disting forma care se afla într-un colţ, am auzit o respiraţie gâfâită. Era mama? Părea rănită.

— Mamă! Mamă! Tu eşti? Am strigat.

— Da, fiule, eu sunt! A răspuns o voce.

Suna răguşită şi oarecum mai adâncă decât o ştiam. Şi epuizată şi plină de suferinţă. Dar nu aveam nicio îndoială, era mama.

— Te simţi bine, mamă? Eşti rănită?

— Am oarece dureri, fiule, dar era de aşteptat. Mă schimb. Pot să-mi aleg forma, şi iau una care ar putea să-mi ofere o şansă împotriva lui Ordeen. Dar e mai greu decât am crezut. Mult mai greu. Tot mai am nevoie de ceva timp ca să mă pregătesc. Trebuie să o întârzii tu.

— Să o întârzii? Cum? Am întrebat.

— Mai întâi cu vorbe. Tu vei fi o enigmă pentru ea, o ghicitoare pe care va fi disperată să o dezlege. Asta e prima ta apărare. Mai târziu, lanţul şi toiagul ar putea să ne mai obţină ceva timp. Mai porţi pumnalul în teaca lui, Tom? Şi ai folosit deja dorinţa?

La cuvintele ei, am simţit cum mi se strânge inima. Am înţeles că mama voise ca eu să-mi folosesc darurile lui Grimalkin împotriva lui Ordeen. Dar trebuia să-i spun adevărul.

— Mai am cuţitul, dar am folosit dorinţa întunecată ca să o salvez pe Alice. O lamie sălbatică pusese mâna pe ea. Dacă n-o salvam eu, ar fi murit.

Am auzit-o pe mama scoţând un oftat obosit.

— Dorinţa împreună cu cuţitul ţi-ar fi dat cu adevărat o şansă împotriva lui Ordeen. Dar dacă supravieţuieşti acestei întâlniri, fiule, atunci ai luat hotărârea corectă. Vei avea nevoie de Alice alături de tine. Ca o ultimă soluţie, foloseşte totuşi pumnalul.

— Cum adică eu sunt o enigmă, o ghicitoare pentru Ordeen? Am întrebat. Nu înţeleg. De ce aş fi asta?

— Nu-ţi aduci aminte ce ţi-am spus? Motivul pentru care i-am dat sângele tău? Te va şti, şi în acelaşi timp nu te va şti. O să-i pari cunoscut, cineva pe care ar trebui să-l ştie, dar nu îl ştie. Vei putea să îi distragi atenţia şi să-mi îngădui astfel să fiu gata şi să lovesc eu prima. Ţi-a băut sângele, l-a înghiţit în trupul ei pentru a căpăta o nouă viaţă. Sângele a schimbat-o. Sângele te apropie de ea. Asta deja a slăbit-o. De aceea ai putut trece prin barieră. De aceea am putut şi eu să intru în acest loc. Acum avem acelaşi sânge ca şi ea, Tom.

Vocea i se schimba acum. Devenea mai puţin omenească. Din nou, m-au cuprins îndoielile. Fusesem înşelat de atâtea ori înainte, şi eram bănuitor.

— Tu eşti, mamă? Chiar tu eşti? Am întrebat.

— Sigur că eu sunt, Tom. Cine altcineva? Dar nu te condamn pentru că te îndoieşti de mine. M-am schimbat şi continui să mă schimb. Am luat multe forme de-a lungul vieţii, şi acum îmi voi lua forma finală. Procesul acesta se accelerează chiar acum, în vreme ce vorbim. Nu mai sunt femeia care am fost. Nu am uitat că sunt mama ta. Nu am uitat că am fost soţia tatălui tău. Dar deja sunt ceva diferit acum. Nu te întrista, Tom. Toate lucrurile se schimbă în cele din urmă. Nimic nu durează la nesfârşit. Tot ce putem face acum e ca ultimele noastre clipe împreună să fie frumoase. Mare parte din lunga mea viaţă am plănuit distrugerea lui Ordeen. Şi acum sunt aproape de îndeplinirea ei. Tu i-ai dat sângele tău – i l-ai dat cu mult curaj. De aceea te-am adus în ţinutul meu natal. Dar mai există un lucru esenţial pe care îl poţi face. Să o întârzii. Să obţii timp pentru mine. Mab te va conduce în locul unde curând Ordeen se va trezi. În scurtă vreme îmi voi folosi ultimele puteri împotriva ei. O voi prinde în strânsoarea morţii. Dar dacă reuşesc să fac asta, tu trebuie să fugi imediat din Ord. O să faci asta? Îmi promiţi, Tom?

— Să te părăsesc, mamă? Cum aş putea să fac asta?

— Trebuie s-o faci, fiule. Trebuie să scapi. Destinul tău este să îl distrugi pe Diavol. Asta m-am străduit atâta vreme să obţin. Dacă mori aici împreună cu mine, înseamnă că totul a fost în zadar. O să o ţin strâns legată pe Ordeen până ce puterile o vor părăsi. Când se va întâmpla asta, Ordul se va prăbuşi înapoi prin portal. Va fi distrus, şi dacă ea nu se va putea elibera, acesta va fi şi sfârşitul ei!

— Dar şi al tău! Asta vrei să spui, mamă?

— Da, va fi şi sfârşitul meu, dar sacrificiul va merita cu prisosinţă. Voi fi obţinut ceea ce îmi dorisem de multă vreme. Aşadar, îmi promiţi? Te rog! Vreau să te aud spunând-o!

Eram şocat şi în acelaşi timp sufeream. Mama urma să moară acolo. Dar cum puteam să o refuz, când era ultimul lucru pe care avea să mi-l mai ceară vreodată?

— Îţi promit, mamă! O să-mi fie atât de dor de tine. Dar ai să fii mândră de mine.

În acel moment, o rază de lumină pătrunse printr-o fereastră şi ajunse pe capul mamei. I-l recunoşteam încă, dar pometţii ei erau mai înalţi şi mai ascuţiţi ca înainte, ochii mai cruzi. Am desluşit conturul trupului ei şi ceva din consistenţa lui. Stătea ghemuită aproape de pământ. Vedeam solzi, gheare ascuţite, aripi strânse… Chiar sub ochii mei ea devenea din ce în ce mai puţin om, căpătând forma ei finală de Lamia.

— Nu te uita la mine, Tom! Nu te uita la mine! Întoarce-te cu spatele! Strigă mama, şi vocea ei era plină de durere şi regret.

Mai văzusem ceva asemănător şi înainte – şi o auzisem pe mama rostind aceleaşi cuvinte. Urgia care trăise în labirintul de sub catedrala din Priestown îmi oferise odată o viziune îngrozitoare, arătându-mi-o pe mama sub această formă. Şi mi-am amintit întocmai cuvintele Urgiei:

Luna arată adevărata înfăţişare a lucrurilor, băiete. Tu ştii deja asta. Tot ceea ce ai văzut este adevărat şi va să se petreacă. Nu are nevoie decât de timp.

Urgia avusese dreptate: ceea ce trăiam acum era un coşmar. Într-adevăr, se petrecea.

Am ezitat şi mama a strigat din nou:

— Du-te şi fă ce ţi-am cerut! Nu mă dezamăgi acum! Adu-ţi aminte cine eşti şi că te iubesc!

Aşa că i-am întors spatele şi am ieşit în fugă din încăpere, cu inima plină de durere.

Afară, Mab mi-a zâmbit uşor, triumfător.

— Ţi-am zis că nu e prea plăcut să te uiţi la ea, a spus. Acum o să te duc la Ordeen…

Tremurând încă de ceea ce văzusem, am urmat-o pe Mab în sus alte câteva trepte. Mă durea când mă gândeam la suferinţa mamei şi la schimbarea pe care o suporta. Dar nu am avut prea mult timp să mă gândesc la asta, pentru că am ieşit într-un balcon cu o balustradă joasă de piatră, şi Mab a arătat către un alt rând de trepte care duceau în jos pe lângă balcon.

— Uite-o! A şoptit Mab. Ordeen!

Sub noi, la mare distanţă, se vedea ceva ce părea să fie interiorul unei biserici; tot ce lipsea erau şirurile de strane. Un culoar lateral trecea printre coloane de marmură bogat împodobite, şi ducea drept către o estradă albă, unde o femeie într-o rochie neagră de mătase stătea culcată pe un tron negru de marmură. De-a lungul navei se înşiruiau, în suporturi aurii, lumânări negre înalte, iar în spatele tronului erau alte sute, şi flăcările lor ardeau egal în aerul nemişcat. Dincolo de coloane se vedeau în pereţi alcovuri în care puteau să pândească tot soiul de primejdii.

M-am uitat din nou la femeie. Ochii ei erau tot închişi, dar se putea trezi dintr-o clipă într-alta. Instinctul îmi spunea că aceasta era într-adevăr Ordeen.

Când m-am întors către Mab, ea a dus un deget la buze şi m-a avertizat în şoaptă:

— Vorbeşte foarte încet. Curând va fi gata să se trezească. Coboară treptele şi fă ceea ce ţi-a cerut mama ta înainte să fie prea târziu. Fă-o, altfel nimeni dintre noi nu va mai ieşi de aici viu.

Am înţeles că nu mai era timp pentru vorbe, aşa că mi-am pus jos sacul, i-am întors spatele lui Mab Mouldheel şi am început să cobor scările, încercând să fac cât mai puţin zgomot. Când am ajuns la baza lor, am pornit-o pe culoar, îndreptându-mă spre tronul negru. Deşi m-am străduit să păşesc încet, zgomotul ghetelor mele stârnea un ecou în tavanul boltit. M-am întrebat dacă Ordeen era păzită în somnul ei – m-am uitat în dreapta şi în stânga mea, la alcovurile cufundate în umbră de dincolo de coloane, dar nu am văzut nimic mişcându-se. Acolo nu se afla nimic periculos.

Cu cât mă apropiam de Ordeen, cu atât deveneam mai conştient de forţa copleşitoare a prezenţei ei; am simţit o răceală pe şira spinării. Ştiam că trebuia să mă străduiesc să îi captez atenţia lui Ordeen până ce mama era pregătită să vină în ajutorul meu şi să-şi nimicească duşmanca. Dar dacă mă ataca în clipa în care mă vedea? Şi atunci, pregătindu-mă pentru orice primejdie, mi-am trecut toiagul din mâna stângă în cea dreaptă, apoi mi-am scos lanţul de argint din buzunarul pantalonilor şi mi-am băgat mâna stângă sub pelerină pentru a ascunde ameninţarea pe care o purta.

Acum, că mă apropiasem, am simţit venind înspre mine o duhoare. Ordeen avea înfăţişare de femeie, dar exista ceva de animal sălbatic în ea – un miros fetid, ca de mosc, şi care aproape că mă făcea să vomit.

M-am oprit în faţa tronului ei. Ea avea ochii închişi şi părea să continue să doarmă. Oare asta era şansa mea de a lovi înainte ca ea să se trezească în toată puterea ei? De ce să nu mă folosesc de avantajul meu? Dar oare armele mele s-ar dovedi eficiente?

Argintul era de obicei o armă puternică împotriva servitorilor Întunericului, dar eu nu aveam de-a face cu o simplă vrăjitoare – aceasta făcea parte dintre Vechii Zei, era o creatură mult mai puternică. Ar fi putut un lanţ de argint să o încătuşeze? Părea puţin probabil. Toiagul meu, cu tăişul lui făurit dintr-un aliaj de argint, o putea răni. Dar trebuia să i-l înfig în inimă, şi ea era puternică şi iute. Era posibil să nu am această şansă. Aveam şi pumnalul pe care mi-l dăruise Grimalkin, dar folosisem deja dorinţa întunecată. Chiar dacă mama înţelesese că avusesem nevoie de acea dorinţă pentru a o salva pe Alice, i-am simţit dezamăgirea. Pumnalul o putea răni pe Ordeen, dar ratasem cea mai bună şansă de a-i face cu adevărat rău.

Am hotărât să-mi folosesc armele în această ordine: lanţul, toiagul şi în cele din urmă pumnalul. Dar mai întâi voi încerca să-mi înlănţui duşmana cu vorbe.

Aveam să folosesc tot ce puteam pentru a o întârzia până când mama era gata să atace.

Dar chiar pe când aceste gânduri se învârtejeau în mintea mea, Ordeen deschise ochii şi se uită direct la mine, înainte să se îndrepte în tronul ei. Sângele îi umplu buzele, care se

umflară şi deveniră de un roşu strălucitor; ochii ei aveau acea nuanţă albastru-închis a cerului la o oră după apus.

Ordeen se trezise.

CAPITOLUL 21

UN DINTE ASCUȚIT

Ordeen se ridică în picioare şi se uită furioasă la mine, cu o expresie sălbatică şi plină de aroganţă.

— O insectă se târăşte pe domeniul meu, spuse ea încet. **O simt cum tremură şi se înfioară de frică. Tot ce am de făcut e să întind un deget şi să o strivesc de podeaua rece de marmură. Să o fac oare?**

Abia atunci i-am văzut maxilarele. Cel de jos mai ales era puternic şi lat, muşchii i se adunau sub urechi. Când a deschis gura, am văzut că avea dinţii foarte ascuţiţi, mai ales caninii. Nu erau la fel de lungi ca ai unei vrăjitoare de apă, dar erau curbaţi, şi odată ce se înfigeau în carne nu mai exista scăpare. Am aruncat o privire la mâinile ei. Erau mult prea mari pentru o femeie, cu venele proeminente. Iar în loc de unghii avea gheare ascuţite.

Ştiam că încerca să mă înspăimânte, aşa că am tras încet aer adânc în piept şi m-am străduit să-mi ţin teama sub control – primul lucru pe care trebuie întotdeauna să-l facă un vraci atunci când are de-a face cu Întunericul. Am simţit cum teama începe să-mi dispară şi atunci, pe când tremuratul meu se potolea, am făcut un pas către ea. Nu se aştepta la asta şi am văzut cum ochii i se fac mari de uimire.

— Cine eşti tu, insectă? Întrebă ea. **Simt că într-un fel te cunosc. Am senzaţia că ne-am mai întâlnit Cum ai pătruns aici? Cum ai trecut de servitorii mei şi de capcane şi bariere pentru a ajunge atât de aproape de mine?**

— M-am strecurat ca un şoricel, am răspuns. Sunt prea mic şi neînsemnat pentru ca cineva să mă observe.

— Dar ce este acel toiag pe care îl ţii în mână? Un toiag din scoruş-de-munte cu un colţ înăuntru! O lamă de metal plină de argint!

— Despre asta vorbeşti? Am întrebat calm, apăsând în scobitura toiagului şi făcând lama să ţâşnească afară cu un

clinchet scurt.

— Ăla e un dinte foarte ascuţit pentru un şoricel, spuse ea, coborând prima treaptă a estradei. **Dar tot eşti o enigmă. Eşti străin de ţara asta. Unde e casa ta?**

— Departe, dincolo de mare, pe un pământ verde unde ploaia nu e niciodată prea departe.

— Din cine te tragi? Cine sunt părinţii tăi?

— Tatăl meu e fost un fermier care a muncit din greu să-şi susţină familia, şi ne-a învăţat să deosebim binele de tău. Acum el e mort, dar n-o să-l uit niciodată. Şi n-o să uit nici lucrurile pe care le-am învăţat de la el.

— Simt că te cunosc. Aproape că ai putea fi chiar fratele meu. Ai surori?

— Nu am surori, dar am fraţi…

— Da! Acum înţeleg. Sunt şase! Şase! Şi tu eşti cel de-ai şaptelea! Iar tatăl tău a fost şi el un al şaptelea fiu. Aşadar ai un har. Abilitatea de a-i vedea şi auzi pe cei morţi. Poţi să opreşti adulmecatul la distanţă al unei vrăjitoare. Eşti un duşman înnăscut al întunericului De aceea te afli aici, şoricelule? Să mă omori cu toiagul tău? Oricât ar fi el de ascuţit, o să ai nevoie de mai mult de-un dinţişor pentru a mă distruge…

Cum de ştia toate lucrurile astea? Oare îmi citea gândurile? Era înspăimântător, pentru că părea hotărâtă să afle în doar câteva minute cine eram. Şi prin mine avea să afle de mama. Temerile mele se dovediră prea curând întemeiate.

— Stai! Mai e ceva, continuă ea. **Mult mai mult! Mai ai şi alte haruri! Daruri primite de la mama ta sălbatică. Iuţeala care sfidează mersul timpului. Abilitatea de a mirosi apropierea morţii în cei chinuiţi de răni sau de boală. O umbră prelungă a lunii care îţi arată viitorul. Dar ce mamă ţi-ar putea dărui asemenea lucruri, şoricelule? A, o văd acum. Prin tine o ştiu. Mama ta este Lamia, duşmanca mea de moarte!**

Am văzut hotărârea în ochii ei. Voia să mă omoare în acea clipă. Repede – mai repede ca niciodată – mi-am înfăşurat lanţul de argint în jurul încheieturii şi mi-am tras mâna din pelerină. Ea nu a reacţionat. Eu mă mişcam, dar Ordeen nu. Stătea doar şi se holba la mine, iar furia îi încreţea fruntea.

Clipa se dilată. Timpul tremură şi se opri. Mă simţeam ciudat.

Eram singurul care se mişca într-o lume cu desăvârşire încremenită. Nu respiram. Inima nu-mi mai bătea.

Oare asta voise să spună Ordeen prin „iuţeala care sfidează mersul timpului”? Oare chiar moştenisem asta de la mama? Era ceva asemănător cu ceea ce folosise Diavolul? Aceeaşi şmecherie îmi îngăduise să prind un cuţit în aer în vara trecută, când Grimalkin îl aruncase către capul meu.

Ţintind cu mare atenţie, concentrându-mă intens, am eliberat lanţul, îndreptându-l direct către ea. Nu mă temeam deloc că n-o voi nimeri. Ţintele în mişcare sunt greu de lovit, dar ea era la fel de imobilă ca şi stâlpul pe care exersam în grădina din Chipenden a Vraciului.

Lanţul căzu într-o spirală perfectă peste capul ei şi i se strânse în jurul trupului. Ochii i se măriră, părând să-i iasă din orbite, şi ea alunecă moale în genunchi, de durere. Ţipă ascuţit, apoi se arcui pe spate, cu venele gâtului încordate. Apoi începu să se zvârcolească, se aruncă înainte şi se prăbuşi cu putere pe bărbie, cu gâtul întins, cu faţa îndreptată către mine. Am auzit o pocnitură scurtă – oare i se rupsese vreun os? Gâtul ei, poate?

Acum respiram din nou, inima îmi bătea iar cu putere în piept. Ceea ce se întâmplase atunci când mă pregătisem să-mi arunc lanţul – orice ar fi fost – se încheiase; acum timpul curgea normal.

Ordeen părea să privească înspre mine, dar ochii ei erau împăienjeniţi şi fără expresie, şi nici nu părea să respire. Oare era moartă? Dacă da, nu-mi venea să cred cât de eficient fusese lanţul. Mă uitam la ea uimit. Eram fericit, dar încă prudent. Mă confruntam cu una dintre Vechile Zeităţi. Fusese prea uşor. Mult prea uşor…

Am făcut un pas înapoi – asta în caz că voia să mă păcălească – şi am cercetat-o cu grijă. Era complet nemişcată, nu părea să mai aibă nicio pâlpâire de viaţă în ea. Oare contactul cu aliajul de argint o omorâse? Aşa să fie?

Apoi am observat ceva, primul semn care m-a pus în gardă pentru primejdia care urma să vină. Din trupul ei părea să se înalţe un abur. Aerul de deasupra tremura şi el. Se auzi o pocnitură şi brusc o duhoare acră de carne care arde veni către mine. Am văzut cum pielea ei începe să se pârjolească, să se încreţească, să devină neagră. Ardea! Flăcările o

cuprindeau!

Capul ei se smuci scurt. M-am uitat la maxilarul ei puternic şi l-am văzut lungindu-se şi lăţindu-se, i-am văzut capul ridicându-se. Tot nu părea să respire, dar gâtul i se zbătea în convulsii chiar pe când flăcările îl înnegreau. Am mai făcut un pas în spate şi mi-am pregătit toiagul. Capul ei devenise o sferă de foc şi se auzea un zgomot de sfâşiere, de rupere; deodată falca ei se desprinse şi tigva înnegrită tremură violent şi se desfăcu asemenea unui vas de pământ spart în mii de cioburi. Dar înăuntrul ei se mai afla ceva. Era ceva în mijlocul flăcărilor, ceva viu şi primejdios! Ceva care ieşea încet din cochilia de om arsă şi înnegrită de foc. Era ca un şarpe care îşi leapădă vechea piele. Trebuia să lovesc acum, înainte să fie prea târziu.

Am înaintat repede, ferindu-mi faţa cu braţul, şi am repezit toiagul către locul dintre umerii ei unde credeam că se află inima. Lama a lovit ceva tare – mult mai tare decât un os. Am simţit o durere în mână: şocul a urcat pe braţ până la umăr, făcându-mă să dau drumul toiagului. Dar groaza mea se transformă în uşurare.

Era un adevărat noroc că dădusem drumul toiagului, altfel mi-aş fi pierdut braţul – pentru că în clipa următoare toiagul se aprinse cu un fâşâit puternic, mistuit de o căldură atât de intensă încât se transformă în funigei de cenuşă albă. M-am dat înapoi, căci din flăcări ieşi ceva pe patru picioare terminate cu gheare, lepădându-şi pielea înnegrită care fusese cândva o formă omenească, Scuturându-se pentru a se elibera de lanţul meu de argint.

Era o creatură mare, ca o şopârlă, cu pielea împestriţată cu verde şi maro şi acoperită cu protuberanţe ca nişte negi. Avea forma unei salamandre, cea mai puternică şi mai primejdioasă dintre toate elementariile de foc, şi despre care îmi vorbise Seilenos. Dar dacă asta era, atunci salamandra pe care o vedeam nu era un exemplar obişnuit. Se părea că Ordeen îşi luase acum adevărata ei formă – aceea a unei creaturi ce se încălzea la dogoarea focului şi îl stăpânea.

Ieşi repede din cenuşa vechii ei forme, cu gura deschisă, arătându-şi cele două rânduri de dinţi ascuţiţi, ucigători. Suflă cu un şuierat puternic, îndreptând direct înspre mine un fuior de abur fierbinte din nările ei. Am sărit într-o parte şi aburul a

trecut pe lângă mine, atât de aproape de faţa mea încât a trebuit să închid ochii la căldura lui arzătoare.
Îmi mai rămăsese o singură armă: cuţitul pe care mi-l dăruise Grimalkin. Am întins mâna stângă peste umăr, pe sub pelerină şi cămaşă, şi l-am scos din teaca lui, apoi m-am întors cu faţa la Ordeen şi m-am concentrat. Am simţit din nou cum timpul îşi încetineşte mersul. Am respirat adânc şi mi-am liniştit bătăile inimii, încercând să mă calmez, şi am făcut încet un pas către duşmana mea.
Ordeen nu se mişcă, dar ochii ei de salamandră, cu pupilele nişte tăieturi roşii verticale pe chipul ei, mă priveau cu atenţie, iar ghearele ei erau desfăcute, ca şi cum se încorda pentru a ţâşni. M-am concentrat asupra trupului ei lung, de şopârlă, şi asupra locului de la ceafă unde intenţionam să îmi împlânt cuţitul. Dar voi putea să îl înfig acolo unde doream? Oare va fi şi el cuprins de flăcări, ca toiagul meu? Nu aveam altă posibilitate decât să risc, deşi ca să reuşesc trebuia să mă apropii foarte mult de ea. Mult mai mult decât atunci când mi-am folosit toiagul. Iar trupul ei continua să radieze o căldură intensă.
Fălcile ei se deschiseră uşor, apoi se desfăcură repede larg de tot, arătând ovalul rubiniu al gâtlejului ei. Acesta a fost singurul avertisment pe care l-am primit. În clipa următoare, n-a mai fost un abur fierbinte, ci un jet de flăcări galben-potocalii care se îndreptară direct spre faţa mea.
Din nou au trecut pe lângă mine. Acum Ordeen se ridică dintr-odată pe picioarele din spate astfel încât să fie mai înaltă decât mine, şi începu să-şi legene capul dintr-o parte într-alta.
M-am concentrat din nou, căutând cu privirea un nou loc în care aş putea să lovesc – gâtul palid de sub fălcile prelungi. Părea un loc mai moale, mult mai vulnerabil. Aceasta era ţinta mea. Aproape imediat, Ordeen se opri şi rămase nemişcată.
Asta se întâmpla? Concentrează-te şi timpul se opreşte… aproape s-a oprit? Da, asta trebuia să fie. Era un rezultat al concentrării intense.
Dar faptul că mi-am pus acea întrebare şi am ajuns la acea concluzie era să mă coste viaţa, căci îmi întrerupsese concentrarea. Capul de şopârlă al lui Ordeen se mişcă de la dreapta la stânga şi o altă limbă de foc porni către mine. M-am lăsat repede în genunchi – la timp, căci am simţit cum îmi

pârleşte părul.

Concentrează-te! Mi-am spus. *Constrânge timpul! Fă-l să se oprească!*

Din nou concentrarea mea se dovedi eficientă şi m-am ridicat în picioare, mi-am pregătit cuţitul şi am făcut un pas prudent către duşmana mea. Asta era. Concentrează-te asupra a ceea ce ai de făcut. Câte un pas, pe rând. Aşa trebuia. Şi mi-am adus aminte ce îmi spusese odată mama: *Când vei deveni bărbat, atunci va fi rândul Întunericului să se teamă, pentru că atunci tu vei fi vânătorul şi nu cel vânat. De aceea ţi-am dat viaţă.*

Ei bine, nu eram încă bărbat, dar brusc m-am simţit vânător…

Acum eram la mai puţin de lungimea unui braţ de fălcile deschise ale lui Ordeen. Prea aproape ca să scap dacă ţâşnea o nouă pală de foc. M-am încordat, apoi am înfipt cuţitul de jos în sus în gâtul ei, împlântând tăişul până la plăsele şi dându-i drumul imediat. Am simţit cum mă cuprinde un val de disperare când am văzut lama topindu-se, desfăcându-se în cocoloaşe de metal topit.

M-am dat înapoi clătinându-mă când am simţit căldura arzătoare radiind înspre mine. Timpul se scurgea acum din nou şi eu nu mai aveam ce face. Dar am văzut că totuşi o rănisem. Din gâtlejul ei ţâşni într-un arc un sânge negru care fierbea, şi căzu pe pardoseala de mozaic, unde se transformă imediat în vapori care se adunară într-o ceaţă groasă şi o ascunseră privirii mele. Speram că măcar îi mai slăbisem puterile. Duhoarea arsurii era atât de cumplită încât am simţit că mi se face greaţă şi m-am înecat, ochii mă usturau şi îmi curgeau, şi pentru câteva clipe n-am mai văzut nimic.

Dar când ceaţa s-a destrămat, Ordeen era tot acolo, stând în picioare. Rana din gâtul ei se vindecase şi acum îşi aţintise ochii nemiloşi asupra mea. Nu mai aveam nicio armă. Se repezi direct către mine, mai repede decât aş fi putut eu fugi. În câteva secunde aveam să fiu transformat în cenuşă.

Apoi, chiar în clipa în care credeam că s-a sfârşit cu mine, s-a întâmplat…

Urechile mele au simţit primele. Brusc se lăsă o tăcere nefirească. Acea tăcere deplină, ca atunci când o bufniţă se repede deodată asupra prăzii ei neştiutoare. O tăcere atât de

intensă încât durea. Am ridicat privirea şi am văzut ceva repezindu-se în jos din balconul de deasupra, pe când Ordeen se răsucea într-o parte şi se îndrepta pentru a întâmpina ameninţarea venită de sus.

Era mama. Transformarea ei era încheiată, dar nu semăna cu nimic la care m-aş fi putut aştepta. Avea aripi, da, şi gheare întinse înainte, gata să sfâşie şi să-şi rupă în bucăţi duşmanca. Dar nu erau aripile de insectă ale vaengirelor. Era mai degrabă înger decât insectă, căci aripile ei aveau pene, albe precum zăpada proaspăt cernută.

Se năpusti asupra lui Ordeen, trântind-o pe podeaua de marmură, şi cele două se încleştară sălbatic. M-am ridicat în picioare şi inima mi se strânse în agonie, căci penele mamei începeau să se pârlească şi să ardă, şi am auzit-o strigându-mi cu o voce chinuită: „Pleacă, Tom! Pleacă acum, cât mai poţi! O s-o ţin aici!”

Instinctul îmi spunea să sar în ajutorul mamei, dar nu mai aveam nicio armă, şi privindu-le cum se sfâşie una pe alta, cu sângele ţâşnind în toate părţile, cu penele pocnind şi arzând, mi-am dat seama că nu puteam face nimic. Dacă mă apropiam de ele, aveam să fiu mort în câteva clipe. Tot ce îmi rămânea acum de făcut era să mă supun dorinţei mamei. Şi, deşi îmi simţeam inima sfâşiată de durere, mi-am luat de jos lanţul şi am fugit de acolo. Era cel mai greu lucru pe care îl făcusem vreodată, cel mai întunecat moment din viaţa mea.

CAPITOLUL 22

ULTIMELE CUVINTE

Copleşit de emoţie, am alergat în sus pe scări, oprindu-mă doar cât să-mi iau de jos sacul şi felinarul. Credeam că Mab mă va urma, dar ea îmi făcu un semn de rămas-bun cu capul.

— Nu pot să merg pe acolo din cauza barierei, Tom. O să ies pe drumul pe care l-a deschis mama ta, şi ne vedem mai târziu.

N-am spus nimic. Nu eram sigur că pot vorbi. Ştiam că dacă îi răspundeam, durerea şi lacrimile pe care le strângeam înăuntrul meu aveau să se reverse din mine asemenea unei cascade. Am coborât repede scara în spirală şi am străbătut spaţiul vast şi cufundat în beznă, sperând că mergeam în

direcţia bună, către bariera invizibilă.

Când în cele din urmă am ajuns la ea, m-am simţit uşurat să văd umbrele lui Alice, Arkwright şi cea a Vraciului dincolo de ea. Am păşit repede afară.

— Oh, Tom! Exclamă Alice, repezindu-se către mine. Ai fost plecat atâta timp. Noi nu am reuşit să găsim altă cale de intrare, aşa că ne-am întors aici să te aşteptăm. Dar ai lipsit o groază de vreme. Credeam că nu te mai întorci – că ţi s-a întâmplat ceva îngrozitor. Se opri dintr-odată şi mă privi în ochi. Dar ceva chiar s-a întâmplat, nu-i aşa?

Am încuviinţat din cap, dar vorbele mi se opriră în gât.

— Oh, Tom, eşti ars, spuse ea, atingându-mi uşor părul pârlit şi o arsură dureroasă de pe obraz.

— Nu e nimic, am spus eu. Nimic, în comparaţie cu tot ce s-a întâmplat...

— Haide, băiete, spuse Vraciul, cu o voce surprinzător de blândă. Spune-ne...

— Mama! Se luptă cu Ordeen. Spune că amândouă vor muri şi că asta va aduce distrugerea Ordului. Trebuie să plecăm de aici cât de repede putem!

— Nu putem face nimic, Tom? Ca s-o ajutăm? Strigă Alice.

Am clătinat din cap şi am simţit cum lacrimile fierbinţi încep să-mi curgă din ochi, în tăcere.

— Tot ce putem face acum e să îi îndeplinim ultima dorinţă – să ne punem la adăpost înainte ca Ordul să fie distrus. Curând va începe să se prăbuşească înapoi prin portal.

— Iar dacă în acel moment suntem şi noi aici, vom fi târâţi în Întuneric! Spuse Arkwright, clătinând încruntat din cap.

Nu mai era timp să discutăm despre cele întâmplate. Nu am făcut decât să pornim într-o fugă disperată prin încăperile şi coridoarele întunecate ale Ordului, în jos pe scări şi pante, coborând tot mai mult către curtea pietruită.

Curând am început să ne simţim supărător de înfierbântaţi, dar nu era doar din cauza efortului. Aerul devenise mai încins, zidurile începuseră să radieze căldură. Ordul se pregătea să fie din nou înghiţit de coloana de foc, pe când se retrăgea prin portal către locul de unde venise. Locuitorii lui, cărora li se refuza acum posibilitatea de a ieşi din citadelă şi de a devasta lumea de afară, se cufundau la loc în starea lor de somnolenţă. La un moment dat, sfera luminoasă a unei

elementarii de foc încercă să se apropie de noi, dar Vraciul o împunse cu toiagul său şi ea se îndepărtă plutind, şi dispăru.
Ajunsesem aproape de ultimul coridor care dădea în curtea interioară. Eram foarte aproape de a scăpa din Ord, când un alt glob strălucitor ieşi din zid în spatele nostru. Era mare, opac şi periculos, şi începu să se apropie. Alte două îşi făcură apariţia, chiar când noi o luam la fugă.
M-am uitat înapoi peste umăr. Ne prindeau din urmă. Iar acum erau mai mult de trei. Poate şase sau şapte.
Am ajuns la intrarea îngustă în coridor. Acolo Arkwright s-a oprit.
— Luaţi-o voi înainte, a spus el, pregătindu-şi toiagul. O să le ţin eu pe loc!
— Nu! O să le înfruntăm împreună! Strigă Vraciul.
— N-are rost să fim cu toţii omorâţi, se răsti la el Arkwright, încăpăţânat. Du băiatul la loc sigur. El e cel care contează, şi tu ştii asta!
Vraciul păru să şovăie pentru o clipă.
— Duceţi-vă acum, când mai aveţi o şansă! Insistă Arkwright. Vin după voi cât de repede pot.
Vraciul mă apucă de umăr şi mă împinse pe coridor înaintea lui. Am încercat pentru o clipă să mă împotrivesc, dar Alice mă apucase de celălalt braţ şi mă trăgea înainte.
Am reuşit să mai arunc o privire în urmă. Arkwright se pregătea de luptă, cu spatele la noi, cu toiagul ţinut pe diagonală într-o poziţie de apărare. O sferă strălucitoare se îndrepta către el. O lovi cu lama toiagului, şi acea imagine a fost ultima pe care am văzut-o cu el.
Vraciul, Alice şi cu mine am traversat curtea şi am străbătut în fugă coridorul pentru a ieşi dincolo de zidurile Ordului. Ne-am grăbit către Kalambaka pe cât de repede am putut, deşi drumul ne era îngreunat de noroiul pe care îl lăsase în urmă potopul. Curând am văzut că nu eram singurii supravieţuitori. Un grup de vrăjitoare – Grimalkin şi câteva membre din toate cele trei clanuri, printre care şi Mab şi surorile ei – alergau puţin înaintea noastră. Le-am ajuns din urmă – şi cred că până şi magistrul meu s-a simţit ceva mai uşurat să le vadă.
Un muget brusc în spatele nostru – la fel ca strigătul furios de durere al unui animal rănit – ne-a făcut să ne întoarcem şi să privim într-acolo. Norul întunecat de deasupra Ordului se

formase acum din nou şi se umplea cu foc. Fulgere coborau în zigzag, învăluind într-o lumină portocalie strălucitoare vârfurile turnurilor răsucite.

Am simţit căldura din spatele nostru devenind tot mai arzătoare, cu o repeziciune alarmantă, şi ne-am dat seama că trebuia să ne îndepărtăm şi mai mult – şi asta foarte iute. Dintr-o clipă în alta, coloana de foc avea să unească cerul cu pământul. Cât de lată va fi? Oare eram prea aproape, şi în pericol de a fi înghiţiţi de foc?

În cele din urmă, epuizaţi de fugă, ne-am întors să privim în urma noastră, speriaţi de urletul prevestitor de moarte al coloanei de foc. Am văzut-o din nou pulsând şi răsucindu-se, cu Ordul încă vizibil în mijlocul ei, cu vârfurile turnurilor licărind acum alburii. M-am gândit la mama, în acea cameră, ţinând-o pe Ordeen în strânsoarea ei. Dar atunci, sub ochii noştri, citadela începu să se dezintegreze şi turnurile se prăbuşiră. Ordul era tras înapoi în Întuneric, dar trecerea îl distrugea. În interiorul lui, şi Ordeen avea să fie nimicită şi nu se va mai putea întoarce niciodată în lumea noastră. Numai că în acel infern va muri şi mama. La acest gând am simţit cum tot trupul mi se scutură de un plâns tăcut.

Şi apoi era Bill Arkwright. Oare reuşise să îi ţină în loc pe urmăritorii noştri şi apoi să iasă la timp din Ord?

În câteva minute, focul se domoli şi un vânt puternic se stârni în spatele nostru; aerul era aspirat către locul unde se înălţase odată Ordul. Când vântul se mai potoli, începu o burniţă rece. Am închis ochii, şi mi s-a părut că eram din nou acasă, în Comitat. Am aşteptat mult timp, dar nu am văzut nici urmă de Arkwright. Părea sigur că murise.

Am pornit-o din nou, în tăcere, către Kalambaka, şi către Meteora, aflată dincolo de ea. Obrajii mei erau uzi de ploaie şi de lacrimi.

Am ocolit Kalambaka pe la vest şi ne-am îndreptat către Megalon Meteorou, cea mai măreaţă dintre mănăstirile cocoţate pe piscuri. Vraciul socotea că trebuia să mergem la Egumen şi să-i spunem tot ce se întâmplase.

Mi-am adus aminte de vorbele mamei, că femeile nu erau bine-venite în mănăstiri, dar n-am spus nimic, şi Alice a urcat treptele împreună cu Vraciul şi cu mine. Deja preparase din

ierburile din punguţa ei de piele o alifie pentru arsura de pe obrazul meu. Nu era decât unul dintre multele leacuri folosite de vindecătorii din Comitat; nimic legat de Întuneric. Îmi domolise imediat durerea, dar John Gregory clătinase din cap dezaprobator. Nu avea încredere în Alice şi nu voia să o lase să facă nimic pentru mine. M-am pregătit pentru o confruntare. Alice îşi îndeplinise rolul în salvarea mănăstirii, şi dacă nu i se îngăduia să între, atunci şi eu aveam de gând să rămân afară.

Dar am intrat cu toţii fără nicio oprelişte şi am fost conduşi în faţa Egumenului. Am pătruns din nou în acea chilie austeră şi l-am găsit iarăşi pe preotul cu faţa suptă şi cenuşie rugându-se. Am aşteptat răbdători, şi mi-am adus aminte de ultima mea vizită, când mama era încă în viaţă. În cele din urmă el ridică privirea şi zâmbi.

— Fiţi bine-veniţi, spuse Egumenul. Şi vă sunt pe deplin recunoscător, căci presupun că sunteţi victorioşi – altfel niciunul dintre noi nu ar mai fi în viaţă…

— Mama a murit pentru a ne aduce victoria! Am spus eu.

Vorbisem fără să mă gândesc, şi mi s-a părut că vorbele fuseseră rostite de un altul. Am auzit durerea şi amărăciunea din vocea mea.

Preotul mi-a zâmbit cu bunătate.

— Dacă asta ţi-ar putea aduce o oarecare alinare, pot să-ţi spun că mama ta a fost fericită să-şi dea viaţa pentru a scăpa această lume de duşmana ei. În anul ce a trecut noi doi am stat mult de vorbă, şi odată ea mi-a mărturisit că se aştepta să moară împlinind ceea ce trebuia făcut. Ţi-a spus vreodată asta, Thomas?

Am clătinat din cap. Acest preot bătrân ştia probabil mai multe lucruri despre mama decât ştiam eu, mi-am spus, şi durerea a crescut în inima mea. Mama ştia că avea să moară şi nu mi-a spus-o până în ultimul moment! Apoi am tras adânc aer în piept: trebuia să-l întreb ceva. Ceva ce doream cu disperare să ştiu.

— Ordul a fost distrus şi dus înapoi către Întuneric. Acolo va fi acum mama? Închisă în Întuneric, fără putinţă de scăpare?

A urmat o tăcere lungă, apoi Egumenul mi-a răspuns. Simţeam că îşi alegea cu mare grijă cuvintele. Fără îndoială, veştile aveau să fie proaste, mi-am spus.

— Eu cred în infinita milă a Domnului, Thomas. Fără ea, suntem cu toţii sortiţi pieirii, căci cu toţii suntem prihăniţi, fiecare dintre noi. Ne vom ruga pentru ea. Asta e tot ce putem face.

Mi-am înăbuşit un suspin. Aş fi vrut să rămân singur cu durerea mea, dar a trebuit să stau şi să-l ascult pe Vraci povestindu-i în amănunt Egumenului ce s-a întâmplat.

Apoi ne-am îndreptat către *katholicon* unde din nou am ascultat imnurile călugărilor urcând în înaltul domului. De data acesta Egumenul mi-a spus că se rugau pentru mama şi pentru ceilalţi care îşi pierduseră viaţa în citadelă. Am încercat în adâncul sufletului meu să cred că totul era bine, că mama scăpase către Lumină. Dar nu puteam şti cu siguranţă. M-am gândit la crimele pe care le comisese cu mult timp în urmă. Oare acum vor fi o piedică pentru ea? Vor îngreuna drumul ei către Lumină? Se străduise atât de mult să îşi spele păcatele, şi gândul că acum o aştepta o eternitate în Întuneric era aproape de nesuportat. Nu era drept. Lumea mi se părea un loc cumplit şi nemilos. Şi foarte curând aveam să mă găsesc iarăşi în faţa Diavolului. Sperasem că mama ar fi putut în vreun fel să mă ajute să lupt împotriva lui. Acum însă eram singur.

Abia a doua zi eu şi magistrul meu am vorbit despre ce se întâmplase. Curând urma să pornim către coastă, dar deocamdată ne odihneam, încercând să prindem puteri pentru lunga călătorie care ne aştepta. Vraciul m-a dus departe de focul de tabără, fără îndoială ca să nu fim auziţi de Alice, şi ne-am aşezat pe pământ, faţă în faţă.

Am început prin a-i spune Vraciului cum mama s-a schimbat la loc în forma ei sălbatică, înainte de a-şi da viaţa pentru a o ţine în strânsoare pe Ordeen. I-am spus aproape totul – dar, desigur, nu şi despre adevărata identitate a mamei, şi nici despre învoiala pe care o făcusem cu Diavolul pentru a căpăta o şansă de izbândă. *Asta* nu i-aş fi putut-o spune niciodată – era ceva ce trebuia să rezolv singur. Cel Rău urma să vină după mine în noaptea următoare.

Simţeam că mă îndepărtez tot mai mult de magistrul meu. El îşi sacrificase unele principii ca să vină în Grecia şi să ia parte la lupta împotriva lui Ordeen. Dar compromisul meu era şi mai

mare: eu îmi sacrificasem propriul suflet. Curând sufletul meu va fi stăpânit de Diavol, Întunericul va fi învelişul lui, şi eu nu ştiam nicio cale de a mă salva.

După ce mi-am încheiat povestirea, Vraciul a oftat, apoi a băgat mâna în pelerina lui şi a scos două scrisori.

— Una este de la mama ta pentru mine. Cealaltă este pentru tine, băiete. Le-am citit pe amândouă. În ciuda presimţirilor mele rele, ele sunt motivul pentru care m-am răzgândit şi am venit până la urmă în Grecia, împotriva tuturor principiilor mele.

Mi le-a întins pe amândouă şi eu am început să citesc scrisoarea care îmi era adresată.

Dragă Tom,

Dacă tu citeşti această scrisoare, înseamnă că eu sunt deja moartă. Să nu suferi prea mult. Gândeşte-te la momentele fericite pe care le-am petrecut împreuna, mai ales atunci când tu şi fraţii tăi eraţi mici şi tatăl vostru era încă în viaţă. Atunci eram cu adevărat fericită şi cel mai aproape de forma omenească.

Mi-am văzut moartea cu mulţi ani în urmă. Toţi avem de făcut alegeri – aş fi putut să stau deoparte, dar ştiam că sacrificându-mi viaţa puteam obţine o victorie importantă pentru Lumină. Şi în ciuda preţului plătit în suferinţa oamenilor, Ordeen va fi fost distrusă acum.

A venit timpul să faci pasul următor şi să-l distrugi pe Cel Rău. Dacă nu poţi asta, măcar să fie priponit. În această misiune Alice Deane va fi aliata ta.

Orice s-a întâmpla, eu voi fi întotdeauna mândră de tine. Mi-ai depăşit cu mult aşteptările.

cu toată dragostea,
mama

Am împăturit scrisoarea şi am băgat-o în buzunar. Era ultimul lucru pe care aveam să-l primesc vreodată de la mama; ultimele ei cuvinte pentru mine. Apoi am început să citesc ceea ce-i scrisese magistrului meu – scrisoarea care îl convinsese să părăsească Chipenden şi, în ciuda presimţirilor

sale, să vină cu noi în Grecia.

Dragă domnule Gregory,

Îmi pare rău pentru toată supărarea pe care ţi-am provocat-o. Dar tot ceea ce fac, o fac în cel mai bun scop. Deşi poate că nu eşti de acord cu metodele pe care le folosesc, sper să câştig o mare victorie. Dacă nu reuşesc, Ordeen va putea să lovească oriunde în lume, şi cel mai probabil comitatul va fi prima ei ţintă. Nu va uita ce am încercat să fac şi îşi va revărsa mânia asupra locului unde familia mea încă trăieşte.

Mai mult ca sigur că eu îmi voi pierde viaţa înăuntrul Ordului, şi apoi fiul meu va avea nevoie de dumneata pentru a-l învăţa şi pregăti pentru a termina odată pentru totdeauna cu Cel Rău. Cât despre dumneata, urmează-ţi principiile, dar, te rog, te implor, fă o excepţie în două cazuri. Primul, desigur, îl priveşte pe fiul meu Thomas. Forţa şi înţelepciunea dumitale vor fi vitale pentru a-l însoţi în următoarea etapă a vieţii lui. Acum el se află într-un pericol şi mai mare.

Te implor de asemenea să faci o excepţie şi cu Alice Deane. Ea este fiica Celui Rău şi o posibilă vrăjitoare nocivă. Alice se va afla întotdeauna la graniţa dintre Întuneric şi Lumina. Dar forţa ei este uluitoare. Dacă ar fi să încheie vreodată o alianţă cu Întunericul, Alice ar fi cea mai puternică vrăjitoare ce a păşit pe acest pământ. Dar merită să riscăm. Ea poate fi la fel de puternică şi ca servitoare a Luminii. Şi doar dacă Tom şi Alice vor lucra împreună vor împlini ceea ce a fost întotdeauna scopul meu – ceva pentru care am luptat aproape întreaga mea viaţă îndelungată. Împreună au forţa de a-l distruge pe Cel Rău. Şi de a aduce o nouă Eră a Luminii în această lume. Dumneata poţi face acest lucru posibil. Vino, te rog, cu noi în ţara mea. Prezenţa dumitale este vitală pentru a-mi proteja fiul şi pentru a asigura întoarcerea lui cu bine la Comitat. Renunţă la o parte din ce eşti pentru a putea deveni mult mai mult.

Doamna Ward

— A fost o femeie grozavă, a spus Vraciul. Cu siguranţă *nu* sunt de acord cu metodele ei, băiete, dar ea a făcut ceea ce a

crezut că trebuie făcut. Ţara ei natală va fi un loc mult mai bun datorită sacrificiului ei. Da, şi Comitatul şi întreaga lume vor fi mai sigure.

Vraciul se arăta îngăduitor cu mama, aşa cum nu fusese niciodată faţă de Alice. Dar, evident, nu ştia tot adevărul. Nu-i voi putea spune niciodată că mama era Lamia, mama întregului neam de vrăjitoare şi creaturi hibride. Asta nu ar putea să accepte nicicând. Era încă un secret pe care nu aveam să i-l împărtăşesc. Un alt lucru ce ar putea să ne îndepărteze.

— Şi Alice? O să faci ce te-a rugat mama?

Vraciul şi-a mângâiat barba, cu un aer gânditor. Apoi a încuviinţat din cap, deşi chipul îi era încordat.

— Eşti încă ucenicul meu, băiete. Acum că Bill Arkwright este cu siguranţă mort, e de datoria mea să te ajut cum pot şi să continui să te pregătesc. Da, asta nu o neg. Dar fata asta mă îngrijorează. Indiferent câtă grijă am şi cât de atent o supraveghez, totul poate să ia o întorsătură teribilă. Mă gândesc totuşi să îi dau o şansă – cel puţin pentru moment. După tot ce a făcut mama ta, cum aş putea să o refuz?

Mai târziu m-am gândit la discuţia noastră. Vorbind cu el, aproape că mă convinsesem singur că în curând totul avea să fie bine şi că Vraciul, Alice şi cu mine aveam să ne întoarcem în siguranţă la Chipenden pentru a ne continua viaţa acolo ca şi până acum. Dar cum putea fi aşa, când eu mai aveam mai puţin de o zi de trăit pe acest pământ?

Îmi era atât de frică de ceea ce avea să se întâmple cu mine încât, într-un moment de slăbiciune, m-am gândit să mă duc din nou la magistrul meu şi să-i spun ce mă aştepta, sperând – într-un mod absurd – că în multele lui cunoştinţe adunate de-a lungul anilor ar putea găsi o cale de a mă salva. Dar ştiam că era zadarnic.

Ultima mea şansă ar fi să folosesc urciorul de sânge, aşa cum îmi propusese Alice, adăugând câteva picături din sângele meu la al ei. Dar atunci va trebui să rămânem împreună tot restul vieţii pentru ca ea să beneficieze de protecţia mea împotriva Celui Rău. Până la urmă se va întâmpla ceva care să ne separe şi atunci furia lui se va dezlănţui asupra lui Alice. Nu, nu puteam îngădui să se întâmple aşa ceva. Intrasem

singur în povestea asta şi tot singur trebuia să ies din ea – sau să accept consecinţele.

CAPITOLUL 23

CUMPLITA SA MAIESTATE

Vraciul dormea de cealaltă parte a focului, iar Alice stătea întinsă în dreapta mea, cu ochii închişi. Nu puteau să fie mai mult de zece minute până la miezul nopţii.

M-am ridicat cu grijă în picioare, încercând să fac cât mai puţin zgomot posibil, apoi m-am îndepărtat de foc şi am intrat în întuneric. Nu m-am mai obosit să-mi iau lanţul. Ar fi fost total inutil în faţa forţei cu care urma să mă confrunt. În doar câteva minute Cel Rău avea să vină după sufletul meu. Mi-era foarte frică, dar, în ciuda a ceea ce simţeam, ştiam că era mai bine să-l înfrunt singur. Dacă Alice sau Vraciul s-ar afla prin preajmă, poate că ar încerca să mă ajute şi ar avea şi ei de suferit pentru asta, poate şi-ar pierde chiar viaţa. Nu puteam îngădui să se întâmple una ca asta.

Am mers vreo cinci minute, apoi am coborât o pantă printre nişte copaci piperniciţi şi nişte tufişuri şi am ajuns într-un luminiş pe unde curgea un pârâu. M-am aşezat pe o piatră lângă apă. Pe mal se vedea noroi, frământat de picioarele animalelor care veniseră să se adape aici. Luna era ascunsă în nori şi cerul era ceţos; nici stelele nu se vedeau, aşa că era o beznă deplină. Deşi noaptea era caldă, am început să tremur de frică. Totul avea să se sfârşească acum. Viaţa mea pe Pământ era aproape încheiată. Dar nu mă duceam către Lumină. Soarta mea era să aparţin Diavolului. Cine ştie ce chinuri avea pregătite pentru mine?

N-am avut prea mult de aşteptat. Am auzit un zgomot pe celălalt mal al apei. Un zgomot ca o cădere. Un şuierat. Apoi o pleoscăitură, ca şi cum ceva foarte mare ar fi intrat în apă. La început am crezut că era un cal. Cu siguranţă era un animal mare şi greu. Dar ritmul înaintării lui prin apă sugera două picioare. Trebuia să fie Cel Rău. Venea acum după mine. Venea să îmi ia sufletul, conform învoielii.

Auzeam aburii, şuieratul şi clipocitul apei pe când el se apropia. Apoi am văzut în nisipul moale de pe mal cum apar urme uriaşe de copite, strălucind roşii în întuneric. Traversase

râul. La fiecare urmă care apărea se auzea un şuier când copitele fierbinţi ale Diavolului veneau în contact cu pământul îmbibat de apă. Apoi începu să se materializeze. De data aceasta nu mai era imaginea răposatului Matthew Gilbert; acesta era Diavolul în adevărata şi cumplita lui înfăţişare – cea care făcuse mulţi oameni să moară pe loc de frică. Şi strălucea cu acea lumină sinistră a lui, astfel încât privirea mea îngrozită înregistra fiecare detaliu din înfăţişarea lui.

Vraciul îmi spusese că Cel Rău se putea face mare sau mic, după voie. Acum alesese să fie mare. De aproape trei ori înălţimea mea, cu pieptul lat precum un butoi, mă privea de sus. Era un titan cu o formă omenească – deşi asta nu făcea decât să-i dea o înfăţişare şi mai monstruoasă.

Picioarele lui se terminau în copitele despicate ale unui ţap, iar coada lui lungă se târa în urma lui prin noroi. Era gol, dar nu i se vedea nicio bucăţică de piele, căci trupul îi era acoperit cu o blană lungă şi neagră. Şi faţa era plină de păr, dar trăsăturile i se vedeau foarte limpede: dinţii ieşiţi în afară şi coarnele curbate de ţap, privirea răutăcioasă din ochii cu pupilele alungite. Veni aproape, foarte aproape, la o lungime de braţ de mine, şi duhoarea pe care o răspândea era mai scârboasă decât cea dintr-un grajd. Nu puteam decât să privesc în sus, în ochii aceia înspăimântători, care mă ţintuiau. Eram încremenit de groază. Total neputincios.

Îmi simţeam genunchii moi, gata să cedeze, şi tot trupul îmi tremura violent. Oare muream? Îmi dădeam ultima suflare?

În acel moment am auzit un zgomot în spatele meu. Paşi! În pupilele Celui Rău se reflectă o lumină care se apropia. I-am văzut ochii mărindu-i-se de furie. M-am întors. Cineva stătea lângă mine, ţinând în mână un felinar. Era Alice, iar în cealaltă mână strângea ceva. Ceva mic. Un obiect pe care îl ţinea în faţa ei ca pe o armă. Mi-l împinse în palma stângă.

— Lasă-l în pace! A strigat. E al meu. Tom e al meu! Pleacă! Nu poţi să stai aici!

La aceste cuvinte, Diavolul a scos un strigăt cumplit de furie. Pentru o clipă am crezut că o să se aplece către noi şi o să ne strivească. Furia lui se revărsă asupra mea cu o forţă palpabilă. Am fost trântit pe spate în noroi şi am auzit copacii de pe panta din urmă pocnind şi despicându-se. Apoi vântul păru să-şi schimbe direcţia şi Cel Rău dispăru.

Se lăsă o tăcere deplină. Tot ce auzeam era propria mea răsuflare, bătăile inimii mele şi clipocitul râului.

Apoi, la lumina felinarului, am văzut ce ţineam în mâna stângă.

Era urciorul de sânge.

Am reuşit să mă ridic în picioare la o secundă după ce s-a ridicat şi Alice, care bâjbâia în noroi după felinar.

— Ce făceai aici singur, Tom? M-a întrebat. Ai venit aici să te întâlneşti cu Cel Rău?

Nu i-am răspuns, şi ea s-a apropiat şi a ridicat felinarul pentru a se uita cu atenţie în ochii mei. Inima îmi bătea nebuneşte şi gândurile mi se învârtejeau în cap. Încă mai tremuram pentru felul în care scăpasem, dar mă întrebam dacă Diavolul ar putea să-şi facă iarăşi apariţia. Oare cum reuşise Alice să-l alunge astfel? Cum era posibil?

— Ceva te supără, Tom, nu-i aşa? De câteva zile eşti cam ciudat. Prea tăcut… şi e ceva în ochii tăi. O privire pe care n-am mai văzut-o până acum. Ştiu că ţi-ai pierdut mama, dar mai e şi altceva? Ceva ce nu-mi spui?

Pentru o clipă n-am răspuns; am încercat să păstrez secretul, dar dorinţa de a-mi împărtăşi spaima cuiva m-a făcut să spun totul, şi adevărul se revărsă din mine ca un torent.

— Diavolul mi-a apărut în Ord, i-am explicat eu. Mi-a arătat cum va fi viitorul. Că toţi urma să murim – tu, Vraciul şi toată lumea din Kalambaka şi Meteora. Toţi refugiaţii de pe drum. A spus că o să-mi dea o şansă. A întârziat cu o oră trezirea lui Ordeen. Mi-a spus şi unde o puteam găsi. Altfel n-aş fi putut să o ajut pe mama, şi am fi fost înfrânţi.

Alice tăcu pentru o clipă, dar puteam să văd teama în ochii ei.

— Ce-a vrut în schimb, Tom? M-a întrebat. Ce-a vrut de la tine?

— Nu e ceea ce crezi tu, Alice. Nu mi-a cerut să fiu aliatul lui şi să fiu alături de el. L-aş fi refuzat…

— Şi atunci ce, Tom? Nu mă ţine pe jar…

— I-am dat sufletul meu, Alice. M-am sacrificat. Vezi tu, dacă Ordeen ar fi învins, ar fi putut să-şi folosească portalul şi să apară oriunde voia. Şi ar fi venit în Comitat. Aşa că mi-am făcut datoria…

— Oh, Tom! Tom! Ce prost ai fost! Nu ştii ce înseamnă asta?

— Ştiu că voi suferi într-un anume fel, Alice. Dar ce altceva puteam face? Cred că speram că mama va reuşi să găsească o cale de a mă salva. Dar acum ea e moartă şi eu trebuie să accept ceea ce va să mi se întâmple.

— E mai rău decât îţi poţi închipui, Tom. Mult mai rău. Nu-mi place că trebuie să-ţi spun asta, dar e mai bine să ştii adevărul. Odată ce ai murit şi Diavolul îţi ia în stăpânire sufletul, vei fi cu totul în puterea lui. Va putea să te facă să simţi o durere mai cumplită decât ai simţit vreodată. Nu-ţi aduci aminte cum mi-ai spus odată despre felul în care Morgan i-a chinuit sufletul tatălui tău?

Am încuviinţat din cap. Morgan era un puternic necromant care închisese pentru o vreme sufletul tatălui meu în Limb. Îl păcălise că arde în flăcările Iadului. Îl făcuse să simtă vâlvătaia focului.

— Ei bine, acelaşi lucru ar putea să ţi-l facă şi ţie Cel Rău, Tom. Ar putea să te facă să plăteşti pentru că ai luptat împotriva lui. Şi nu numai asta: tu singur ai renunţat la viaţa ta. Nu el a fost cel care ţi-a luat-o. Asta înseamnă că pripoanele vor fi distruse şi va avea o altă şansă. Nu va mai exista pentru el ameninţarea că l-ai putea distruge sau l-ai trimite înapoi prin portal. Cu tine înlăturat din drumul lui, va fi liber să devină tot mai puternic pe măsură ce însuşi Întunericul se îndeseşte, până când în cele din urmă va stăpâni lumea. Iar tu vei simţi o asemenea durere, vei fi chinuit mai mult decât poate îndura sufletul tău, încât ai putea în final să devii aliatul lui doar pentru a fi eliberat de suferinţă. Poate că am înfrânt-o pe Ordeen, dar cu un preţ teribil. E posibil ca Cel Rău să fi câştigat, Tom. E posibil să te fi învins. Dar există ceva la care nu se aştepta… Alice arătă către urciorul de sânge pe care îl mai ţineam în mâna stângă. Acum chiar ai nevoie de ăsta. Trebuie să-l ai mereu cu tine. Asta a fost ceea ce l-a alungat…

— Dar cum poate fi aşa? Credeam că e nevoie ca sângele meu să fie amestecat cu al tău, am spus eu.

— L-am luat fără să-ţi spun, Tom. Îmi pare rău, dar trebuia s-o fac. Când pietrele alea au căzut peste tine în peşteră, ai rămas mult timp inconştient, aşa că ţi-am luat puţin sânge. Nu mult, doar trei picături – asta era tot ce-mi trebuia. Acum sângele tău şi sângele meu sunt împreună în urciorul ăsta.

Ţine-l mereu la tine şi Cel Rău nu se poate apropia! Aşa că ai o şansă! Doar una! Uită-ţi principiile! Ele nu mai contează acum, nu-i aşa? Ai folosit dorinţa întunecată pe care ţi-a dăruit-o Grimalkin şi acum ţi-ai vândut sufletul. Este singurul lucru care ţi-a mai rămas de făcut, Tom. Păstrează urciorul de sânge. Dacă îl foloseşti, am înfrânt-o cu adevărat pe Ordeen, iar Cel Rău nu a obţinut nimic!

Am încuviinţat din cap. Alice avea dreptate. Asta era tot ce-mi mai rămânea. O ultimă şansă, o cale de a-l ţine pe Diavol departe de mine. Dar cele mai negre temeri ale Vraciului se adevereau. Încetul cu încetul eram întinat şi atras către Întuneric.

— Dar atunci când am să mor, Alice? Chiar dacă asta se va întâmpla peste cinci sau peste cincizeci de ani, tot o să vrea să-mi ia sufletul. Până la urmă o să pună stăpânire pe el.

— Nu are cum să-ţi ia sufletul dacă îl distrugi tu primul pe Cel Rău!

— Dar cum, Alice? Cum aş putea să fac asta?

— Trebuie să existe o cale. Mama ta te-a adus pe lume pentru asta. Nu ţi-a spus niciodată cum se poate face?

Am clătinat din cap. M-am întrebat dacă mama avusese vreo idee despre asta. Dacă da, oricum nu spusese niciodată nimic. Iar acum era moartă şi era prea târziu.

— O să descoperim noi cum s-o facem, Tom. Să-l omorâm sau să-l legăm, una din două, şi pe urmă vei fi în siguranţă!

Am strâns cu putere în mână urciorul de sânge. Era singurul lucru care îl va ţine pe Cel Rău la distanţă.

* * *

A doua zi, la revărsatul zorilor, ne-am început călătoria către apus, spre portul Igumenitsa, unde speram că *Celeste* ne mai aştepta încă. Vrăjitoarele o luaseră deja înainte, şi nu mai rămăsesem decât Vraciul, Alice şi cu mine.

De-abia ne aşternusem la drum când s-a întâmplat ceva care m-a mai înveselit puţin. Am auzit nişte lătrături, şi am văzut-o pe Gheară, împreună cu puii ei, venind în fugă spre noi. Şi eu am fost primul la care s-au repezit, şi mi-au lins mâinile.

— Am ştiut dintotdeauna că într-o bună zi câinele ăsta o să fie al tău, a spus Alice zâmbind. Nu m-am gândit însă că o să ai trei!

Vraciul nu părea însă la fel de încântat.

— Pot să meargă cu noi, băiete, şi o să-i ducem acasă în Comitat, dar pe urmă nu mai ştiu. Sunt câini de vânătoare şi Bill i-a folosit bine. Dar la Chipenden nu e loc pentru ei. Cu siguranţă câinii ăştia nu pot face casă bună cu duhul. N-ar supravieţui nici măcar o singură noapte în grădină. Ar fi mai bine să încercăm să le găsim un cămin bun.

Nu puteam să-l contrazic. Dar mă bucuram să-i văd din nou şi, cu ei alături, drumul înapoi către coastă mi s-a părut ceva mai uşor.

* * *

Am fost uşuraţi să o vedem pe *Celeste* aşteptând la ancoră. Căpitanul s-a bucurat să ne vadă şi, pentru că mama nu mai era cu noi, m-a tratat imediat ca şi cum eu fusesem cel care închiriase vasul. Acestea erau instrucţiunile pe care le lăsase mama, mi-a explicat el.

Am mai aşteptat câteva zile, în caz că mai existau supravieţuitori din grupul care ajunsese în Grecia cu atât de mult timp în urmă. Mai apărură câţiva rătăciţi, şi în final în cala corăbiei se aflau cincisprezece vrăjitoare, printre care Grimalkin şi surorile Mouldheel. Dar nicio urmă de Bill Arkwright. Era limpede acum că-şi sacrificase viaţa pentru a ne da nouă posibilitatea de a scăpa.

Am ridicat ancora, şi pe tot drumul de întoarcere nu mi-am mai petrecut nopţile pe punte, într-un hamac, cum făcusem la venire, ci într-un pat mare şi confortabil. A fost ideea Vraciului să stau în cabina mamei.

— De ce nu, băiete? A spus el. Asta ar fi vrut şi ea.

Aşadar, călătoria mea spre casă a fost într-un oarecare lux, şi acolo, în cabina mamei, noaptea, ascultând scârţâitul lemnului şi simţindu-mă legănat de corabie şi auzind cum adulmecă din când în când câinii care îmi păzeau uşa, am avut suficient timp să chibzuiesc. Am revăzut de nenumărate ori, cu ochii minţii, tot ce se întâmplase, şi de fiecare dată mă întorceam la acelaşi gând cumplit: oare mama era prinsă în Întuneric, şi sufletul ei fusese purtat într-acolo odată cu ruinele Ordului care au trecut înapoi prin portal? Oare aceeaşi fusese şi soarta lui Bill Arkwright?

Am tot sperat că o s-o visez pe mama; acesta era scopul meu în fiecare noapte. Dintr-odată, visarea era mai importantă decât trezia. Nu s-a întâmplat nimic timp de aproape două

săptămâni, dar în cele din urmă mi-a apărut. Şi a fost un vis foarte lucid, căci eram pe deplin conştient că visez.

Eram la fermă, în bucătărie, şi ea era în balansoarul ei, de cealaltă parte a vetrei. Eu stăteam pe un scăunel şi mă simţeam fericit şi mulţumit. Era mama cea de odinioară, nu cea care se întorsese din Grecia şi îl făcuse pe Jack să se teamă că era altcineva; cu siguranţă nu cea cu care vorbisem înăuntrul Ordului, care se schimbase repede în acel înger frumos şi înspăimântător.

Începu să-mi vorbească, cu vocea plină de căldură, dragoste şi înţelegere.

„Am ştiut întotdeauna că vei fi întinat de Întuneric, fiule. Am ştiut că vei încheia o învoială cu Cel Rău pentru că aşa erai menit să faci încă de la început. Şi n-ai făcut-o doar ca să-i ajuţi pe cei pe care îi iubeşti, ci pentru întregul Comitat – pentru întreaga lume. Nu te învinovăţi. Face parte doar din povara de a fi cine eşti."

Şi a continuat:

„Înainte de toate, nu uita un lucru. Diavolul ţi-a făcut rău, dar şi tu i-ai făcut rău şi ai dat o lovitură puternică Întunericului. Crede-mă, fiule, şi ai încredere în cine eşti. *Fii încrezător* că îţi vei reveni şi se va întâmpla cu adevărat. Şi nu te judeca mult prea aspru. Unele lucruri sunt menite să se întâmple, şi tu a trebuit să cazi pentru ca mai târziu să te ridici şi să devii ceea ce ţi s-a hărăzit să fii."

Am vrut să mă duc la ea şi să o îmbrăţişez, dar în momentul în care m-am ridicat în picioare visul s-a destrămat şi am deschis ochii. Eram din nou în cabina de pe *Celeste.*

Era un vis sau ceva mai mult? De-abia trei zile mai târziu, pe când străbăteam Strâmtoarea Gibraltar, am avut a doua întâlnire cu mama. Vântul căzuse aproape cu totul şi practic stăteam nemişcaţi. În noaptea aceea am adormit în clipa în care am pus capul pe pernă.

S-a petrecut cu puţin înainte de a mă trezi. Am auzit ceva chiar în faţa mea. Foarte aproape de pat. Un zgomot ciudat. O mişcare bruscă în aer. Un soi de pocnitură, un sunet de sfâşiere. Şi pentru o clipă mi-a fost teamă. M-am simţit îngrozit.

Nu era însă senzaţia de frig pe care o simţeam adeseori atunci când de mine se apropia ceva care aparţinea

Întunericului. De data asta era ceva puternic şi năucitor. Ca şi cum lângă mine se afla ceva care nu avea niciun drept de a fi acolo. Ca şi cum ceva ar fi dat dintr-odată deoparte toate regulile din lumea pe deplin trează. Aşa cum nişte vise plăcute se pot transforma brusc în coşmaruri, de data asta se întâmpla exact pe dos. Groaza îmi dispăru într-o clipă când ceva cald mă atinse.

Nu îmi atinse pielea. Nu era o mână caldă. Era o senzaţie care m-a străbătut, în sus, pătrunzându-mi în oase, carne şi nervi. Era căldură, şi era dragoste. Dragoste curată şi desăvârşită. Doar aşa o pot descrie. Nu au existat cuvinte, şi nici mesaje. Dar nu am mai avut nicio îndoială.

Era mama. Era bine, şi venise să-şi ia rămas-bun. Eram sigur de asta, şi siguranţa mi-a uşurat durerea.

CAPITOLUL 24

NU POATE FI ADEVĂRAT!

Din nou am trecut în Golful Biscaia printr-o furtună care ne-a pus corabia la încercare, dar, în ciuda unui catarg rupt şi a pânzelor sfâşiate, am scăpat cu bine şi-am ţinut direcţia spre ţărmul stâncos al ţării noastre, simţind cum aerul devine tot mai rece.

Am ajuns la Capul Sunderland şi ne-am îndreptat către ferma lui Jack: era de datoria mea să anunţ familia de moartea mamei.

Grimalkin, Mab şi celelalte vrăjitoare rămase în viaţă au pornit-o repede spre Pendle. Iar noi, însoţiţi de câini, ne-am dus la fermă.

Am mers în tăcere, fiecare cufundat în gândurile lui. În vreme ce ne apropiam de fermă, mi-am dat brusc seama că Alice ar trebui să stea deoparte, ca nu cumva să-i supere pe Jack şi Ellie. Şi totuşi trebuia să fie alături de mine pentru a beneficia de protecţia urciorului de sânge. Dacă ne despărţeam, Cel Rău o putea ataca drept răzbunare pentru ceea ce făcuse ea.

— Ar fi mai bine dacă ar veni şi Alice cu noi la fermă, am spus eu, gândind repede. Mai mult ca sigur că Jack are să reacţioneze urât, aşa că Alice i-ar putea da nişte ierburi să-l ajute să doarmă.

Vraciul mă privi cu îndoială, dându-şi probabil seama că Jack

nu ar accepta nicicând ajutorul lui Alice, dar eu m-am răsucit pe călcâie şi am pornit-o repede către fermă cu Alice lângă mine, lăsându-l pe el cu cei trei câini ai bietului Bill Arkwright.

Câteva minute mai târziu, câinii fermei se puseră pe lătrat şi Jack apăru traversând în fugă păşunea de miazăzi. Se opri la un metru de noi. Nu fusese foarte sigur că mama avea să-şi părăsească din nou ţara natală pentru a se întoarce în Comitat, aşa că absenţa ei nu l-ar fi îngrijorat, dar expresia tristă de pe chipul meu îl făcuse probabil să se teamă de ce era mai rău.

— Ce e? Ce s-a întâmplat? A întrebat. Aţi învins?

— Da, Jack, am învins, i-am răspuns. Am învins, dar cu ce preţ îngrozitor. Mama a murit, Jack. Nu există un mod mai uşor de a o spune. A murit.

Jack a făcut ochii mari, nu pentru că fusese copleşit de durere ci pentru că nu-i venea să creadă.

— Nu se poate, Tom! Nu poate fi adevărat!

— Ştiu că e greu de crezut, dar acesta e adevărul, Jack! Mama a murit distrugând-o pe duşmana ei. S-a sacrificat pentru ca lumea să fie un loc mai bun – nu doar ţara ei.

— Nu! Nu! A strigat Jack şi faţa i se boţi a plâns.

Am încercat să-l cuprind cu braţul pe după umeri, dar m-a împins deoparte şi a continuat să murmure „Nu! Nu!” iarăşi şi iarăşi.

James a primit vestea cu mai mult calm.

— Am simţit că asta are să se întâmple, mi-a spus încet. Mă aşteptam la asta.

Când m-a strâns în braţe, l-am simţit tremurând, dar a încercat să fie curajos.

Mai târziu, Jack s-a dus la culcare, iar noi, ceilalţi, am rămas în jurul mesei din bucătărie în tăcere – în afară de Ellie, care plângea încetişor. Ca să fiu sincer, abia aşteptam să plec de la fermă. Atmosfera era tristă şi mi se redeschisese rana propriei mele dureri pentru pierderea mamei.

Ellie ne făcuse nişte supă de găină şi m-am forţat să înmoi puţină pâine în ea şi să mănânc ca să prind puteri pentru drum. Am rămas acolo doar câteva ore, dar înainte să plec, m-am dus să-mi iau rămas-bun de la Jack. Am bătut încet la uşa dormitorului. Nu mi-a răspuns, şi după ce am mai bătut de

două ori, am deschis-o uşor. Jack stătea pe pat, în capul oaselor, cu spatele rezemat de tăblie, cu chipul plin de durere.

— Am venit să-mi iau rămas-bun, Jack, am spus. O să vin să te văd peste vreo lună. James e aici să te ajute la fermă, aşa că totul ar trebui să fie în regulă.

— În regulă? Întrebă el cu glasul încărcat de amărăciune. Cum ar mai putea lucrurile să fie vreodată în regulă?

— Îmi pare rău, Jack. Şi eu sufăr la fel ca şi tine. Diferenţa e că eu am avut timp să mă obişnuiesc cu gândul. Încă mai doare, dar suferinţa s-a mai uşurat puţin. La fel o să fie şi pentru tine. Lasă timpul să treacă.

— Timpul? Nu va fi niciodată suficient timp…

Am lăsat capul în jos. Nu ştiam ce aş putea să-i spun ca să-l fac să se simtă mai bine.

— La revedere, Jack, am spus. Îţi promit că o să mă întorc cât de curând.

Jack doar a clătinat din cap, dar nu terminase tot ce avea de spus. Eu m-am întors spre uşă ca să plec, dar atunci el scoase un suspin gâtuit şi apoi vorbi încet, cu vocea plină de durere şi amărăciune.

— Nimic n-a mai fost la fel de când ai devenit ucenicul unui vrăjitor, a spus. Şi lucrurile au început să meargă cu adevărat prost de prima dată când ai adus-o la fermă pe fata aia, Alice. Mi se face rău să o văd din nou astăzi aici. Am fost atât de fericiţi înainte. Cu adevărat fericiţi. Nu ne-ai adus decât nenorocire!

Am ieşit din cameră şi am închis uşa în urma mea. Jack părea să mă învinovăţească pe mine pentru tot. Nu era prima dată, dar nu aveam nimic de spus în apărarea mea. De ce să irosesc cuvinte pe care oricum nu le-ar asculta? Desigur, totul făcuse parte încă de la început din planul mamei, dar Jack nu avea să înţeleagă asta niciodată. Nu puteam decât să sper că în cele din urmă avea să devină mai îngăduitor. Nu avea să fie uşor şi va dura mult timp.

Ellie ne-a dat nişte pâine şi brânză pentru drum, şi noi ne-am luat rămas-bun de la ea şi de la James. Nu m-a strâns în braţe. A părut puţin cam rece şi distantă, dar s-a străduit să-i zâmbească lui Alice cu tristeţe.

Vraciul ne aştepta împreună cu câinii în pădurea de pe Dealul Spânzuraţilor. Cât fusese singur îmi făcuse un nou toiag.

— Uite, băiete, va trebui să te descurci cu ăsta deocamdată, a spus el întinzându-mi-l. Va trebui să aşteptăm până când ne întoarcem la Chipenden ca să-ţi fac unul cu lamă din aliaj de argint, dar cel puţin e din scoruş-de-munte şi l-am ascuţit la un capăt.

Toiagul era bine proporţionat şi i-am mulţumit magistrului meu. Apoi am pornit-o din nou spre miazănoapte. După vreun ceas am plecat de lângă Vraci şi am rămas în urmă, ca să pot vorbi cu Alice.

— Se pare că Jack mă învinovăţeşte pe mine pentru tot, i-am spus. Dar nu pot nega un lucru. Momentul în care am devenit ucenicul Vraciului a marcat începutul sfârşitului familiei mele.

Alice m-a strâns de mână.

— Mama ta a avut un plan şi l-a dus la îndeplinire, Tom. Ar trebui să fii mândru de ea. Cu timpul, Jack o să înţeleagă. Şi pe urmă, eşti încă ucenicul Vraciului. Curând vom fi iarăşi la Chipenden, şi vom locui în casa lui, iar eu o să-i copiez din nou cărţile. Nu e o viaţă prea rea, Tom, şi încă ne avem unul pe celălalt. Nu-i aşa?

— Aşa este, Alice, am răspuns trist. Încă ne mai avem unul pe celălalt.

Alice îmi strânse din nou mâna şi ne-am continuat drumul către Chipenden cu inimile mai uşoare.

Din nou, cea mai mare parte din tot ce am scris aici e din amintiri, folosindu-mi carneţelul doar atunci când era necesar. Ne-am întors la Chipenden şi la vechea noastră rutină. Eu continui să ucenicesc în vreme ce Alice copiază cărţi din biblioteca Vraciului. Războiul nu se desfăşoară prea bine. Soldaţii inamici atacă dinspre miazănoapte Comitatul, jefuind şi arzând totul în drumul lor. Asta îl tulbură foarte tare pe Vraci, căci este îngrijorat pentru cărţile sale.

Câinii lui Arkwright, Gheară, Sânge şi Oase, sunt pentru moment în grija unui fost păstor care trăieşte lângă Coama Prelungă. Tot n-am găsit un cămin permanent pentru ei, dar mă duc uneori să-i văd şi ei se bucură grozav.

Ţin tot timpul în buzunar urciorul de sânge – este singura mea apărare împotriva Celui Rău. E un secret pe care îl împărtăşesc doar cu Alice, care are nevoie de el la fel de mult şi niciodată nu se îndepărtează prea tare de mine. Dacă

Vraciul ar afla despre el, l-ar izbi de o piatră şi atunci s-ar termina cu noi. Dar ştiu că într-o bună zi va veni momentul când va trebui să plătesc. În ziua în care voi muri, Cel Rău va fi acolo şi mă va aştepta. Va aştepta să pună stăpânire pe sufletul meu. Acesta este preţul pe care trebuie să-l plătesc pentru izbânda de la Meteora. Am o singură speranţă, că voi reuşi să-l nimicesc eu primul. Nu ştiu cum am s-o fac, dar mama avea încredere în mine, aşa că mă străduiesc să cred că e posibil. Trebuie să încerc să găsesc o cale.

Thomas J. Ward